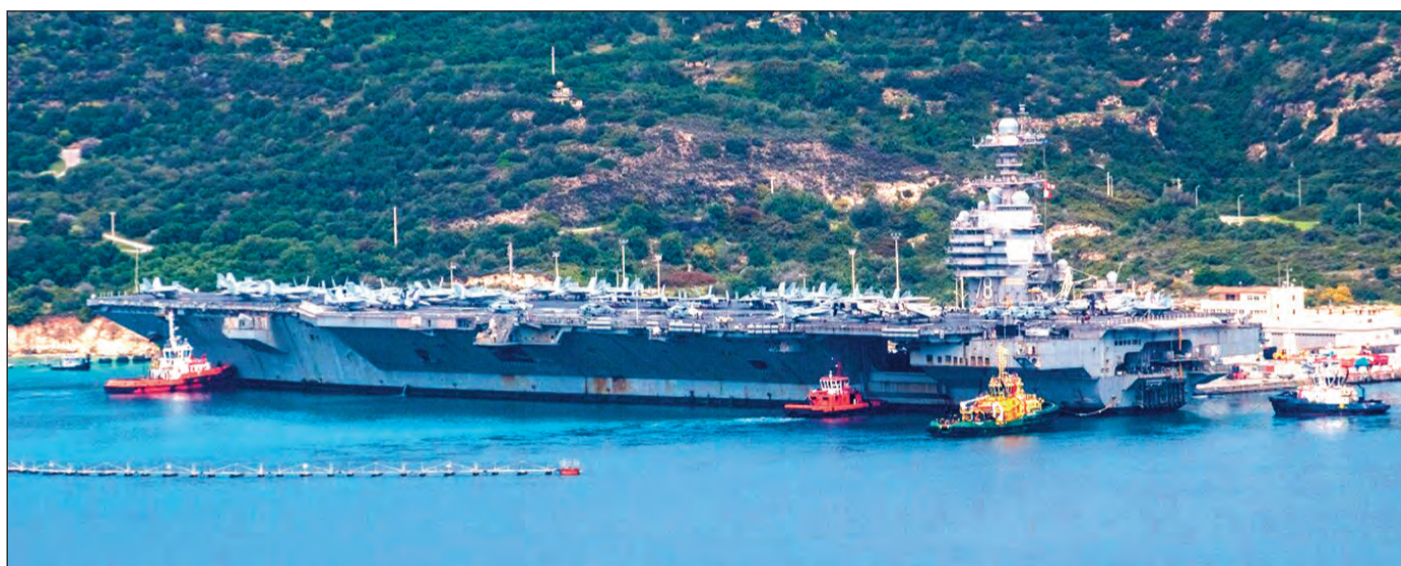

Δοξάζουν τον πόλεμο και τη φτώχεια με «εθνικά κηρύγματα»

Αντιπολεμικό μέτωπο πάλης κόντρα στον φόβο και την υποταγή!

Για την «εθνική ισχύ που εκπέμπεται πέραν των συνόρων» και την ανάγκη να «στηρίζεται στην εσωτερική σταθερότητα και ενότητα» έκανε λόγο στις δηλώσεις του για τον κατώτατο μισθό των 920 ευρώ ο Μητσοτάκης, την ώρα που η ακρίβεια εκτοξεύεται και τσακίζει το λαϊκό εισόδημα, ενώ η ατελείωτη φοροληστεία που ευθύνεται για τα «ματωμένα πλεονάσματα» ετοιμάζεται να απορροφήσει στο πολλαπλάσιο ακόμα και αυτές τις αυξήσεις-κοροϊδία. Η πλήρης αντιστροφή της πραγματικότητας και των... εννοιών τις τελευταίες μέρες έχει την τιμητική της, άλλωστε, στα κάθε λογής πολεμοχαρή κηρύγματα των κυρίαρχων, που πασχίζουν να εμφανίσουν ως «εθνικό συμφέρον» το βαθιά ταξικό συμφέρον μιας τυχοδιωκτικής και εξαρτημένης αστικής τάξης, που υπάρχει και αναπαράγεται αποκλειστικά και μόνο στη βάση των αμέ-

τρητων νημάτων που τη δένουν με τον ιμπεριαλισμό.

Αυτό είναι και το πραγματικό, διπλό περιεχόμενο της «εθνικής ενότητας», απέναντι στην οποία καλούν την εργατική τάξη, τον λαό και τη νεολαία να σκύψουν το κεφάλι: ενότητα των εκμεταλλευομένων με τους εκμεταλλευτές τους, αναστολή της πάλης και υποταγή των εργατικών συμφερόντων στα αστικά ταξικά συμφέροντα, που προβάλλονται ως «εθνικά». Αλλά και ευθυγράμμιση στα κελεύσματα των ιμπεριαλιστών επικυρίαρχων της χώρας, στους οποίους δίνει γη και ύδωρ ο εγχώριος αστισμός, στοίχιση των λαϊκών στρωμάτων στην πορεία προς τον πολεμικό όλεθρο και την καταστροφή.

Από την πρώτη στιγμή, η εξελισσόμενη εγκληματική επέμβαση των ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν συνοδεύεται από την πολύμορφη εμπλοκή της Ελλάδας στο μέτωπο του πολέμου. Η ντόπια εξαρτη-

μένη άρχουσα τάξη έσπευσε ευθύς εξ αρχής να δηλώσει ότι η διαθεσιμότητα της χώρας για τους σχεδιασμούς των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών και του σιωνιστικού τους μαντρόσκυλου πρέπει να θεωρείται δεδομένη. Από το διαρκώς επεκτεινόμενο δίκτυο των αμερικανοΝΑΤΟϊκών βάσεων και υποδομών, με το οποίο είναι σπαρμένη η επικράτειά της από άκρη σε άκρη, μέχρι και τη δοσμένη της προθυμία για τη συμμετοχή σε κάθε λογής βρώμικες αποστολές για λογαριασμό των ιμπεριαλιστικών αφεντικών της, η αστική τάξη -με την κυβέρνηση της ΝΔ στην πρώτη γραμμή και τη συναίνεση του συνόλου της αστικής αντιπολίτευσης- είναι χωμένη μέχρι τον λαιμό στη φωτιά του πολέμου, γίνεται συνένοχη των ιμπεριαλιστικών και σιωνιστικών εγκλημάτων ενάντια στους λαούς της περιοχής, εκθέτει τη χώρα και τον λαό της σε ανυπολόγιστους κινδύνους.

συνέχεια στη σελ. 9

**ΟΙ ΗΠΑ ΜΑΤΟΚΥΛΑΝΕ
ΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ**

ΟΙ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΕΣ
ΒΑΖΟΥΝ ΦΩΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ

**Καμία εμπλοκή
στα πολεμικά τους σχέδια!**

ΕΞΩ ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΒΑΣΕΙΣ-ΕΕ ΑΠΟ ΤΗ ΧΩΡΑ

ΜΕΤΩΠΟ ΤΩΝ ΛΑΩΝ
ενάντια στον πόλεμο
και τον ιμπεριαλισμό

ΚΚΕ(μ-λ)

Κατώτατος μισθός στο φόντο
των πολεμικών συγκρούσεων

Οι εργαζόμενοι να μην υποταχτούν στις
πολεμικές ανάγκες του συστήματος!

Αύξηση κατώτατου μισθού κομμένη και ραμμένη στις πολεμικές ανάγκες του συστήματος έρχεται να εφαρμόσει η κυβέρνηση. Βγαίνουν οι παρατρεχάμενοι του συστήματος να ξεκαθαρίσουν ότι ο πόλεμος στη Μέση Ανατολή και οι επιπτώσεις του στην εγχώρια οικονομία θα έχουν καταλυτική σημασία για το πού θα κάτσει τελικά η μπίλια της αύξησης του κατώτατου μισθού.

σελ. 7

Με αναβολή «ξεκίνησε» η δίκη
των 4 συνδικαλιστών στον Πειραιά

**Μόνο οι δυνάμεις του αγώνα μπορούν
να στηρίξουν την πάλη ενάντια στις
διώξεις!**

σελ. 19

Κούβα

**Ενεργειακά μπλακ άουτ στο νησί
και νέες αποικιοκρατικές δηλώσεις
Τραμπ!**

Συνεχίζεται η κρίσιμη κατάσταση στην Κούβα. Ο αμερικάνικος ναυτικός αποκλεισμός έχει δημιουργήσει συνθήκες ανθρωπιστικής κρίσης. Το ηλεκτρικό σύστημα του νησιού κατέρρευσε (και λόγω παλαιότητας), προκαλώντας ολικό μπλακ άουτ για αρκετές ώρες!

σελ. 16

Το επόμενο φύλλο
της Προλεταριακής Σημαιο
θα κυκλοφορήσει
το Σάββατο 18 Απρίλη

**ΕΠΙΘΕΣΗ ΗΠΑ-ΙΣΡΑΗΛ
ΣΤΟ ΙΡΑΝ**

Αφιέρωμα σελ. 9-15

Διαψεύσεις, βραχυκυκλώματα και κίνδυνοι

Μικρά πυρηνικά μεγάλοι κίνδυνοι

Μια μέρα πριν τη 15η επέτειο από το πυρηνικό ατύχημα στη Φουκουσίμα, έγινε στις 10 Μάρτη στο Παρίσι η δεύτερη Σύνοδος Κορυφής για την Πυρηνική Ενέργεια με τη συμμετοχή 41 χωρών και διεθνών οργανισμών.

Ανοίγοντας τη Σύνοδο ο Μακρόν τόνισε το πρόβλημα της εξάρτησης της ΕΕ από τα εισαγόμενα ορυκτά καύσιμα και χαρακτήρισε την πυρηνική ενέργεια παράγοντα ανεξαρτησίας, σε αντίθεση με τους υδρογονάνθρακες που αποτελούν παράγοντα «πίεσης ή ακόμη και αποσταθεροποίησης» και έκανε έκκληση για περισσότερες επενδύσεις, δημόσιες και ιδιωτικές, στον τομέα αυτόν.

Η Φον Ντερ Λάιεν χαρακτήρισε «στρατηγικό λάθος» την απόφαση κάποιων κρατών (όπως η Γερμανία) να κλείσουν τους πυρηνικούς αντιδραστήρες τους, παρότι η

ίδια ήταν μέλος της κυβέρνησης Μέρκελ που πήρε αυτήν την απόφαση το 2011! Μια απόφαση, πάντως, που ο σημερινός καγκελάριος Μερτς θεωρεί «δρόμο χωρίς επιστροφή». Η επικεφαλής της Κομισιόν ανακοίνωσε πως πρόκειται να παρουσιάσει μια νέα στρατηγική, βασισμένη στους Μικρούς Αρθρωτούς Αντιδραστήρες (SMRs).

Σε αντίστοιχο μήκος κύματος ο Μητσοτάκης, ο οποίος ανακοίνωσε τη σύσταση διυπουργικής επιτροπής για την πυρηνική ενέργεια, η οποία θα εξετάσει δυνατότητα χρήσης SMRs στην Ελλάδα. Θεώρησε, δε, πως η Ευρώπη έχασε στρατηγικό πλεονέκτημα με την απόφασή της να μην ακολουθήσει την πρωτοπόρο Γαλλία στην ανάπτυξη της πυρηνικής ενέργειας ήδη από τη δεκαετία του '70.

Στους SMRs αναφέρθηκε και ο Αμερικανός υφυπουργός Εξωτερικών Ντι Νάνο, ο

ο οποίος δήλωσε ότι θα βοηθήσουν στην επίτευξη του στόχου των ΗΠΑ για τετραπλασιασμό της πυρηνικής τους παραγωγής μέχρι το 2050.

Οι μικροί αυτοί αντιδραστήρες έχουν ισχύ περίπου 300 Megawatt, ενώ οι παραδοσιακοί αντιδραστήρες έχουν πάνω από 1.000 Megawatt. Το μεγάλο τους πλεονέκτημα είναι ότι μπορούν να παραχθούν μαζικά από εργοστάσια πιο γρήγορα (σε 3-5 χρόνια) και πιο φτηνά (1-2 δισ. ευρώ αντί για 5-8 δισ.).

Ειδικότερα για την ΕΕ, οι SMRs δίνουν τη δυνατότητα ανάπτυξης πυρηνικής ενέργειας και σε κράτη-μέλη με μικρές τεχνικές και οικονομικές δυνατότητες, όπως η Ελλάδα. Ο Μητσοτάκης είχε συζητήσεις με τον Μακρόν πάνω σε αυτό αρκετά πριν από τη Σύνοδο του Παρισιού.

Το ζητούμενο για όλους είναι η ενεργειακή επάρκεια και η απεξάρτηση από τους υδρογονάνθρακες. Η

πυρηνική ενέργεια από πολλούς θεωρείται μορφή «πράσινης» ενέργειας, πολύ φιλικότερη προς το περιβάλλον απ' ό,τι οι υδρογονάνθρακες. Από την άλλη μεριά, η ανάπτυξη της τεχνητής νοημοσύνης απαιτεί όλο και μεγαλύτερα κέντρα δεδομένων (data centers) με ...θηριώδεις ενεργειακές απαιτήσεις.

Το ζήτημα τέθηκε σε νέα βάση, ειδικά για την ΕΕ, μετά τον πόλεμο στην Ουκρανία που έκλεισε τις στρόφιγγες του ρωσικού φυσικού αερίου κι έγινε ακόμη πιο επιτακτικό με την επίθεση ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν. Την ίδια στιγμή, οι πολεμικές προετοιμασίες των χωρών της ΕΕ απαιτούν όλο και περισσότερη ενέργεια, ενώ η ενεργοβόρα τεχνητή νοημοσύνη είναι κι αυτή μέρος της στρατιωτικής-πολεμικής τεχνολογίας.

Όλες οι πυρηνικές χώρες του κόσμου ενισχύουν τα πυρηνικά τους προγράμματα, ενώ προωθείται και η επέκταση σε μη πυρηνικές χώρες μέσω των SMRs. Αυτή η επιλογή οφείλεται σε έναν βαθμό στο ενεργειακό ζήτημα, όμως εντάσσεται και

Η πράσινη μετάβαση της ΕΕ έγινε... κάρβουνο

Η ενεργειακή εξάρτηση της Ευρώπης από τους υδρογονάνθρακες τρίτων χωρών είναι διαχρονικό πρόβλημα που ταλανίζει τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Η ανάπτυξη της βαριάς βιομηχανίας και ο μεταξύ τους ανταγωνισμός απαιτεί τεράστιες ποσότητες ενέργειας, που, σε αυτή τη φάση, κατά βάση τα ορυκτά καύσιμα μπορούν να εξασφαλίσουν. Η όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και η συνεχής αστάθεια τους οδηγούν σε αναζήτηση διεξόδων εντός του ευρωπαϊκού εδάφους.

Μιας μορφής απάντηση σε αυτό το πρόβλημα -και ως ένα βαθμό- επιδιώχθηκε να δοθεί από τις αρχές του 2000 μέσω της λεγόμενης «πράσινης μετάβασης» και τις επενδύσεις στους τομείς της «πράσινης ενέργειας». Επενδύσεις που αποσκοπούσαν να περιορίσουν τους ορυκτούς άνθρακες κυρίως στους τομείς της βαριάς βιομηχανίας, περιορίζοντας έτσι και την ενεργειακή εξάρτηση. Η στροφή στις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας άνοιξε ένα τεράστιο πεδίο κερδοφορίας για τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, που επένδυσαν σε τεχνολογία για παραγωγή ανεμογεννητριών, φωτοβολταϊκών, καθώς και στην παραγωγή ηλεκτροκινητήρων για τα οχήματα. Δεν μπόρεσε όμως να δώσει απαντήσεις στο ζήτημα της αποθήκευσης της πλεονάζουσας ενέργειας ή στην εξασφάλιση σταθερής ροής, ενώ φάνηκε ότι το κόστος της μετάβασης ήταν τεράστιο και απαιτούσε χρόνο και κεφάλαια.

Ο σχεδιασμός αυτός απαιτούσε την ευθυγράμμιση όλων των εξαρτημένων χωρών της ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας της ΕΕ, μέσω της υποχρεωτικής απολιγνιτοποίησης, της εγκατάστασης ΑΠΕ και της σταδιακής κατάργησης των κινητήρων εσωτερικής καύσης. Η ενέργεια έγινε ακόμη πιο ακριβή και το κόστος της μετάβασης μετακυλίστηκε στους λαούς των εξαρτημένων χωρών. Το αφήγημα είχε το περιτύλιγμα της αναστροφής των επιπτώσεων της κλιματικής αλλαγής. Η πραγματικότητα είναι ακριβώς η αντίστροφη: ραγδαία επιβάρυνση του φυσικού περιβάλλοντος, αποψίλωση δασών, πυρκαγιές, καταστροφή καλλιεργειών κ.ά.

Η συνέχεια της υποκρισίας ήρθε με το Σύστημα Εμπορίας Δικαιωμάτων Εκπομπών (ETS). Καθιερώθηκαν ετήσια ανώτατα όρια ρύπων για βιομηχανίες και μεταφορές και η δυνατότητα αγοράς δικαιωμάτων ίσων με τις πλεονάζουσες εκπομπές διοξειδίου άνθρακα. Ένα χρηματιστήριο ρύπων, όπου ο καπιταλιστής πληρώνει και ισοφαρίζει την περιβαλλοντική μόλυνση που παράγει. Ή πουλάει δικαιώματα, αν

έχει καταφέρει να εξασφαλίσει τεχνολογία που του επιτρέπει να παράγει λιγότερους ρύπους από τα επιβεβλημένα όρια.

Πρέπει να σημειωθεί ότι αυτός ο «στρατηγικός ενεργειακός σχεδιασμός» της ΕΕ ξεκίνησε σε μια περίοδο που η ροή φυσικού αερίου από τη Ρωσία ήταν συνεχής και φθηνή. Η έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία προκάλεσε τεράστιες ανακατατάξεις στο ενεργειακό πεδίο και το κλείσιμο της ρωσικής στρόφιγγας προκάλεσε σοβαρούς κλυδωνισμούς στη γερμανική βιομηχανία, ενώ η εναλλακτική του αμερικανικού LNG είναι πολύ ακριβότερη. Οι ενεργειακές ανάγκες πολλαπλασιάστηκαν με τη στροφή στην πολεμική βιομηχανία που επιβλήθηκε από τις γεωστρατηγικές εξελίξεις. Η ΕΕ άρχισε να ψαλιδίζει τους φιλόδοξους στόχους της πράσινης μετάβασης ως μη ρεαλιστικούς, απωθώντας σε βάθος χρόνου τον στόχο της απολιγνιτοποίησης και του μηδενισμού των εκπομπών ρύπων.

Η μείωση των ρύπων ερχόταν σε σύγκρουση με τη βιομηχανική κρίση της Γερμανίας, αλλά και των άλλων ιμπεριαλιστικών κέντρων της ΕΕ, γιατί επέβαλε πλήρη αναδιοργάνωση της αλυσίδας παραγωγής την ώρα που η έκθεση Ντράγκι διαπίστωνε τεχνολογική και βιομηχανική καθυστέρηση σε ολόκληρη την Ένωση.

Η πολεμική επιδρομή ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν αναμφισβήτητα προκαλεί και τεράστιες επιπτώσεις στην αγορά ενέργειας παγκοσμίως. Το κλείσιμο των στενών του Ορμούζ οδηγεί σε κατακόρυφη αύξηση των τιμών. Τα περιθώρια για τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές στενεύουν και το ζήτημα της ενεργειακής κρίσης αποτελεί παράγοντα αποσταθεροποίησης.

Οι εξελίξεις αυτές τους υποχρεώνουν να αναθεωρήσουν τον «πράσινο σχεδιασμό» που έχει μετατραπεί σε οικονομικό βάρος. Οι δήθεν οικολογικές ευαισθησίες για την κλιματική αλλαγή και το ενεργειακό αποτύπωμα εγκαταλείπονται και αποδεικνύονται φούμαρα. Η προετοιμασία των όρων για μια γενικευμένη πολεμική αναμέτρηση θα στηριχτεί στην επέκταση της πολεμικής βιομηχανίας, στην παραγωγή νέων οπλικών συστημάτων, στη χρήση πυρηνικών. Οι ενεργειακές ανάγκες είναι άμεσες και επείγουσες. Απαιτείται αναπροσανατολισμός των επενδύσεων βάσει των δεδομένων που υπαγορεύει ο ανταγωνισμός των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Τα αεροπλανοφόρα και τα πολεμικά αεροσκάφη δεν θα κινηθούν με ηλεκτροκινητήρες, η βιομηχανία δεν θα δουλέψει εξαγοράζοντας ρύπους. Οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές δεν θα απαρνηθούν την απάνθρωπη και εγκληματική φύση τους. Οι λαοί δεν έχουν χρόνο για αυταπάτες.

Αφθώδης πυρετός στην Λέσβο

Μέτρα καταστροφής της κτηνοτροφικής παραγωγής

Μία από τις μεγαλύτερες κτηνοτροφικές περιοχές της χώρας, το νησί της Λέσβου, δέχεται σοβαρό πλήγμα στον πρωτογενή τομέα της οικονομίας του από κρούσμα αφθώδους πυρετού.

Οι οδηγίες και η πρόληψη ώστε να μπορεί να ξεπερνάει η κτηνοτροφία όσο πιο ανώδυνα γίνεται μία ασθένεια, που, αν μη τι άλλο, θα υπάρχει εφόσον υπάρχει και μαζική εκτροφή ζώων, ήταν και είναι ανύπαρκτες. Αντίθετα οι οδηγίες που δόθηκαν μετά την ανακάλυψη των κρουσμάτων είναι ξεκάθαρες και δεν αφήνουν καμία αμφιβολία για τον στόχο να καταστραφούν όσο μεγαλύτερα κομμάτια της πρωτογενούς παραγωγής. Αρχικά είχε απαγορευτεί η διάθεση του γάλακτος και των ζώων εκτός του νησιού και για όσα τυροκομικά προϊόντα είχαν διατεθεί εκτός νησιού απαγορεύτηκε η πώλησή τους.

Οι κτηνοτρόφοι, οι περισσότεροι των οποίων είναι χρεωμένοι σε τράπεζες για τη διασφάλιση τροφών και φαρμάκων από τη μία και δέσμιοι στις εξευτελιστικές τιμές που πωλείται το γάλα και το κρέας τους στους μεσάζοντες, από την άλλη, βρίσκονται τις τελευταίες μέρες σε διαρκείς κινητοποιήσεις.

Με τα μέτρα που ανακοινώθηκαν να οδηγούν στη μαζική σφαγή ζώων και την οικονομική καταστροφή των κτηνοτρόφων, την Κυριακή 22 Μαρτίου έγινε πλήρης αποκλεισμός του λιμανιού της Μυτιλήνης μέχρι το βράδυ της Δευτέρας. Συγχρόνως πραγματοποιήσαν μπλόκο και σε κεντρική οδική αρτηρία του νησιού. Η μαζικότητα των κινητοποιήσεων ήταν πολύ μεγάλη και πλαισιώθηκαν από μεγάλη μερίδα των κατοίκων του νησιού.

Σημειώνεται ότι το ζωικό κεφάλαιο του νησιού είναι 450.000 ζώα, το οποίο αποτελεί τεράστιο διακύβευμα για το νησί της Λέσβου. Οι μαχητικές κινητοποιήσεις που εκδηλώθηκαν κατάφεραν να φέρουν μία προσωρινή αναστολή της καταστροφικής πολιτικής. Η κυβέρνηση αναγκάστηκε σε προσωρινή αναδίπλωση και δήλωσε ότι θα αποζημιωθούν οι ποσότητες γάλακτος και τυροκομικών προϊόντων βάσει των τιμολογίων που έχουν κοπεί.

Βέβαια οι υποσχέσεις για αποζημιώσεις περισσεύουν, ως θυμηθούμε μόνο τις περυσινές για τις πυρκαγιές και τις πλημμύρες που έχουν πλήξει την χώρα τα τελευταία χρόνια. Οι συνεχείς κινητοποιήσεις και η μαχητικότητα του λαού είναι η μόνη διεξόδος-ανάχωμα στην καταστροφική πολιτική του συστήματος.

Σημεία πώλησης

www.kkempl.gr/ps

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

στη γενικότερη πολεμική προετοιμασία για ένα νέο παγκόσμιο μακελειό και περιλαμβάνει και δυνατότητες επέκτασης πυρηνικών οπλοστασίων.

Είναι προφανές ότι οι μεγάλες ιμπεριαλιστικές πυρηνικές δυνάμεις δεν θα αφήσουν ανεξέλεγκτο το πεδίο σε οποιονδήποτε για να αποκτήσει πυρηνικά. Χαρακτηριστικά, η πρωτοπορία της Γαλλίας στην πυρηνική ενέργεια αφορά, πέρα από την ενέργεια, το γεγονός ότι η Γαλλία επιδιώκει να γίνει η δύναμη πυρηνικής αποτροπής της Ευρώπης, διεκδικώντας αυτόν τον ρόλο από τις ΗΠΑ. Αυτόν τον σκοπό θέλει να εξυπηρετήσει η προσπάθεια του Μακρόν να τραβήξει το πυρηνικό ...γαϊτανάκι προς τα μπρος, κρατώντας, φυσικά, για τον εαυτό του τους κωδικούς...

Ένας τέτοιος ρόλος, ωστόσο, δεν μπορεί να γίνει αποδεκτός ούτε από τις ΗΠΑ, ούτε από τους ανταγωνιστές της Γαλλίας μέσα στην ΕΕ και κύρια τη Γερμανία, η οποία εξακολουθεί να έχει περιορισμούς στην ανάπτυξη πυρηνικών όπλων λόγω της ήττας της στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Συνεπώς, οι κινήσεις της Γαλλίας έχουν ένα εγγενές στοιχείο τυχοδιωκτισμού, το οποίο είναι ακόμα πιο επικίνδυνο επειδή ρισκάρει ακόμα και με την πιθανότητα ενός πυρηνικού ολέθρου.

Η ολόπλευρη στήριξη και στοίχιση της

Ελλάδας με τις γαλλικές επιδιώξεις έχει κι αυτή τον δικό της τυχοδιωκτισμό, γιατί η αστική τάξη παίζει με γεωπολιτικές ισορροπίες που είναι πολύ πάνω από το μπόι της. Ο Μητσοτάκης ίσως ελπίζει ότι η Ελλάδα όχι μόνο θα λύσει το ενεργειακό της πρόβλημα, αλλά και θα παίξει ρόλο στην ευρωπαϊκή στρατηγική, όμως συνήθως οι μωροφιλοδοξίες πληρώνονται με το αίμα του λαού...

Επιπλέον, η κυβέρνηση βρίσκει τρόπο να απαντήσει στο πυρηνικό πρόγραμμα της Τουρκίας, η οποία θα θέσει σε λειτουργία τον πρώτο της -ρωσικής κατασκευής- αντιδραστήρα στο Ακούγιου στις ακτές της Μεσογείου μέσα στη χρονιά και έχει στόχο για 12 αντιδραστήρες και 16 SMRs ως το 2050. Από την ελληνική πλευρά εκφράζονται ανησυχίες για τη σεισμικότητα της περιοχής όπου θα λειτουργήσει ο τουρκικός αντιδραστήρας, λες και η Ελλάδα βρίσκεται σε άλλη, μη σεισμογενή περιοχή!

Τέλος, ούτε το ζήτημα της ασφάλειας, ούτε το ζήτημα του περιβάλλοντος είναι χωρίς σημασία. Από μια άρκουσα τάξη που δεν μπορεί να κρατήσει δυο τρένα που κινούνται σε αντίθετη κατεύθυνση σε διαφορετικές ράγες, γιατί να περιμένουμε να εξασφαλίσει μια πυρηνική εγκατάσταση από ένα ατύχημα ή έναν σεισμό ή να φροντίσει για την ασφαλή απόρριψη των πυρηνικών αποβλήτων;

Δίκη των Τεμπών Διαδικασία με προδιαγεγραμμένη πορεία

Τη Δευτέρα 23 Μάρτη θα ξεκινούσε η δίκη για το έγκλημα στα Τέμπη. Η διαδικασία όμως διακόπηκε πριν καν αρχίσει, αφού η κυβέρνηση και το αρμόδιο υπουργείο δεν είχαν εξασφαλίσει ούτε τις στοιχειώδεις συνθήκες για τη διεξαγωγή της.

Ακόμη και στη διαδικασία προετοιμασίας της δίκης, το σύστημα βρήκε ευκαιρία να ταΐσει τα παιδιά του, δαπανώντας πάνω από ένα εκατομμύριο ευρώ για τη διαμόρφωση μιας αίθουσας που τελικά δεν ανταποκρίνεται ούτε στο ελάχιστο στις απαιτήσεις μιας δίκης για ένα έγκλημα που κόστισε τη ζωή σε 57 ανθρώπους και σακάτεψε δεκάδες άλλους. Κι αυτό δεν είναι ανικανότητα από την πλευρά της κυβέρνησης. Ούτε κοινή χαζομάρα και άγνοια του Φλωρίδη, που την αποκαλεί «τη μεγαλύτερη δικαστική αίθουσα της Ευρώπης». Κάθε άλλο. Είναι η αλαζονεία ενός συστήματος που νιώθει υπεροχή απέναντι στον λαό. Που δεν αισθάνεται καμία υποχρέωση απέναντί του, που θεωρεί ότι δεν του χρωστάει τίποτα απολύτως.

Κυρίως όμως, είναι ένα σύστημα που φοβάται. Αλήθεια, έξω από αυτόν τον χώρο του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, όπου θα ξεκινούσε η δίκη, από τι ακριβώς προστατεύαν και ποιους οι δεκάδες παραταγμένες κλούβες της αστυνομίας και οι αντίστοιχες διμοιρίες ΜΑΤ; Ποιοι απειλούνται από τους συγγενείς των θυμάτων και τους έχουν υπό παρακολούθηση από ασφαλίτες;

Είναι κι αυτά δύο στιγμιότυπα από τα πολλά και που όλα μαζί δίνουν τη συνολική εικόνα της **θωράκισης του συστήματος και του πολιτικού του προσωπικού απέναντι στον εχθρό λαό**. Αυτή η πραγματικότητα ορίζει ολόκληρο το οικονομικό πλαίσιο μέσα στο οποίο θα διεξαχθεί και αυτή η δίκη. Είναι σαν να είναι προδιαγεγραμμένο το αποτέλεσμα, αφού ο πραγματικός ένοχος βρίσκεται εκτός της λίστας των κατηγορουμένων. Και δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά...

Ομολογείται, άλλωστε, και από τα στελέχη της ευρωπαϊκής εισαγγελίας. Η Κοβέσι, στο πλαίσιο απολογισμού της θητείας της που πλέον ολοκληρώνεται, δήλωσε ότι, λόγω του νομοθετικού πλαισίου, όχι

μόνο δεν είναι δυνατόν να διερευνηθούν οι πολιτικές ευθύνες υπουργών, αλλά εμποδίζεται συνολικά η διερεύνηση των γεγονότων και η διαπίστωση της αλήθειας. Αυτό είναι μια κατάκτηση για το σύστημα, είναι κομμάτι του τρόπου λειτουργίας του και προκαταλαμβάνει το ίδιο το αποτέλεσμα για τη δίκη των Τεμπών.

Με αυτό το δεδομένο, έχουμε εκφράσει από την αρχή τις σοβαρές μας επιφυλάξεις για την αναγωγή της δίκης σε κεντρικό ζήτημα για το κίνημα. Η πάλη του λαού και της νεολαίας δεν πρέπει να εγκλωβίζεται στα μέσα που το σύστημα έχει δημιουργήσει για τη δική του προστασία, στα εργαλεία που το ίδιο ελέγχει και εκμεταλλεύεται. Η πάλη του λαού και της νεολαίας οφείλει να βλέπει πέρα από αυτά, να στηρίζεται στις δικές της δυνάμεις και, κυρίως, να αποκαλύπτει τους ενόχους και να στρέφεται συνολικά εναντίά τους.

Γιατί οι ένοχοι δεν έχουν μόνο τους 57 των Τεμπών στην πλάτη τους. Έχουν και τους 104 από το Μάτι, τους 25 της Μάνδρας, τους δεκάδες από τον Ντάνιελ στη Θεσσαλία. Έχουν τις εργάτριες της Βιολάντα, τους οικοδόμους του Ελληνικού, έχουν τον Μανώλη Αφράτη. Τον Γρηγορόπουλο, τον Μάγγο, τον Σαμπάνη, τον Ζακ. Την Πύλο και τη Χίο.

Αλλά έχουν στην πλάτη τους και την αντεργατική πολιτική, τη φτώχεια, την ανεργία, την ακρίβεια. Την εκπαίδευση των λίγων κι εκλεκτών, τα πανεπιστήμια των διαγραφών, τα σχολεία της αξιολόγησης και των διωκόμενων εκπαιδευτικών. Τα σωματεία-εργαλεία των ξεπουλημένων. Την αντεργατική νομοθεσία των αλγόριθμων και της κατάργησης του 8ωρου. Τη Σούδα, την Αλεξανδρούπολη, το Στεφανοβίκειο.

Εάν αυτοί είναι οι ένοχοι, **το σύστημα της εκμετάλλευσης και της εξάρτησης και το πολιτικό του προσωπικό**, καμία αίθουσα δικαστηρίου δεν κάνει γι' αυτούς, ούτε κι αν είναι από εκείνες που κοστίζουν ένα εκατομμύριο ευρώ... Θα συνεχίσουν να βάζουν την ανάπτυξή τους με το αίμα των νεκρών και των σακατεμένων, όσο δεν μπαίνει εμπόδιο η πάλη του λαού. Αυτή, ποτέ δεν χωρούσε στις δικαστικές αίθουσες...

Αποψη

Οι ελληνοτουρκικές σχέσεις-αντιθέσεις τροφοδοτούνται με νέα επεισόδια λόγω του πολέμου στη Μέση Ανατολή. Η Ελλάδα εμπλέκεται σε αυτόν ενεργά (παραχώρηση στεριάς, αέρα και θάλασσας στις ΗΠΑ - ανάπτυξη συστοιχιών Patriot στο έδαφός της αλλά και στη Σαουδική Αραβία - αποστολή φρεγατών και F-16 στην Κύπρο), ενώ η Τουρκία δηλώνει «ουδέτερη», διατηρεί σχέσεις με όλες τις εμπόλεμες πλευρές, εναποθέτει την αεράμυνά της στο ΝΑΤΟ και βρίσκεται σε εγρήγορση ανάλογα με τις εξελίξεις στο πεδίο. Η προσπάθεια κερδίσματος πόντων και στριμώγματος της μιας στην άλλη συνεχίζονται αμείωτες.

Από ελληνικής πλευράς, η εμπλοκή στον πόλεμο παρουσιάζεται ως αμυντική κίνηση (δεχόμαστε επίθεση από το Ιράν;). Δεν χρειάστηκε καν αίτημα από τους Αμερικανούς για τη χρησιμοποίηση όλων των εγκαταστάσεων και υποδομών στις βάσεις τους. Παράλληλα, έσπευσε και η ΕΕ να δηλώσει πολεμική παρουσία στην περιοχή, με αφορμή το χτύπημα με drone

προσφυγικό-μεταναστευτικό αναμένεται να οξυνθεί και πάλι και να αποτελέσει πεδίο τριβών ανάμεσα στις άρκουσες τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας, ανεξάρτητα αν η βασική διαπραγμάτευση γίνεται μεταξύ της ΕΕ και της γείτονας. Το εξοπλιστικό πρόγραμμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης δείχνει να συμπεριλαμβάνει την Τουρκία, πράγμα που προσπαθεί να αποτρέψει η ελληνική πλευρά.

Η de facto νατοποίηση της Κύπρου δεν είναι εύκολο να δώσει τη θέση της και στην de jure. Κάτι τέτοιο προϋποθέτει την «επίλυση» του Κυπριακού, που όλοι οι μεγάλοι παίκτες το θέλουν άλυτο για να μπορούν να εμπλέκονται κατά το δοκούν. Η συζήτηση, πάντως, έχει ανοίξει με βάση την ολιγωρία του Λονδίνου να προσπίσει τη βάση του και κατ' επέκταση τη μεγάλη λόνησο. Πλήθος οι μνηστήρες που συνωστίζονται... Κάθε τρις και λίγο, αποστέλλονται επιστολές πότε από την Αθήνα και πότε από την Άγκυρα στους διεθνείς οργανισμούς με την επίκληση πάντα του λεγόμενου διεθνούς δικαίου. Την τιμητική τους έχουν πότε ο ΟΗΕ, πότε οι ΗΠΑ, πότε το ΝΑΤΟ και πότε η ΕΕ.

Ένα τελευταίο στοιχείο που ανεβάζει την ένταση ανάμεσα στις δύο αστικές τάξεις και τις κυβερνήσεις τους είναι και η «σφήνα» του Ισραήλ με τις στρατηγικές συμφωνίες του με Ελλά-

Ελληνοτουρκικά Παράπλευρες συνέπειες της επίθεσης ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν

της βρετανικής πολεμικής βάσης στην Κύπρο. Οι ισχυρές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της λυκοσυμμαχίας (Γαλλία, Γερμανία) αλλά και η Βρετανία παίρνουν θέση σε μια μελλοντική μοιρασιά. Οι Συμφωνίες Στρατηγικής Συνεργασίας της Ελλάδας με τις ΗΠΑ, τη Γαλλία αλλά και το Ισραήλ θεωρούνται από την ντόπια ολιγαρχία του πλούτου και την κυβέρνηση της ως «φόβητρο» έναντι της Τουρκίας και διατυμπανίζονται με κάθε ευκαιρία.

Από τουρκικής πλευράς, η «προστασία» του συνόλου του μουσουλμανικού κόσμου (σουνιτών και σιιτών) είναι διακηρυγμένος στόχος, υπάρχει μεγάλη ανησυχία για το τι μέλλει γενέσθαι με το κουρδικό στοιχείο, ενώ το «όπλο» των ρωσικών S-400, κατεξοχήν χρήσιμο για τη μορφή των χτυπημάτων που λαμβάνουν χώρα, δεν ενεργοποιείται, παραχωρώντας τη θέση του σε αμερικανικούς Patriot και αποδεικνύοντας ότι είναι απλά διαπραγματευτικό. Η βάση του Ιντσιρλίκ τίθεται υπό την προστασία των ΗΠΑ, την ώρα που είναι άγνωστο αν επιχειρούν από αυτήν αμερικανικά πολεμικά αεροσκάφη. Βρήκε, με τη σειρά της, την ευκαιρία η Άγκυρα να στείλει F-16 στα κατεχόμενα της Κύπρου, ενώ έχει από καιρό προαναγγείλει αύξηση των τουρκικών στρατευμάτων στο νησί και μετακόμιση αντιαεροπορικών.

Εν μέσω όλων αυτών, οι παραβιάσεις του ελληνικού εναέριου χώρου έχουν ξαναρχίσει, οι Patriot σε Κάρπαθο και Δυτική Θράκη είναι κόκκινο πανί για την Άγκυρα, οι καλωδιακές διασυνδέσεις πάσης φύσης στο Αιγαίο και την ανατολική Μεσόγειο έχουν παγώσει, οι έρευνες από τη Chevron νότια της Κρήτης σχεδιάζονται. Ταυτόχρονα, παραμένει το casus belli και τα 6 και 9 μίλια σε θάλασσα και αέρα αντίστοιχα, το καθεστώς των νησιών του Αιγαίου είναι υπό αμφισβήτηση, το Κυπριακό βρίσκεται στάσιμο. Το

δα και Κύπρο κατ' επιταγή των αμερικάνων ιμπεριαλιστών. Όσο αυτό έχει τον πρώτο λόγο στις αμερικανικές προτιμήσεις τόσο ανεβαίνει η θερμοκρασία στις ελληνοτουρκικές σχέσεις.

Στο λογαριασμό πρέπει να μπουν, επίσης, οι επαμφοτερίζουσες τοποθετήσεις που εκπέμπονται από τη Λιβύη και την Αίγυπτο, η επιρροή της Τουρκίας στη νέα πραγματικότητα της Συρίας, η προσπάθεια αποκοπής τμήματος του νοτίου Λιβάνου και προσάρτησής του από το Ισραήλ με πρόσχημα το χτύπημα της Χεζμπολάχ. Ακόμη, η στάση της Σαουδικής Αραβίας και των Εμιράτων, αλλά πρωτίστως η διάρκεια του διεξαγόμενου πολέμου και το πώς αυτός θα λήξει.

Προς το παρόν δεν εμπλέκονται τόσο η Χαμάς όσο και οι Χούθι, ως αποτέλεσμα των χτυπημάτων (;) που έχουν δεχθεί. Επίσης, δεν φαίνεται να παίζει κάποιον σοβαρό ρόλο στις εξελίξεις η ασίγαστη παλαιστινιακή αντίσταση. Όλοι οι αναλυτές καταλήγουν, πάντως, πως αν «κρατήσει» το Ιράν, ο ρόλος της Τουρκίας στην ευρύτερη περιοχή δεν θα μεταβληθεί ουσιαδώς. Σε αντίθετη περίπτωση, θα υποστεί σοβαρές συνέπειες. Καμία χώρα, συμπεριλαμβανομένων Τουρκίας και Ελλάδας, δεν μπορεί να βγει έξω από αυτό το πλαίσιο, ενώ είναι υποχρεωμένη να το λαμβάνει σοβαρά υπόψη.

Δεν μπορούμε να αποκλείσουμε κάποιο σοβαρό βήμα κλιμάκωσης της έντασης μεταξύ Αθήνας και Άγκυρας, ακόμη και εν μέσω πολέμου. Ωστόσο, όλα δείχνουν ότι αξιολογούνται τα πεδία, συγκεκριμενοποιούνται επιλογές, σταθμίζονται οι παράγοντες που κανοναρχούν τις εξελίξεις και λαμβάνονται θέσεις. Όσο η πρωτοβουλία των κινήσεων παραμένει στα χέρια των ιμπεριαλιστών και των αντιδραστικών αστικών τάξεων, τίποτε το θετικό για τους λαούς δεν μπορεί να προκύψει.

δημοκρατικά δικαιώματα

Δίκη διαδηλωτών «Σεπολίων»

Η χρόνια εξέλιξη μιας πρωτοφανούς μεθόδευσης

Η γνωστή «δίκη των Σεπολίων» ενάντια στους συλληφθέντες διαδηλωτές της 17ης Νοέμβρη 2020 ξανάρχισε, για πολλοστή φορά, την Παρασκευή 20/3. Μια δίκη με κατηγορούμενους την οικογένεια Καττή (Λυδία και Ορέστη και τους γονείς τους Δημήτρη Καττή και Γιώτα Μπόμπου) καθώς και τον Νικόλα Καβακλή και τον Μάκη Λιβάνη. Όλοι ενεργοί αγωνιστές του λαϊκού κινήματος, φοιτητές (τότε) κι εργαζόμενοι, που δάρθηκαν άγρια, βρίστηκαν και συλληφθήσαν απ' τις ομάδες ΔΕΛΤΑ της αστυνομίας, οι πρώτοι μάλιστα στην πιλοτή του ίδιου τους του σπιτιού, σε πολυκατοικία στα Σεπόλια. Όταν με πρόσχημα την πανδημία του COVID-19 η κυβέρνηση απαγόρευσε την πραγματοποίηση της πορείας του Πολυτεχνείου και επιδόθηκε σ' ένα όργιο βίας και καταστολής, ακόμα και με τη χρήση της αύρας ρίψης νερού με πίεση σε όσους επικείμερησαν να διαδηλώσουν.

Μια δίκη που, μετά από αναβολές, στο «παραπέντε» της έκδοσης αθωωτικής απόφασης, λόγω της κατάρρευσης των στημένων κατηγοριών και των κραυγαλέων αντιφάσεων ακυρώθηκε (!!!) και παύτηκε η πρόεδρος του δικαστηρίου. Για να ξανασηθεί απ' την αρχή, απ' την τόσο «ανεξάρτητη» αστική, ταξική, «δικαιοσύνη». Μια υπόθεση που «έσπασε» σε τρεις δικογραφίες. Και που, ακόμα και μετά απ' αυτή την κραυγαλέα και χοντροκομμένη μεθόδευση, θα κατέπεφτε κατά πάσα πιθανότητα, εξακολουθεί να «σέρνεται», γνωρίζοντας νέες αναβολές. Στις 26 Μάη του '25, στις 9 Οκτώβρη του '25 και ξανά απ' την αρχή στις 10 Μάρτη του '26... Με τη συνέχεια να ορίζεται στις πρώτες δικάσιμες του Μάη (8, 15 και 29/5).

Χαρακτηριστική ήταν -ξανά (!)- η σωρεία αντιφάσεων των αστυνομικών

μαρτύρων κατηγορίας σε σχέση τόσο με τις προανακριτικές τους καταθέσεις όσο και με αυτές της προηγούμενης δίκης. Με τον τότε αξιωματικό υπηρεσίας στο ΑΤ Κολωνού (όπου είχαν μεταφερθεί οι συλληφθέντες) να εμφανίζει μια εντελώς νέα εκδοχή των γεγονότων απ' αυτήν που είχε καταθέσει ως σήμερα όσον αφορά τη σύλληψη του Δημήτρη Καττή!

Η υπόθεση αυτή είναι μάλλον η τελευταία που έχει απομείνει απ' τις πολιτικές διώξεις και δίκες που έστησαν η κυβέρνηση και οι μηχανισμοί του αστικού κράτους την περίοδο των απαγορεύσεων με πρόσχημα την πανδημία (17 Νοέμβρη, 26 Νοέμβρη, 6 Δεκέμβρη του 2020) σε μια σειρά πόλεις της χώρας (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Χανιά, Γιάννενα), που μετά από επίμονες, συνεχείς και πλατιές κινητοποιήσεις σε πόλεις, γειτονιές, χώρους εργαζομένων και νεολαίας, καταγγελίες, εκδηλώσεις και δημοσιοποίηση, κατάφεραν την αθώωση της συντριπτικής πλειονότητας των δωκόμενων αγωνιστών και αγωνιστριών. Η υπόθεση αυτή, που «εκκρεμεί» και συνεχίζεται ακόμα, αξιοποιείται απ' τους επικυρίαρχους μέσα στο σημερινό κλίμα τρομοκρατίας και φασιστικοποίησης. Δίπλα στις διώξεις συνδικαλιστών, εκπαιδευτικών και εργαζομένων, δίπλα στην ποινικοποίηση απεργιών και διαδηλώσεων, δίπλα στη στοχοποίηση της νεολαίας. Γιατί αυτό επιτάσσει η επιδίωξη να μπει ο λαός «στο γύψο», όταν κατεδαφίζουν δικαιώματα στη δουλειά και στην εκπαίδευση, όταν δολοφονούν μαζικά (Τέμπη, «Βιολάντα», Χίος...), όταν θέλουν το λαό και ειδικά τη νεολαία κρέας για τα κανόνια των αφεντικών τους. Δεν θα τους περάσει! Να αθωωθούν άμεσα όλοι οι αγωνιστές/τριες για όλες τις στημένες και φανερά «μαγειρεμένες» κατηγορίες!

βράδυ, όπου την ακολουθούσαν όπου κι αν πήγαινε.

Η χαφιέδικη αυτή παρακολούθηση - που έγινε μάλιστα συνειδητά φανερό- επιδιώκει ξανά να στείλει μηνύματα τρομοκρατίας σε ανθρώπους του λαϊκού κινήματος, ενώ είναι ενδεικτική του επιπέδου που έχει φτάσει η φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής. Δεν είναι τυχαία τέτοια κρούσματα σε περιόδους έντασης της επίθεσης σε λαό, εργαζόμενους και νεολαία, στοχοποίησης και ποινικοποίησης αγωνιστών και συνδικαλιστών, αλλά και της ενεργού εμπλοκής της χώρας στα πολεμικά σχέδια των ιμπεριαλιστικών αφεντικών. Που, με τη σειρά τους, απαιτούν το λαό στη γωνία και «σιγή νεκροταφείου»...

Να μην ανακληθεί το άσυλο του Τζαβέντ Ασλάμ και κανενός άλλου πολιτικού πρόσφυγα!

Έπειτα από 30 χρόνια διαμονής του στην Ελλάδα, η Υπηρεσία Ασύλου θέτει υπό ανάκληση το πολιτικό άσυλο του Τζαβέντ Ασλάμ, του προέδρου της Πακιστανικής Κοινότητας της Ελλάδας, που είχε στοχοποιηθεί απ' το καθεστώς του Πακιστάν ήδη απ' το 2005, όταν είχε καταγγείλει, τότε, τις απαγωγές 28 συμπατριωτών του απ' τις μυστικές υπηρεσίες του καθεστώτος. Η απόφαση αυτή της υπηρεσίας είναι κυβερνητική απόφαση. Μέσα στο πλαίσιο, μάλιστα, των εκατοντάδων ανακλήσεων ασύλου που επιδιώκει η κυβέρνηση, διά στόματος Πλεύρη -που έχει κυριολεκτικά λυσσάξει- μέχρι τον Ιούνιο. Η «αιτιολογία» που επικαλείται η κυβέρνηση για την ανάκληση είναι ο ισχυρισμός πως το Πακιστάν αποτελεί μια «ασφαλή χώρα προέλευσης» κι έτσι δεν συντρέχει λόγος για το «καθεστώς διεθνούς προστασίας» στη χώρα μας, που απέκτησε ο Τζαβέντ το 2021. Παρ' ότι το καθεστώς του Πακιστάν δεν του ανανεώνει καν το διαβατήριο και ζητά επίμονα όλα αυτά τα χρόνια την έκδοσή του.

Ο Τζαβέντ Ασλάμ έχει πλούσια δράση στο λαϊκό κίνημα, σε διαδηλώσεις, σε απεργίες, σε εκδηλώσεις και συγκεντρώσεις, ενώ υπήρξε και βασικός μάρτυρας κατηγορίας στη δίκη των νεοαζι της Χρυσής Αυγής. Εδώ, η στοχοποίηση των μεταναστών και των προσφύγων έρχεται να συναντηθεί μ' αυτήν απέναντι σε όσους είναι πολιτικά ενεργοί στο κίνημα. Ο Τζαβέντ έχει δικαίωμα προσφυγής έναντι της απόφασης, για εξέτασή της σε δεύτερο βαθμό. Αυτό όμως δεν πρέπει να δημιουργήσει καμιά επανάπαυση. Να μην απελαθεί! Να μην περάσει ούτε η αντιπροσφυγική πολιτική ούτε η ποινικοποίηση της πολιτικής δράσης, με όποιο πρόσχημα!

Φοιτητικές Εστίες ΕΚΠΑ Συνέλαβαν τρεις φοιτήτριες, γιατί διαμαρτυρήθηκαν για την αθλιότητα των Εστιών!

Διαμαρτυρία στις φοιτητικές Εστίες του ΕΚΠΑ για την άθλια κατάσταση που επικρατεί σ' αυτές (έλλειψη πόσιμου νερού, κατάλληλου φωτισμού, επαρκών πλυντηρίων και άλλες ανάλογες καταστάσεις) καθώς και για την εφαρμογή του μέτρου της «ελεγχόμενης εισόδου» είχε ως αποτέλεσμα τη σύλληψη τριών φοιτητριών (2 μελών και της προέδρου του ΔΣ του Συλλόγου Οικοτρόφων), μετά από εισβολή της αστυνομίας, με την άδεια φυσικά και του πρύτανη. Οι φοιτήτριες μεταφέρθηκαν σιδηροδρόμοι στη ΓΑΔΑ, όπου μετά από συγκέντρωση

διαμαρτυρίας φοιτητικών συλλόγων αφέθηκαν ελεύθερες, με ορισμό τακτικής δικασίμου και με κατηγορία για «διατάραξη λειτουργίας δημόσιας υπηρεσίας»! Μια κατηγορία που μπορεί, κάλλιστα, να χρησιμοποιηθεί, ενάντια σε κάθε μορφή αγώνα (διαδήλωση, απεργία, περιφρούρηση, κατάληψη, κλείσιμο δρόμου) για τη διεκδίκηση ακόμα και των πιο στοιχειωδών δικαιωμάτων. Πρόσφατες είναι, επίσης, οι εισβολές στο ΑΠΘ και οι δεκάδες προσαγωγές και συλλήψεις φοιτητών και φοιτητριών απ' τους πραιτοριανούς του συστήματος. Που εισβάλλουν σε χώρους του πάλαι ποτέ Ασύλου, δέρνουν, τρομοκρατούν και συλλαμβάνουν νέους ανθρώπους, με όποιο πρόσχημα ή και χωρίς πρόσχημα.

Υποκλοπές-ΟΠΕΚΕΠΕ

Η κυβέρνηση στην μέγγενη της διπλής εξάρτησης καθώς διευρύνεται το ρήγμα ΗΠΑ-ΕΕ

Με νέα ένταση επανέρχονται στην ημερήσια διάταξη τα δυο λεγόμενα «σκάνδαλα» που σε προηγούμενη φάση δημιούργησαν σοβαρές πιέσεις και στρίμωγμα στην κυβέρνηση της ΝΔ. Ταυτόχρονα όμως έδωσαν και λόγο ύπαρξης στην αντιπολίτευση, που διαρκώς σέρνεται πίσω από τις κεντρικές αντιλαϊκές επιλογές της κυβέρνησης, συνδράμοντας επιπρόσθετα την εν εξελίξει διαδικασία ανασύστασης δεύτερου πυλώνα αστικής πολιτικής διαχείρισης.

Τόσο η υπόθεση του ΟΠΕΚΕΠΕ, με τη δίκη να βρίσκεται σε εξέλιξη, όσο και η υπόθεση των υποκλοπών, μετά τη δικαστική απόφαση του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, δείχνουν εν δυνάμει ικανές να προκαλέσουν σοβαρούς τριγμούς στην κυβερνητική παράταξη. Έκδηλη η ανησυχία στο κυβερνητικό επιτελείο όταν, στο φόντο των γεωπολιτικών αναταράξεων που προκαλεί ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός, διευρύνεται το ρήγμα ΗΠΑ-ΕΕ, με προφανείς και καθοριστικές τις επιπτώσεις του στο αστικό πολιτικό σκηνικό της χώρας. Πολύ περισσότερο όταν γνωρίζουν ότι και οι δυο υποθέσεις ανοίχτηκαν και τροφοδοτούνται με «στοιχεία» από τους «απ' έξω», οι οποίοι έχουν τον πρώτο και τελευταίο λόγο για το εύρος των «αποκαλύψεων».

Ουσιαστικά πρόκειται για την παρέμβαση ευρωπαϊκών κέντρων εξουσίας για να διασφαλίσουν τα συμφέροντά τους σε μια περίοδο που η παρέμβαση του αμερικάνικου παράγοντα στη χώρα τείνει να διαμορφώσει όρους «μονομερούς» εξάρτησης.

Επανερχεται λοιπόν η γνωστή μας πλέον Ευρωπαϊκή Εισαγγελέας Λ. Κοβέσι δηλώνοντας στο Ευρωκοινοβούλιο ότι «οι υποθέσεις σχετικά με τις γεωργικές επιδοτήσεις συνεχίζονται, δεν είναι μόνο μία, είναι πολλές», προαναγγέλλοντας ότι θα ακολουθήσουν και άλλες δικογραφίες. Σύμφωνα μάλιστα με δημοσιεύματα στον αστικό τύπο, η δεύτερη δικογραφία, που αναμένεται μέχρι τέλος

Οι ασφαλίτικες παρακολουθήσεις είναι εδώ!

Την παρακολούθησή της από ασφαλίτες -κάτι που δεν συμβαίνει πρώτη φορά- κατήγγειλε δημόσια η αγωνίστρια Κωνσταντίνα Καρτσιώτη, μέλος του Αντιιμπεριαλιστικού Μετώπου. Πραγματοποιούνταν έξω απ' το σπίτι της και στους γύρω δρόμους, στην περιοχή των Εξαρχείων, το απόγευμα της Παρασκευής 20 Μάρτη, ενώ πήγαινε σε ανακοινωμένη συγκέντρωση στη ΓΑΔΑ για έναν συλληφθέντα της συλλογικότητας Gather 4 Gaza, συνεχίστηκε και αργά το

«Στρίβειν δια... της νομιμότητας»

Με ημερομηνία 23/3/2026, η ΠΟΕΔΗΝ ασχολήθηκε μετά από πολλούς μήνες σιωπής με το θέμα της αξιολόγησης-στοχοθεσίας στο δημόσιο και της σύμπλεξης του με τον νέο πειθαρχικό νόμο (ν.5225/2025). Θυμίζουμε ότι επί του παρόντος η θέση της ΠΟΕΔΗΝ είναι η απεργία-αποχή από την αξιολόγηση σε κοινό πλαίσιο με τις λοιπές ομοσπονδίες του δημοσίου. Ήδη έχει προηγηθεί η τοποθέτηση της ΑΔΕΔΥ επί του θέματος, με την οποία ουσιαστικά δεν παίρνει θέση η ίδια αλλά καλεί τις ομοσπονδίες να αποφασίσουν για τη στάση τους, δηλώνοντας πως θα καλύψει συνδικαλιστικά αποφάσεις για συνέχιση της απεργίας-αποχής. Δεδομένου ότι δεν υπήρξε επισήμως καμία εισήγηση περί του αντιθέτου, της παραίτησης δηλαδή από το μέσο πάλης της απεργίας-αποχής, η παραίτηση της ΑΔΕΔΥ προς τις ομοσπονδίες να συσχεφτούν και να αποφασίσουν αν συνεχίζουν ή όχι σχετικά με ένα ζήτημα που δεν αμφισβητήθηκε ανοιχτά από πουθενά, είναι φανερό ότι «βάζει από την πίσω πόρτα» την έξοδο διαφυγής! Η νέα σύνθεση στην ηγεσία της συνομοσπονδίας εξάλλου έχει ήδη δώσει δεδομένα υποταγής στην αστική νομιμότητα.

Η ΠΟΕΔΗΝ με τη σειρά της, επίσης δεν παίρνει θέση, δεν εισηγείται προς τα πρωτοβάθμια ούτε συνέχιση ούτε παραίτηση, αλλά ζητά από τη Μ. Τσίπρα, νομική σύμβουλο των δευτεροβάθμιων οργανώσεων στο δημόσιο, να γνωμοδοτήσει στο ερώτημα «ποιοι είναι οι ενδεχόμενοι κίνδυνοι για τους υπαλλήλους από την συμμετοχή τους σε μία απεργιακή κινητοποίηση, υπό την μορφή της αποχής από την αξιολόγηση μετά την θέσπιση των διατάξεων του ν. 5225/2025;» Το συμπέρασμα της γνωμοδότησης συνοψίζεται ως εξής: «*Εκ των ανωτέρω είναι σαφές, ότι παρά το γεγονός, ότι η απεργία αποχή αποτελεί νόμιμο δικαίωμα, που ασκείται συλλογικά, μετά την θέσπιση του πειθαρχικού παραπτώματος της "άρνησης υπαλλήλου να λάβει μέρος, να διευκολύνει ή να προβεί στην διαδικασία*

*αξιολόγησης είτε ως αξιολογητής είτε ως αξιολογούμενος», με τις διατάξεις του ν.5225/2025 ουδόλως μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο άσκησης πειθαρχικών διώξεων εις βάρος των απεργών υπαλλήλων και εκκίνησης πειθαρχικών διαδικασιών» (Μ.Μ.Τσίπρα). Με αυτή τη γνωμοδότηση, η ΠΟΕΔΗΝ κατεβαίνει στα πρωτοβάθμια και τους ζητά να αποφασίσουν (μέχρι 3 Απριλίου) για τη στάση τους. Δεν σταματά όμως εκεί, θέτει και το πλαίσιο της λήψης απόφασης: «*Επισημαίνουμε ότι το κρίσιμο είναι η στάση των Προϊσταμένων Αξιολογητών Α' και Β' που συμμετέχουν έως τώρα στην απεργία-αποχή και όχι των υπαλλήλων που δεν αυτοαξιολογούνται αλλά κανονικά τους αξιολογούν οι Προϊστάμενοι*» διαβάζουμε στην πρόσκληση της ΠΟΕΔΗΝ προς τα πρωτοβάθμια (υπογράμμιση δική μας)! Συνεπώς, η απόφαση των σωματείων να μην προκύψει από γενικές συνελεύσεις με τη συμμετοχή των εργαζομένων αλλά εάν και εφόσον υπάρχουν προϊστάμενοι που μέχρι τώρα έκαναν αποχή να ρωτηθούν για τη μελλοντική τους στάση σε καθαρά ατομικό επίπεδο. Αν πάλι δεν υπάρχουν απεργοί προϊστάμενοι, το θέμα θεωρείται λήξαν! Η βούληση, η αγωνιστική διάθεση, η άποψη έστω των εργαζομένων δεν προβλέπεται στη «ντιρεκτίβα» της ΠΟΕΔΗΝ να λαμβάνεται υπόψη, να εκφράζεται και να καταγράφεται, προφανώς ως μη σημαντική. Πόσο πιο αποκαλυπτικοί να γίνουν πια οι ξεπουλημένοι γραφειοκράτες της συνδικαλιστικής αριστοκρατίας!*

Με αυτά τα δεδομένα η κατάληξη είναι κι αυτή δεδομένη: οι συνδικαλιστικές ηγεσίες εξασφαλίζουν (με το αζημίωτο;) την οριζόντια εφαρμογή του αντεργατικού πολυεργαλείου που διαθέτει το σύστημα στην εξαπόλυση της σοβαρότερης επίθεσης που έχει επιχειρήσει εδώ και δεκαετίες: την κατάργηση της νομιμότητας στο δημόσιο. Μοναδική παραφωνία προς το παρόν ο αγώνας της βάσης των εκπαιδευτικών ενάντια στην αξιολόγηση (με τις ιδιαι-

τερότητες που έχει στον κλάδο), «αγκάθι» για το σύστημα αλλά και για τους «εργατοπατέρες». Επιδίωξη κοινή, η απομόνωση αυτού του αγώνα, το χτύπημα των συμμαχιών, η αποδυνάμωση μέχρι τον εκφυλισμό και την ήττα.

Το παράδοξο της εφαρμογής του μέτρου της αξιολόγησης με επιτακτικό τρόπο στην εκπαίδευση (χιλιάδες διώξεις, θέση σε αργία στη σ. Χρύσα Χοτζόγλου πριν καν την ψήφιση του 5225) και της ήπιας συγκριτικά εφαρμογής στο υπόλοιπο δημόσιο, περιθαλψη, ΟΤΑ, περιφέρεια κ.λπ.) έχει την ερμηνεία του. Αναφορικά με τη δριμύτητα της επίθεσης στους εκπαιδευτικούς, η τοποθέτησή μας είναι γνωστή και έχει κατατεθεί διεξοδικά στις στήλες της εφημερίδας. Στο υπόλοιπο δημόσιο, οι μεν απεργοί δεν αντιμετώπισαν μέχρι τώρα συνέπειες, η στάση τους της αποχής γίνεται ανεκτή από τη διοίκηση. Όσο για την εφαρμογή του μέτρου, αντιμετώπιζεται σε γενικές γραμμές ως ένας ακόμη γραφειοκρατικός «μπελάς», στα πλαίσια των αυξημένων απαιτήσεων συμπλήρωσης δεκάδων εγγράφων καθημερινά. Είναι «κοινό μυστικό» ότι η εφαρμογή της εξυπηρετεί έναν και μόνο σκοπό: αυτόν της συμμόρφωσης, της υποταγής. Προϊστάμενοι και αξιολογούμενοι κάνουν το καθήκον τους με τον πλέον τυπικό και διεκπεραιωτικό τρόπο. Και φυσικά ούτε λόγος μέχρι τώρα για

«ακατάλληλους προς εργασία υπαλλήλους». Ανεξάρτητα αν στόχος του συστήματος είναι και παραμένει η «ουσιαστική» εφαρμογή του μέτρου (ν.5225, η δηλωμένη πρόθεση για την αναθεώρηση του συντάγματος με αξιολόγηση και άρση της μονιμότητας-απολύσεις το αποδεδειγμένο), η διαχείριση της εφαρμογής μέχρι τώρα (και πάντα στο υπόλοιπο δημόσιο, πλην εκπαίδευσης) γίνεται με σχετικά ανώδυνο τρόπο, χωρίς προκλήσεις, ώστε να επικρατήσει οριζόντια και καθολικά, χωρίς οργανωμένες αντιστάσεις, οι οποίες υπάρχει ο κίνδυνος να «συναντηθούν στον δρόμο του αγώνα» με τους εκπαιδευτικούς απεργούς και να ριζοσπαστικοποιηθούν. Στο σημείο που βρισκόμαστε, το σύστημα έχει πραγματικά την αρωγή των ξεπουλημένων εργατοπατέρων σε μια ιδιότυπη «κοινότητα συμφερόντων»! Σ' αυτό το μεταβατικό για το σύστημα στάδιο, ως την πλήρη κατάπιξη των αντιστάσεων και το ξεδίπλωμα της ουσιαστικής χρήσης της αξιολόγησης, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, κρυμμένες πίσω από τη νομιμότητα, παίζουν ρόλο ξεκάθαρα εχθρικό απέναντι στους εργαζόμενους και τα δικαιώματά τους. Οι εργαζόμενοι, για να υπερασπιστούν, έχουν ανάγκη την οργάνωση του δικού τους αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση και συνολικά την αντεργατική επίθεση που εξελίσσεται στο δημόσιο.

Ο νόμος για τις συλλογικές συμβάσεις σε δράση

Βάληκε η κυβέρνηση να πείσει ότι «παράγει έργο» ο νόμος που ψήφισε για τις ΣΣΕ, στη βάση της συμφωνίας της με τις εργοδοτικές ενώσεις και τη ΓΣΕΕ. Πλασάρει το αφήγημα ότι ο αντεργατικός της νόμος «άνοιξε τον δρόμο» για υπογραφή κλαδικών συλλογικών συμβάσεων και, μαζί, για αυξήσεις στους μισθούς. Στην πραγματικότητα, οι όποιες ΣΣΕ υπογράφονται, το μόνο που εξασφαλίζουν (στην εργοδοσία) είναι να «κλείσουν» το ζήτημα της πραγματικής βελτίωσης της θέσης των εργαζομένων, με τις συνδικαλιστικές τους ηγεσίες να συνυπογράφουν την εξαθλίωση.

Η πρώτη περίπτωση κλαδικής ΣΣΕ με συνυπογραφή από ΓΣΕΕ και ΣΕΒ, στο πλαίσιο δηλαδή του νέου νόμου, είναι του κλάδου των ζαχαρωδών, που εμπίπτει στην ΠΟΕΕΤ. Αν και τα ΜΜΕ γράφουν για 23.000 εργαζόμενους, η Κεραμέως είχε δηλώσει ότι αφορά 6.000. Είτε έτσι είτε αλλιώς, η νέα, τριετής πλέον, σύμβαση έχει παρόμοια χαρακτηριστικά με την προηγούμενη, και μια -κρίσιμη- διαφορά. Η προηγούμενη ΣΣΕ του κλάδου προέβλεπε αυξήσεις 10% για το 2024 και 5% για το 2025, και για τις 3 κατηγορίες εργαζομένων: λαντζέρηδες, βοηθούς, τεχνίτες. Για τους αρχιτεχνίτες, ειδικότητα που αφορά βέβαια πολύ λιγότερους, προέβλεπε 20% περισσότερα απ' τους τεχνίτες. Στη νέα σύμβαση, οι αυξήσεις κυμαίνονται (ανάλογα με την κατηγορία) για το 2026 από 8,4 ως 10,2%, για το 2027 από 3,3 ως 4,4% και για το 2028 από 2,2 ως 3,4%, ενώ παραμένει η πρόβλεψη του +20% για αρχιτεχνίτες. Με την παλιά ΣΣΕ, το βασικό ωρομίσθιο του λαντζέρη (που πλέον

ονομάζεται «εργάτης») και ο βασικός μισθός του βοηθού ήταν ίδια ή και μικρότερα των κατώτατων. Με τη νέα, είναι ελαφρά πιο πάνω, αλλά της τάξης του 1,5-2€ μικτά τη μέρα. Η βασική όμως διαφορά είναι ότι, με τη νέα σύμβαση, όλες οι ειδικότητες αμειβονται με ωρομίσθιο, κάτι που προβλεπόταν μόνο για τους λαντζέρηδες. Αντίστοιχα, οι τριετίες έχουν προσαύξηση 5%, αντί του 10% που προβλεπεται στον κατώτατο για όσους δουλεύουν με μισθό. Δηλαδή ολόκληρος ο κλάδος μετατρέπεται σε αμειβόμενο με ημερομίσθιο, με όλες τις αρνητικές συνέπειες που έχει αυτό σε διάφορα επίπεδα (τριετίες, αποζημίωση απόλυσης, κ.ά.)!

Τις τελευταίες μέρες, προστέθηκε ως δεύτερη περίπτωση η κλαδική ΣΣΕ του επισιτισμού, στην οποία αφιέρωσε ανάρτηση κι ο Μητσοτάκης. Ακόμα κι αν περάσει τα κριτήρια του υπουργείου, για την πλειοψηφία των 400.000 εργαζομένων στον κλάδο θα σημαίνει βασικά 10€ μικτά πάνω απ' τον κατώτατο, με «αντάλλαγμα» 10% προσαύξηση έκτης μέρας (την ώρα που ο νόμος προβλέπει 40%, αλλά η εργοδοσία εφαρμόζει τη λαθροχειρία της άθροισης επιδομάτων ώστε να καλύπτει τον κατώτατο) και δυνατότητα 7ήμερης δουλειάς!

Μόνο τα κυβερνητικά παραμύθια μπορεί να ενισχύσει η αντεργατική πολιτική. Για τους εργαζόμενους, η μόνη προοπτική, κόντρα στον δύσκολο συσχετισμό που αποτυπώνεται και στη στάση των συνδικαλιστικών ηγεσιών, παραμένει στη δυνατότητα της συγκρότησης των δικών τους δυνάμεων και της δικής τους πάλης για πραγματικές συλλογικές συμβάσεις.

► του μήνα, ενδέχεται να αφορά 7-10 βουλευτές της ΝΔ (άλλα δημοσιεύματα κάνουν λόγο για 10, ακόμη και για 14) και δυο πρώην υπουργούς.

Ήδη, στην δίκη για τον ΟΠΕΚΕΠΕ ο πρώην πρόεδρος του Οργανισμού, Βάρας, που ανέλαβε με πρόταση Μητσοτάκη (παραμένοντας ακόμη σύμβουλος του πρωθυπουργού για αγροτικά ζητήματα) άδειασε τον Βορίδη. Επίσης, ο πρώην πρόεδρος του Οργανισμού, Σημανδράκος, άδειασε τον πρώην υπουργό Αυγενάκη, αλλά και το Μαξίμου, όπου ενώ ο Αυγενάκης είχε ζητήσει ακρόαση για να ενημερώσει για την κατάσταση, στη δεύτερη συνάντηση ο Μπρατάκος, υφυπουργός παρά τω Πρωθυπουργώ, του ζήτησε την παραίτηση του.

Το «σκάνδαλο» των υποκλοπών πυροδοτείται εκ νέου με καύσιμο την καταδικαστική απόφαση του δικαστηρίου για τους τέσσερις «ιδιώτες», καθώς και τη δήλωση του Ταλ Ντίλιαν (ενός από τους «4»), ιδρυτή της Intellexa που κατέχει το Predator, ότι «*Παρέχουμε τεχνολογία μόνο σε κυβερνήσεις και αρχές επιβολής του νόμου*», που έβαλε εκ νέου στο κάδρο των βασικών υπευθύνων την κυβέρνηση και τον Μητσοτάκη. Η καθαρογραφή της δικαστικής απόφασης των 1.930 σελίδων που ανοίγει, με εντολή του προέδρου του δικαστηρίου, νέο γύρο ερευνών και

διερεύνηση «*τυχόν τέλεσης εκ μέρους των κατηγορουμένων και τυχόν τρίτων συμμετόχων άλλων αξιόποινων πράξεων και δη της κατασκοπείας...*», η εκδίκαση της υπόθεσης σε δεύτερο βαθμό, οι δηλώσεις Ανδρουλάκη, η πρόθεση πολιτικών και άλλων προσώπων που αποτέλεσαν στόχους παρακολούθησης να ασκήσουν μηνύσεις, η πρόσφατη αποκάλυψη του Σαμαρά ότι αποτελούσε και αυτός στόχο, διαμορφώνουν ένα μίγμα ικανό να μετατρέψει την υπόθεση των υποκλοπών σε θρυαλλίδα πολιτικών εξελίξεων.

Οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές και τα κέντρα που τροφοδοτούν τις δυο υποθέσεις-«σκάνδαλα» για να στριμώξουν και να πιέσουν την κυβέρνηση δείχνουν ότι δεν επιδιώκουν να τα μετατρέψουν σε «...gate» εξόδου της κυβέρνησης. Το αν θα αξιοποιηθούν οι υποθέσεις αυτές προς μια τέτοια κατεύθυνση ή θα σβήσουν σαν πυροτεχνήματα θα κριθεί σε μια επόμενη στροφή των εξελίξεων, θα αφορά την έκβαση του ανταγωνισμού ΗΠΑ-ΕΕ στη χώρα και μάλιστα χωρίς απαραίτητα να έχει δρομολογηθεί μια ξεκάθαρη πολιτική λύση. Προς το παρόν δηλώνουν ότι στο «οικόπεδο» Ελλάδα «*κουμάντο κάνουμε ΚΑΙ εμείς*». Ωστόσο, όποια εκδοχή και να επικρατήσει θα είναι αντιλαϊκή, καθώς εμπεριέχει το βάθεμα και την ενίσχυση της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης.

Αρχαιρεσίες στο Σωματείο Ιδιωτικών Υπαλλήλων Θεσπρωτίας

Την Τετάρτη 18 Μαρτίου ολοκληρώθηκαν οι εκλογές του σωματείου ιδιωτικών υπαλλήλων και λοιπών εμποροϋπαλλήλων του νομού Θεσπρωτίας μετά από δύο εβδομάδες και δύο αλληπάλληλες παρατάσεις με τις οποίες η ΔΑΣ ξεχειλώσε τη διαδικασία για τους σκοπούς της. Με τον τρόπο αυτό κατάφερε να ξεπεράσει τις διακόσιες ψήφους, εκλέγοντας και δεύτερο αντιπρόσωπο στην ομοσπονδία. Ταυτόχρονα, κάνοντας χρήση του αγαπημένου για το ΚΚΕ ν.1264/1981, έκλεψε απροκάλυπτα μία έδρα για το ΔΣ από την Ταξική Πορεία, καταπατώντας το 'ξεπερασμένο καταστατικό' που κάνει λόγο για απλή αναλογική! (Φαίνεται πως στις προηγούμενες εκλογές ήταν απροετοίμαστοι και την εφάρμοσαν). Πάνω από όλα, κατάφερε να αποτινάξει από το ΔΣ κάθε φωνή που θα της δημιουργεί πρόβλημα

	Ψήφοι	Έδρες ΔΣ	Αντιπρόσωποι Εργατικό Κέντρο	Αντιπρόσωποι Ομοσπονδία
ΔΑΣ	178 (179)	7 (6)	19 (19)	2 (2)
Ταξική Πορεία	24 (18)	0 (1)	2 (2)	0 (0)
Άκυρα - Λευκά	5 (10)	-	-	-
Σύνολο	207 (207)	7	21	2

στην προετοιμασία του εδάφους για την πλήρη προσαρμογή και την εφαρμογή των κυβερνητικών νόμων (Χατζηδάκη κ.λπ.). Άλλωστε η εφαρμογή αρκετών πτυχών, όπως οι ηλεκτρονικές κάλπες, έχει εδώ καιρό ξεκινήσει με το επιχείρημα πως πρέπει να είμαστε νόμιμο!

Οι εκλογές αποτέλεσαν προφανώς συνέχεια της προηγούμενης περιόδου κα-

τά την οποία το Σωματείο δεν έκανε καμία συνέλευση, ελάχιστα κλειστά ΔΣ, και συμμετείχε με μικρό αριθμό μελών στις κομματικές κινητοποιήσεις και σχεδιασμούς του ΚΚΕ με το μανδύα του Εργατικού Κέντρου. Η μεγάλη μάζα τόσο των εκατοντάδων εγγεγραμμένων εργαζομένων στη Θεσπρωτία όσο και των πολλαπλάσιων εκτός σωματείου δεν έχει καμία επαφή και βρίσκεται μακριά από τις ανυπαρξες ή ελάχιστες διαδικασίες. Αυτή η πραγματικότητα ούτε μπορεί να κρυφτεί ούτε να παραποιηθεί και είναι μέρος της πολιτικής της ΔΑΣ/ΠΑΜΕ που θέλει και βολεύεται με σωματεία μηχανισμούς και σφραγίδες τα οποία και ελέγχει. Η πλέον πρώτη δύναμη σε μεγάλο μέρος του συνδικαλιστικού κινήματος έχει και την αντίστοιχη ευθύνη για την πολιτικοσυνδικαλιστική κατάσταση των εργαζομένων τόσο στο σωματείο όσο και πανελλαδικά.

Μόνο που η κατάσταση στη δουλειά και στη ζωή των υπαλλήλων ενός μεγάλου και ιδιόμορφου κλάδου πολλών ταχυτήτων χειροτερεύει σε όλα τα πεδία. Οι ελαστικές σχέσεις και τα εξαντλητικά ωράρια - λάστιχο, η κατάργηση των αργιών, οι μισθοί πείνας, η έλλειψη μέτρων ασφάλειας, οι απολύσεις και η εντατικοποίηση κλιμακώνονται και την ίδια ώρα το σύστημα εξοπλίζει διαρκώς το νομικό του οπλοστάσιο. Και για να αυξήσει την εκμετάλλευση στους χώρους δουλειάς (γραφεία, σούπερ μάρκετ, συνεργεία, εμπορικά, αποθήκες κ.λπ.), για να καταστείλει τις όποιες αντιδράσεις ξεσπούν και για να πετύχει και άλλα ιδεολογικά χτυπήματα.

Στην προσπάθεια ανάδειξης αυτών των ζητημάτων και της ανάγκης οργάνωσης και συμμετοχής των ίδιων των εργαζομένων στην πάλη σαν δική τους υπόθεση, κινήθηκε η Ταξική Πορεία. Οι απαιτήσεις για τη συγκρότηση κινήματος ενάντια στην κυβερνητική πολιτική είναι μεγάλες, όμως για την Ταξική Πορεία ούτε ξεκινούν ούτε τελειώνουν στις εκλογές. Οι προεκλογικές παρεμβάσεις με την προκήρυξη σε διαφορετικούς εργασιακούς χώρους, με επιμέρους συζητήσεις, η εγγραφή και άλλων μελών σε Ηγουμενίτσα - Παραμυθιά, αλλά και το θετικό εκλογικό αποτέλεσμα αποτελούν βάση για να συνεχιστεί και να ενταθεί αυτή η προσπάθεια.

Αποτελέσματα εκλογών στο Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών Μικρές εκλογικές διαφοροποιήσεις Μεγάλες απαιτήσεις για την επόμενη ημέρα

Το τριήμερο 15-17 Μάρτη, έγιναν οι εκλογές του Σωματείου Μισθωτών Τεχνικών (ΣΜΤ) στην Αθήνα και στα παραρτήματά του σε Λάρισα, Πάτρα, Χανιά και Ηράκλειο. Τα βασικά χαρακτηριστικά που αποτυπώνονται είναι παραπλήσια με αυτά με των προηγούμενων εκλογών του 2024, καθώς οι απόλυτοι αριθμοί των ψήφων είχαν μικρές διαφοροποιήσεις. Ωστόσο σημαντικό στοιχείο που προκαλεί ερωτηματικά είναι ότι οι δεκάδες ή οι εκατοντάδες νέες εγγραφές μελών των τελευταίων εβδομάδων δεν ήταν ικανές να αυξήσουν τη συμμετοχή σε σχέση με την προηγούμενη εκλογική διαδικασία.

Συγκεκριμένα, η ΕΣΑΚ (ΠΑΜΕ) διατηρεί την πρώτη θέση με ποσοστό 39,6% και 3 έδρες στο ΔΣ, η Αριστερή Πρωτοβουλία Τεχνικών (Κομ.Απελ.-ΟΚΔΕ Σπάρτακος) βρίσκεται στη δεύτερη θέση με ποσοστό 29,0% και 2 έδρες, ενώ η Barricada (Αναμέτρηση, Μετάβαση, ΔΕΑ) με ποσοστό 15,9% στην τρίτη θέση χάνει μία έδρα, την οποία έλαβε η Συνάρτηση (Νέα Αριστερά) με ποσοστό 6,5%. Η πτώση της Barricada οφείλεται κυρίως στο ξεχωριστό κατέβασμα της ΑΡΑΣ σε αυτές τις εκλογές με το σχήμα ΣΑΜΙΤ, που έλαβε 5,4%. Η Ταξική Πορεία κατέγραψε μικρή άνοδο με 49 ψήφους (2,1%) και η ΕΡΓΑΣ έλαβε 10 ψήφους (0,4%).

Τα επικίνδυνα πολεμικά μέτωπα που ανοίγονται στην περιοχή και η εμπλοκή της χώρας, η αντεργατική επίθεση που έχει εξαπολύσει το σύστημα με τον έναν νόμο πίσω από τον άλλον, αλλά και η μάχη του σωματείου για υπογραφή συλλογικής σύμβασης, που δίνεται με δυσκολία εδώ και ένα μεγάλο χρονικό διάστημα απέναντι σε μια αδιάλλακτη εργοδοσία, ήταν τα ζητήματα που κυρίως χρωμάτισαν τη συζήτηση την περίοδο πριν τις εκλογές και κατά τη διάρκειά τους.

Στις φετινές εκλογές, στήθηκε μία ακόμη κάλπη στο εργοτάξιο του Ελληνικού, στην οποία ψήφισαν λίγες δεκάδες συνάδελφοι. Αυτή η εικόνα είναι ενδεικτική της πραγματικής κατάστασης. Ενώ ο συγκεκριμένος χώρος δουλειάς έχει συμβάλει πολύ στην αρνητική πρωτιά που διατηρεί ο κλάδος στα εργοδοτικά εγκλήματα, υπάρχει σημαντική αδυναμία να εκφραστεί ο προβληματισμός και η ανάγκη του συλλογικού αγώνα.

Η Ταξική Πορεία συμμετείχε στις εκλογές του σωματείου καταθέτοντας την άποψή της για τα επίδικα ζητήματα της περιόδου, καταδεικνύοντας την ανάγκη να δυναμώσει η φωνή του σωματείου στους χώρους δουλειάς. Σημαντική ήταν η αντιπαράθεση που δόθηκε πριν τις εκλογές, προκειμένου να διασφαλιστεί ότι το ΣΜΤ δεν θα ακολουθούσε την τακτική που εφαρμόζουν σε σωματεία οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ και δεν θα σηνόταν καμία ηλεκτρονική κάλπη, όπως επιβάλλει ο νόμος Χατζηδάκη. Ύστερα από επίμονη αντιπαράθεση στην εκλογοαπολογιστική συνέλευση, κατατέθηκε σχετικό ψήφισμα με πρωτοβουλία της Ταξικής Πορείας, το οποίο πέρασε ομόφωνα, αφού ψηφίστηκε ακόμη και από την ΕΣΑΚ.

Η επόμενη περίοδος θα είναι για το ΣΜΤ ιδιαίτερα απαιτητική, όπως είναι για το σύνολο των εργαζομένων και τον λαό. Η Ταξική Πορεία θα συνεχίσει να βάζει τα πραγματικά ζητήματα πάλης και να παλεύει για το ζωντάνεμα και τη διεύρυνση των μαζικών διαδικασιών του σωματείου.

	2026	Έδρες	Ποσοστό	2024
Ψηφίσαντες	2.324			2.241
Λευκά	17			9
Άκυρα	8			7
ΕΣΑΚ*	920	3	39,6%	900
ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΤΕΧΝΙΚΩΝ	674	2	29,0%	673
BARRICADA	369	1	15,9%	455
ΣΥΝΑΡΤΗΣΗ	151	1	6,5%	144
ΣΑΜΙΤ**	126	-	5,4%	-
ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ	49	-	2,1%	42
ΕΡΓΑΣ	10	-	0,4%	11

*Στο ψηφοδέλτιο της ΕΣΑΚ συμμετείχε η ΑΡΙΣ.

**Η ΣΑΜΙΤ (ΑΡΑΣ) στις προηγούμενες εκλογές συμμετείχε στη Barricada.

Ο Δήμος Ιωαννιτών δίνει την καθαριότητα σε ιδιώτη Οι συμβασιούχοι στην καθαριότητα διεκδικούν το δικαίωμά τους στη δουλειά

Πάνω από 80 συμβασιούχοι εργαζόμενοι στην καθαριότητα του Δήμου Ιωαννιτών που απειλούνται με απόλυση (μετά από δύο διαδοχικές παρατάσεις) προχωρούν σε κινητοποιήσεις. Αφορμή στάθηκε η ανακοίνωση από πλευράς της δημοτικής αρχής πως σχεδιάζει την ανάθεση μεγάλου μέρους των υπηρεσιών καθαριότητας του Δήμου σε εργολάβο, γεγονός που προοικονομεί απολύσεις για τους εργαζόμενους της υπηρεσίας. Οι «τυχεροί» π θα εργαστούν ως εργολαβικοί θα βρεθούν αντιμέτωποι με μειωμένους μισθούς και χειρότερες συνολικά συνθήκες δουλειάς και ασφάλειας, με μεγαλύτερο τον κίνδυνο των ήδη αυξημένων εργατικών ατυχημάτων.

Οι συμβασιούχοι, με τη στήριξη και συμμετοχή των μόνιμων συναδέλφων τους, προχώρησαν σε μαζικές συνελεύσεις, όπου αποφάσισαν τόσο αποχή από τα καθήκοντά τους όσο και συνεχιζόμενες συγκεντρώσεις έξω από το δημαρχείο, ζητώντας μοινοποίηση όλων των συμβασιούχων και να μην εγκριθεί η ανάθεση του έργου σε ιδιώτη.

Μπροστά στην προσπάθεια της δημοτικής αρχής να σπάσει τη μαζικότητα των κινητοποιήσεων δίνοντας τις συνηθισμένες κούφιες υποσχέσεις περί ανανέωσης των συμβάσεων έως το τέλος του χρόνου, οι εργαζόμενοι δεν υπέκυψαν. Καθώς επέμεναν μαζικά στον δρόμο του αγώνα, στο πλαίσιο των κινητοποιήσεων τους και κατά τη διάρκεια αποφασισμένης και ανακοινωμένης αποχής της βραδινής βάρδιας, η δημοτική αρχή προχώρη-

σε σε μήνυση κατά των εργαζομένων που συμμετείχαν, για το αδίκημα της «παρακώλυσης λειτουργίας της υπηρεσίας». Μια ακόμα προσπάθεια τρομοκράτησης και καταστολής κάθε μορφής αντίστασης.

Οι εργαζόμενοι δεν βρέθηκαν αντιμέτωποι μόνο με τον Δήμο και τα θεσμικά όργανα. Η ρεφορμιστική διοίκηση του σωματείου, καλλιεργώντας λογικές ανάθεσης, κατάφερε να μετατρέψει τις συνελεύσεις από αποφασιστικά όργανα στα χέρια των εργαζομένων σε απλές ενημερώσεις εκ μέρους του ΔΣ του σωματείου, με τη στήριξη φυσικά του αστικού συνδικαλισμού. Ώθησε τους εργαζόμενους σε κινητοποιήσεις-συγκεντρώσεις έξω από το δημαρχείο με προτάσεις διαχείρισης προς το δημοτικό συμβούλιο. Όταν πια η ανάθεση εγκρίθηκε από τη δημοτική επιτροπή, προσπάθησε να στρέψει την αγωνιστική διάθεση των εργαζομένων σε δικαστικές οδούς, τινίζοντας μάλιστα πολλακώς ότι η αστική νομιμότητα αποτελεί μονόδρομο.

Κόντρα στα αδιέξοδα που οδηγούν ρεφορμιστικές και αστικές συνδικαλιστικές δυνάμεις και στο γενικότερο πλαίσιο της αποσυγκρότησης της εργατικής τάξης, οι εργαζόμενοι στην καθαριότητα αλλά και σε κάθε χώρο δουλειάς, οφείλουν να μην αφήσουν την απογοήτευση στο τιμόνι, αλλά να το πάρουν στα δικά τους χέρια. Με νέες συνελεύσεις να βάλουν στην άκρη όσους υποβαθμίζουν τον αγώνα και να βγουν μπροστά να διεκδικήσουν, με ενιαίο μαζικό απεργιακό αγώνα, το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά.

Κατώτατος μισθός στο φόντο των πολεμικών συγκρούσεων Οι εργαζόμενοι να μην υποταχτούν στις πολεμικές ανάγκες του συστήματος!

Αύξηση κατώτατου μισθού κομμένη και ραμμένη στις πολεμικές ανάγκες του συστήματος έρχεται να εφαρμόσει η κυβέρνηση. Βγαίνουν οι παρατρεχάμενοι του συστήματος να ξεκαθαρίσουν ότι ο πόλεμος στη Μέση Ανατολή και οι επιπτώσεις του στην εγχώρια οικονομία θα έχουν καταλυτική σημασία για το πού θα κάτσει τελικά η μπίλια της αύξησης του κατώτατου μισθού.

Εμφανίζεται λοιπόν το εξής παράδοξο: την ίδια στιγμή που ο πληθωρισμός αυξάνεται και οι τιμές εκτοξεύονται στην ενέργεια, τα καύσιμα και σε πολλά είδη πρώτης ανάγκης, η κυβέρνηση αντιστρέφει την πραγματικότητα και βάζει μπροστά το μοτίβο των «λελογισμένων αυξήσεων». Λελογισμένες λοιπόν αυξήσεις ώστε να συμβαδίζουν με τις «αντοχές της οικονομίας»; Και οι εργαζόμενοι οι οποίοι αιμορραγούν οικονομικά κάθε μέρα, δίνοντας τη μάχη με την επιβίωση, θα πρέπει να υποταχθούν σε αυτό το ανορθόδοξο και να το θεωρήσουν και κανονικότητα;

Το παραπάνω αφήγημα δεν είναι καινούργιο. Έχει στηθεί χρόνια τώρα, υποτίθεται σαν προσωρινό μέτρο με τα πρώτα μηνύματα, που διατηρήθηκε από κάθε κυβέρνηση που πέρασε, και έγινε επίσημο μόνιμο καθεστώς με τον νόμο 5163/2024 για τον καθορισμό του κατώτατου μισθού. Έτσι, ο προσδιορισμός του κατώτατου μισθού, όπως και των μισθών στο δημόσιο, θα πρέπει να λαμβάνει υπόψη του πρώτα και πάνω απ' όλα τις ανάγκες και τις αντοχές της οικονομίας. Για τις ανάγκες και τις αντοχές των εργαζομένων που έχουν προ πολλού εξαντληθεί, ούτε λόγος.

Αυτό το αφήγημα μάλιστα θα πρέπει να εντυπωθεί στη συνείδηση κάθε εργαζόμενου και πολύ περισσότερο των νέων εργαζομένων, ώστε να μάθουν ότι πρέπει «να βάζουν πλάτη» για να ευημερεί το σύστημα και η οικονομία. Ναι, αυτό το σύστημα που τους ξεζουμίζει και τους καταπιέζει. Να μάθουν από νωρίς ότι η διεκδίκηση αυξήσεων στους μισθούς που να τους εξασφαλίζουν μια αξιοπρεπή ζωή θα πρέπει πάντα να θεωρείται ότι κινείται «εκτός τόπου και χρόνου». Έτσι, ενώ ο μισθός δεν φτάνει ούτε για τα βασικά, δεν θα πρέπει καν να περνάει από το μυαλό μας η οποιαδήποτε αύξηση ώστε να μπορούμε να ζήσουμε από τη δουλειά μας. Η απάντηση θα πρέπει να βρίσκεται πάντα κάπου αλλού, όπως για παράδειγμα στο να κάνει κάποιος δύο δουλειές ή να δουλεύει 13ωρα. Είναι άλλωστε πλέον και νόμιμο!

Τα παραπάνω προωθούνται πολύ πιο έντονα σε μια περίοδο που οι ιμπεριαλιστές κινούνται στην κατεύθυνση να βάλουν φωτιά σε ολόκληρο τον πλανήτη. Την ώρα που, δίπλα μας, η Μέση Ανατολή φλέγεται και τα λεγόμενα «αντίποινα» με χτυπήματα σε αμερικανικές βάσεις ακόμα και στην Ελλάδα δεν αποτελούν πλέον «σενάριο επιστημονικής φαντασίας». Μέσα σε αυτό το αντιδραστικό πλαίσιο, λοιπόν, οι εργαζόμενοι και η εργατική τάξη πρέπει να προετοιμαστούν να γίνουν κρέας για τα κανόνια των ιμπεριαλιστών και της ντόπιας άρχουσας τάξης. Πού λοιπόν χώρος για δικαιώματα και αυξήσεις στους μισθούς; Οι μισθοί πρέπει να γίνουν εξοπλιστικά, οι εργαζόμενοι να σταθούν στη «σωστή πλευρά της ιστο-

ρίας» (το οποίο μεταφράζεται στο πλευρό των μεγαλύτερων φονιάδων του πλανήτη) και αυτό θα πρέπει να τους κάνει να νιώθουν περήφανοι και ασφαλείς.

Η πραγματικότητα όμως δεν είναι όπως μας την παρουσιάζουν. Ο καθορισμός του μισθού δεν στηρίζεται σε κάποια «αντικειμενικά» κριτήρια όπως θέλουν να μας πείσουν, αλλά σε μια αντεργατική ταξική πολιτική που υπηρετεί τα συμφέροντα του κεφαλαίου και της εργοδοσίας, βυθίζοντας στη φτώχεια και την εξαθλίωση τους εργαζόμενους. Όσο

οι πρώτοι θα κερδίζουν, οι δεύτεροι θα χάνουν και θα βρίσκονται σε ολοένα και πιο δύσκολη θέση.

Γι' αυτό το αν θα μπορέσουν οι εργαζόμενοι να ζήσουν με αξιοπρέπεια από τον μισθό τους δεν θα καθοριστεί από κανένα αντικειμενικό κριτήριο και κανέναν οικονομικό δείκτη. Θα καθοριστεί μέσα από την πάλη τους και τον συσχετισμό που θα διαμορφώσουν μέσα από αυτήν. Για να μπορέσουν τελικά να υπερασπιστούν τη ζωή απέναντι στον πόλεμο και τα δικαιώματά τους απέναντι στην εξαθλίωση.

Απολύσεις στον κλάδο των τηλεπικοινωνιών και της πληροφορικής

Το κεφάλαιο κερδοφορεί πάνω στους πολέμους που το ίδιο δημιουργεί

Η όξυνση των πολεμικών συγκρούσεων στην Ουκρανία και τη Μέση Ανατολή, σε συνδυασμό με τη συνολική στρατιωτικοποίηση της Ευρώπης, δεν παράγει μόνο γεωπολιτικές ανακατατάξεις. Παράγει και μια βαθιά αναδιοργάνωση της οικονομίας, στην οποία πόροι, επενδύσεις και τεχνολογικές κατευθύνσεις μετατοπίζονται όλο και περισσότερο προς τις ανάγκες της πολεμικής οικονομίας. Από τη βαριά βιομηχανία μέχρι τις εταιρίες πληροφορικής και τηλεπικοινωνιών, διαμορφώνεται μια όλο και πιο καθαρή ανακατανομή πόρων: από συστήματα και εφαρμογές που σχετίζονται με καθημερινές ανάγκες προς τις ανάγκες της πολεμικής οικονομίας και του defense tech (αμυντική τεχνολογία). Και αυτή η μετάβαση δεν γίνεται ούτε ομαλά ούτε ουδέτερα.

Δεν σημαίνει ότι οι εργαζόμενοι που απασχολούνται σήμερα στα προϋπάρχοντα τμήματα θα απορροφηθούν αυτόματα στα νέα πεδία. Αντίθετα, συχνά σημαίνει ότι τμήματα συρρικνώνονται, ξεπουλιούνται ή κλείνουν, ενώ οι εργαζόμενοι μένουν να πληρώσουν το κόστος της «αναδιάρθρωσης». Εκεί που για το κεφάλαιο ανοίγονται νέα περιθώρια κερδοφορίας, για τους εργαζόμενους ανοίγει ένας νέος κύκλος ανασφάλειας, απολύσεων και εντατικοποίησης.

Την ίδια στιγμή, οι εταιρίες αξιοποιούν την τεχνητή νοημοσύνη ως νέο εργαλείο πίεσης πάνω στην εργασία. Πίσω από τη ρητορική περί «καινοτομίας» και «προόδου», αυτό που βλέπουμε είναι η προσπάθεια να μειωθεί το εργασιακό κόστος, να συμπιεστούν οι μισθοί και να ενταθεί ακόμη περισσότερο η εκμετάλλευση. Εκεί όπου παλαιότερα ένας νέος εργαζόμενος μπορούσε πιο εύκολα να βρει μια θέση στην πληροφορική ή στις τηλεπικοινωνίες, σήμερα βρίσκεται αντιμέτωπος με μια αγορά που ζητά περισσότερα, πληρώνει λιγότερα και αντιμετωπίζει τον άνθρωπο ως αναλώσιμο. Η

τεχνολογία, μέσα στο σημερινό σύστημα, δεν μπορεί να λειτουργήσει απελευθερωτικά για την εργασία. Όταν βρίσκεται στα χέρια του κεφαλαίου, γίνεται εργαλείο εντατικοποίησης, ελέγχου και επιβολής χειρότερων όρων δουλειάς.

Τα παραδείγματα από την Ελλάδα είναι χαρακτηριστικά. Στη Nokia, μετά την ανακοίνωση για 14.000 απολύσεις παγκοσμίως από το 2023, καταγράφονται και στη χώρα μας επαναλαμβανόμενες απολύσεις, ενώ δύο τμήματα οδηγούνται προς ξεπούλημα, αφήνοντας περίπου 200 εργαζόμενους στον αέρα. Την ίδια ώρα, στη Vodafone Ελλάδα, από τα τέλη Φεβρουαρίου καταγγέλλονται τουλάχιστον 200 απολύσεις, ενώ ο αριθμός φαίνεται να αυξάνεται συνεχώς. Πίσω από τους όρους «εθελουσία», «ευελιξία» και «απλοποίηση δομών» κρύβεται η ίδια πραγματικότητα: λιγότεροι εργαζόμενοι, μεγαλύτερη ανασφάλεια, χειρότεροι όροι δουλειάς.

Το ερώτημα, λοιπόν, δεν είναι απλώς αν «το AI θα μας πάρει τις δουλειές». Το πραγματικό ερώτημα είναι ποιος ελέγχει την τεχνολογία, για ποιον σκοπό χρησιμοποιείται και ποιος πληρώνει το τίμημα. Όταν η τεχνολογία βρίσκεται στα χέρια του κεφαλαίου, γίνεται εργαλείο συμπίεσης μισθών, πειθάρχησης των εργαζομένων και διάλυσης κατακτήσεων.

Όλα αυτά δεν εξελίσσονται σε πολιτικό κενό. Συνδέονται άμεσα με την πολεμική προετοιμασία που κλιμακώνεται διεθνώς. Την ώρα που οι λαοί πληρώνουν το τίμημα του πολέμου, του ξεριζωμού και της ανασφάλειας, το κεφάλαιο αναζητά νέες ευκαιρίες κερδοφορίας πάνω στα θύματα των πολέμων που το ίδιο δημιουργεί. Όσο βαθιάει η πολεμική προετοιμασία, τόσο βαθιάει και η επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα. Δεν θέλουν να δουλεύουμε λιγότερο. Θέλουν να δουλεύουμε με τους χειρότερους δυνατούς όρους.

Απεργία 18 ημερών στη Samsung στη Ν.Κορέα

Μέσα από μαζικότερες διαδικασίες με τη συμμετοχή 66.019 εργαζομένων και με βασικό αίτημα τις αυξήσεις στους μισθούς και την αλλαγή του τρόπου καθορισμού των μόνους, το συνδικάτο εργαζομένων της Samsung στη Νότια Κορέα πήρε απόφαση για πολυήμερη απεργία. Παρά την αντικειμενική δυσκολία συντονισμού τόσων χιλιάδων εργαζομένων σε διάσπαρτα εργοστάσια μέσα στη χώρα, το 93% υπερψήφισε την πρόταση για κινητοποιήσεις μέσα στον Απρίλη και κήρυξη απεργίας 18 ημερών τον ερχόμενο Μάη.

Η εργοδοσία φαίνεται πως βρίσκεται σε αρκετά δύσκολη θέση, αφού η απεργιακή απόφαση έρχεται να ασκήσει ακόμα μεγαλύτερη πίεση στις διαπραγματεύσεις της με τη διοίκηση του συνδικάτου. Μια απεργία διάρκειας σε μια πολυεθνική όπως η Samsung δεν θα φέρει μονάχα απώλεια κερδών για την ίδια την επιχείρηση, αλλά θα έχει και ισχυρή επίπτωση για μια σειρά κλάδους και βιομηχανίες που προμηθεύονται προϊόντα από τον κορεάτικο κολοσσό, από την υψηλή τεχνολογία και την αυτοκινητοβιομηχανία μέχρι τα κινητά τηλέφωνα και τους υπολογιστές.

Οι εργαζόμενοι πάντως δεν φαί-

νεται να κάνουν πίσω παρά τη σκληρή στάση της εργοδοσίας, όπως μαρτυρούν τόσο η μεγάλη συμμετοχή όσο και η σχεδόν καθολική στήριξη στην κατεύθυνση του αγώνα. Εξάλλου υπάρχει και η εμπειρία των προηγούμενων κινητοποιήσεων από την οποία έχουν διδαχθεί οι εργαζόμενοι, όταν με παρόμοια αιτήματα για αυξήσεις στους μισθούς προχώρησαν στην ιστορική πρώτη απεργία στα χρονικά της Samsung τον Ιούνιο του 2024. Τότε, παρά τις συνεχόμενες απεργίες για δύο μήνες, το κίνημα αδυνάτισε και τα αιτήματα παρέμειναν ανολοκλήρωτα.

Η περίπτωση της Samsung είναι χαρακτηριστική αλλά σίγουρα όχι η μοναδική στον παγκόσμιο εργασιακό χάρτη. Χωρίς να έχουν ξεπεραστεί τα βαρίδια της ήττας του εργατικού κινήματος, ιδιαίτερα σε κλάδους με πλήρη απουσία πρόσφατης εμπειρίας, ολοένα και περισσότεροι εργαζόμενοι συμμετέχουν σε κινήσεις, παίρνουν πρωτοβουλίες και ιδρύουν σωματεία. Οι εργαζόμενοι συνειδητοποιούν πως μέσα από τον συνδικαλισμό και την οργάνωση στους χώρους δουλειάς μπορούν να διεκδικήσουν και να κερδίσουν αυξήσεις στους μισθούς και δικαιώματα.

Οι λιμενεργάτες βάζουν εμπόδια στη μεταφορά στρατιωτικού υλικού

Μέσα στην όλο και μεγαλύτερη εμπλοκή της χώρας μας στον πόλεμο στη Μέση Ανατολή εντάσσεται και η προσπάθεια να χρησιμοποιηθεί το λιμάνι του Πειραιά σαν κόμβος για τη μεταφορά στρατιωτικού υλικού προς το Ισραήλ. Οι εργαζόμενοι στις προβλήτες της COSCO, μέσα από το σωματείο τους, την ΕΝΕΔΕΠ, κατήγγειλαν την άφιξη του πλοίου MSC VEGA στις 17 Μάρτη, το οποίο μετέφερε κοντέινερ στρατιωτικού χάλυβα με προορισμό τη στρατιωτική βιομηχανία του Ισραήλ, ELBIT, καθώς και την άφιξη του πλοίου MSC DANIT στις 26 Μαρτίου, που μετέφερε επίσης στρατιωτικό χάλυβα στον ίδιο προορισμό. Μάλιστα, το δεύτερο είχε πριν από δύο χρόνια επιχειρήσει να μεταφέρει ανάλογο φορτίο, αλλά η μεταφορά του αποτράπηκε

από την παρέμβαση των λιμενεργατών. Έτσι, και σε αυτή τη μεταφορά, οι εργαζόμενοι κατάφεραν να αποτρέψουν το ξεφόρτωμα και τη μεταφορά του στρατιωτικού υλικού. Αυτό ανάγκασε το πλοίο της MSC να αλλάξει το προκαθορισμένο δρομολόγιο προς την Τουρκία και να κατευθυνθεί στο λιμάνι του Κάλιαρι στη Σαρδηνία, όπου το συνδικάτο USB, με ανακοίνωσή του, κάλεσε σε συγκέντρωση την ημέρα άφιξης του πλοίου και σε μπλοκάρισμά του στις 25 Μάρτη.

Οι κινήσεις αυτές των σωματείων δεν είναι μεμονωμένες. Στο παρελθόν έχουν υπάρξει αντίστοιχες από σωματεία λιμενεργατών σε διάφορες χώρες της Ευρώπης για τον αποκλεισμό πλοίων που μεταφέρουν στρατιωτικό υλικό με προορισμό το Ισραήλ. Θυμίζουμε, τον Ιούλιο του

2025, την άφιξη του πλοίου Ever Golden στον Πειραιά, το οποίο επίσης μετέφερε στρατιωτικό χάλυβα προς το Ισραήλ, και τις κινητοποιήσεις εργαζομένων και φοιτητών που απέτρεψαν τη μεταφορά του. Να σημειωθεί επίσης ότι τον ίδιο μήνα υπήρξαν αντίστοιχες κινητοποιήσεις εργαζομένων σε λιμάνια της Ισπανίας, στη Γένοβα και στη Μασσαλία.

Στις 6 Φλεβάρη, σωματεία λιμενεργατών από την Ελλάδα, την Ιταλία, το Μαρόκο, την Τουρκία και τη Γαλλία οργάνωσαν απεργία σε πολλά λιμάνια της Ευρώπης, με αίτημα τη μη μεταφορά πολεμικού υλικού στο Ισραήλ, το οποίο διεξάγει γενοκτονία στη Γάζα.

Οι κινήσεις, όπως αυτές της ΕΝΕΔΕΠ, είναι σε σωστή κατεύθυνση. Ωστόσο, είναι αρνητικό το γεγονός ότι δεν καλέστη-

κε καμία συγκέντρωση και ότι η κινητοποίηση αυτή αφορούσε περισσότερο μέλη της διοίκησης του σωματείου και όχι το σύνολο των λιμενεργατών και κάθε προοδευτικό άνθρωπο που θέλει να εκφράσει την εναντίωσή του στον πόλεμο και στην εμπλοκή της χώρας μας σε αυτόν.

Την ώρα που ο πόλεμος στη Μέση Ανατολή κλιμακώνεται, ο λαός μας, όπως και συνολικά οι λαοί της περιοχής, καλούνται να τον «πληρώσουν», με την ακρίβεια να εκτοξεύεται και τον κίνδυνο γενικευμένης ανάφλεξης να μεγαλώνει. Αποτελεί ανάγκη κάθε σωματείο να καλέσει σε γενικές συνελεύσεις και κινητοποιήσεις, ώστε οι εργαζόμενοι να σηκώσουν μαζικά αναστήματα απέναντι στα αιματοβαμμένα σχέδια των ιμπεριαλιστών και της ντόπιας αστικής τάξης.

Απεργία στα ταξί

Ποιο είναι το ζητούμενο από την πλευρά του συστήματος στο χώρο των ταξί; Να περάσει ο τζίρος (και η ιδιοκτησία τους) σε λίγα χέρια. Είτε αυτός αφορά τον τουρισμό και άλλες ιδιαίτερα κερδοφόρες δραστηριότητες είτε την καθημερινή μετακίνηση του κόσμου. Κάτι που σε μεγάλο βαθμό έχει γίνει τα τελευταία χρόνια. Τώρα ήρθε η ώρα να τελειώσουμε με όσους από τους μικρούς ιδιοκτήτες άντεξαν τις κρίσεις και τις επιθέσεις του συστήματος από το 2008 και μετά. Και που πλέον αποτελούν τη μειοψηφία όσων εργάζονται στο ταξί. Ωφελούμενοι της επίθεσης, με τις πλάτες όλων των κυβερνήσεων, οι διάφοροι εκμεταλλευτές του χώρου. Από τους «μαντράδες» που αγόραζαν τις άδειες για ένα κομμάτι ψωμί και τους νεότευκτους επενδυτές έως και εταιρείες ενοικιάσεων αυτοκινήτων και τις διάφορες ντόπιες και ξένες εφαρμογές διαμεσολάβησης (Uber κ.λπ.) και πολλοί άλλοι. Επιπλέον ζητούμενο; Το ξεκαθάρισμα του τοπίου και μεταξύ όλων αυτών. Το κέρδος πρέπει να μοιραστεί σε ακόμη λιγότερους. Με ποιους τρόπους; Με την απελευθέρωση της χρήσης των Ι.Χ. στη μεταφορά προσώπων και συμπληρωματικά με την υποχρεωτική ηλεκτροκίνηση, την αυστηροποίηση των όρων απόκτησης της Ειδικής Άδειας Οδήγησης μέσω της αλλαγής του ποινικού μητρώου και της αυστηροποίησής του. Τα δέλεαρ για το λαό; Να μπορεί ένας νέος άνθρωπος να κάνει μια συμπληρωματική δουλειά με το Ι.Χ. του (γιατί να υπάρχει αυτή η ανάγκη;), η εξυπηρέτηση των εργαζομένων στη καθημερινή τους μετακίνηση (να μπορεί να πηγαίνει η εργάτρια και ο εργάτης στη δουλειά του με... ιδιωτική Mercedes, δηλαδή, μιας και η δημόσια συγκοινωνία δεν υπάρχει!) έως και η καλύτερη εξυπηρέτηση του τουρισμού!

Τα ζητούμενα από την πλευρά των εργαζομένων; Να σώσουν οι μικροί ιδιοκτήτες την με πολύ κόπο αποκτημένη ιδιοκτησία τους, τη δουλειά τους, και οι (με πολλές και διάφορες εργασιακές σχέσεις) οδηγοί να αντισταθούν στην ακόμη μεγαλύτερη εκμετάλλευση της δικής τους δουλειάς. Όλοι τους εργάζονται εφτά μέρες, 12 ώρες τουλάχιστον, για να τα βγάλουν πέρα δεχόμενοι καθημερινά την επίθεση κυβερνήσεων και εκμεταλλευ-

τών. Τις όποιες διαφοροποιήσεις μεταξύ τους εκμεταλλεύεται η κυβέρνηση για να τους διαιρέσει, καταγγέλλοντας την... πολιτική της, και όλων των προηγούμενων κυβερνήσεων, όπως και τη συμπεριφορά των εκμεταλλευτών η οποία στηριζόταν σε αυτή την πολιτική!

Το ζητούμενο για τις συνδικαλιστικές ηγεσίες (και του ΣΑΤΑ) δεν είναι η ανατροπή των αλλαγών. Δεν ήταν ποτέ. Ούτε στις μεγάλες απεργίες του 2010 - 11. Ήταν η μέθοδος με την οποία θα περάσουν οι μονοπωλιακές πολιτικές. Είναι το ποιοι θα ωφεληθούν από αυτές. Δεν αντέδρασαν τα τελευταία 15 χρόνια στην ανάθεση του έργου σε ιδιωτικές εταιρείες, στις εφαρμογές και όπου αλλού. Διαφορετικές ρυθμίσεις ζητούσαν. Δεν αντέδρασαν όταν μαζικά οι μικροϊδιοκτήτες αναγκάζονταν να πουλήσουν στους μαντράδες που κέρδιζαν τρελά με τις αγοραπωλησίες και την ένταση της εκμετάλλευσης των οδηγών.

Ακόμη και αυτά που νομοθετούνται τώρα ήταν γνωστά εδώ και πάνω από πέντε χρόνια. Εφαρμογή νόμου του 2021 είναι. Ήλπιζαν ότι η κυβέρνηση θα τιμήσει το διαμεσολαβητικό ρόλο τους και τα συμφέροντα που πραγματικά εκπροσωπούν κι όταν κατάλαβαν ότι άλλα συμφέροντα είναι πιο ισχυρά και ο ρόλος τους υποβιβάζεται, τότε άρχισαν τις προειδοποιητικές απεργίες, προτάσσοντας τους... λεωφορειοδρόμους, μετά την ηλεκτροκίνηση, έπειτα το ποινικό μητρώο, αλλά, για την ουσία του πράγματος, τη συγκέντρωση του έργου του ταξί σε λιγότερα χέρια, δεν έλεγαν κουβέντα! Τώρα κάτι ψελλίζουν όχι για να υπερασπιστούν τους μικρούς, αλλά όλους όσους συμμετείχαν στην επίθεση όλα τα προηγούμενα χρόνια και τώρα θίγονται. Οι μικροϊδιοκτήτες δε έχουν κανένα λόγο να συνταχθούν με αυτούς, το αντίθετο μάλιστα.

Το ακόμη μεγαλύτερο ζητούμενο είναι το πώς οι με διάφορες και πολλές εργασιακές σχέσεις χιλιάδες εργαζόμενοι οδηγοί είτε στα αμιγώς ταξί είτε στα με άλλες μορφές οχήματα θα μπορέσουν να οργανωθούν απέναντι στην άκρατη εκμετάλλευση των 7 ημερών και των 12ωρων αλλά και της 24ωρης ετοιμότητας με μισθούς και απολαβές που δεν αρκούν ούτε για τα στοιχειώδη.

Απολύσεις στη ΔΥΠΑ Πού το πάει η κυβέρνηση;

Με την, έως τώρα, απόφασή της να μην ανανεώσει τις συμβάσεις περισσότερων από 700 συμβασιούχων εργασιακών συμβούλων της ΔΥΠΑ, που εργάζονται σε διάφορα υποκαταστήματα ανά τη χώρα, η κυβέρνηση της ΝΔ φαίνεται να ανοίγει ζητήματα όσον αφορά στο μέλλον ενός ήδη υποστελεχωμένου οργανισμού. Πέραν του προφανούς, ότι πετάει εκτός εργασίας εκατοντάδες εργαζόμενους, σε μια περίοδο πλήρους ανασφάλειας, που, με βάση τις εξελίξεις σε παγκόσμιο επίπεδο, καθιστά την καθημερινότητα του λαού ένα διαρκές κυνήγι επιβίωσης.

Η δήλωση της διοικήτριας του οργανισμού πως οι εν λόγω εργαζόμενοι προσλήφθηκαν για να δουλέψουν πάνω στην υλοποίηση του Ταμείου Ανάκαμψης, ενός χρηματοδοτικού εργαλείου του κεφαλαίου που έχει λήξει, συνιστά ένα είδος ομολογίας απ' την πλευρά του συστήματος. Πρώτον ότι η μορφή που έχει πάρει η ΔΥΠΑ είναι για να εξυπηρετεί το κεφάλαιο και την εργοδοσία και ουδόλως τους ανέργους και, δεύτερον, ότι ο, περαιτέρω αποψιλωμένος από εργαζόμενους, οργανισμός ίσως αλλάξει προς το χειρότερο όσον αφορά τις ανάγκες και την εξυπηρέτηση των ανέργων. Προγράμμάτα του και υπηρεσίες να δοθούν εξ ολοκλήρου στο ιδιωτικό κεφάλαιο, υποκαταστήματα να κλείσουν κ.ο.κ.

Οι προς απόλυση εργαζόμενοι, που τα καθήκοντά τους δείχνουν ότι δεν έχουν «προσωρινό» αντικείμενο αλλά

αντίστοιχο με των μόνιμων, κήρυξαν απεργία, μέσω του συλλόγου συμβασιούχων εργασιακών συμβούλων, η οποία (τι πιο σύνηθες για την «αδέκαστη» δικαιοσύνη) κρίθηκε παράνομη με τη δικαιολογία ότι δεν είχε οριστεί προσωπικό ασφαλείας! Την απεργία επανακήρυξε η ομοσπονδία των εργαζομένων στη ΔΥΠΑ, πραγματοποιώντας συγκεντρώσεις σε διάφορες πόλεις. Φυσικά το ζήτημα αφορά το σύνολο των εργαζομένων στον οργανισμό, αλλά οι διαφορετικές ταχύτητες (βλ. συμβάσεις), μέσω των οποίων διασπάται το σώμα των εργαζομένων, αποδυναμώνει την αντίδρασή τους. Ευθύνη φέρουν και οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, που μας έχουν συνηθίσει σε κινήσεις για «τα μάτια του κόσμου».

Όποιες κι αν είναι τελικά οι διαθέσεις του συστήματος για τη διαχείριση της ΔΥΠΑ, κάποια πράγματα παραμένουν σταθερά. Το δικαίωμα για μόνιμη και σταθερή δουλειά, πόσο μάλλον στις σημερινές συνθήκες πλήρους επίθεσης, δεν μπορεί παρά να αποτελεί αιχμή για τον εργαζόμενο λαό. Η άρση της μονιμότητας στο δημόσιο, μέσω και της αναθεώρησης του Συντάγματος, πρέπει να βρει μπροστά μαζικές και επίμονες αντιστάσεις, διαφορετικά οι όροι δουλειάς θα χειροτερεύουν για το σύνολο των εργαζομένων. Οι άνεργοι, ως οργανικό κομμάτι του εργαζόμενου λαού, πρέπει να στηριχθούν, έτσι ώστε να κατακτήσουν δικαιώματα που θα τους εξασφαλίζουν μια αξιοπρεπή ζωή, για όσο διάστημα βρίσκονται στην ανεργία.

ΕΠΙΘΕΣΗ ΗΠΑ-ΙΣΡΑΗΛ ΣΤΟ ΙΡΑΝ

Δοξάζουν τον πόλεμο και τη φτώχεια με «εθνικά κηρύγματα» Αντιπολεμικό μέτωπο πάλης κόντρα στον φόβο και την υποταγή!

συνέχεια από σελ. 1

Μετά και την αποστολή των φρεγατών και των F-16 για την προστασία των βρετανικών βάσεων και των αμερικανικών υποδομών που βρίσκονται στην Κύπρο, η χρησιμοποίηση της ελληνικής συστοιχίας Patriot στη Σαουδική Αραβία για την κατάρριψη ιρανικών πυραύλων πρόσθεσε μια ακόμα ντροπιαστική σελίδα συμμετοχής της χώρας στο πλευρό των Αμερικάνων φονιάδων και των επιδιωξών τους, όσο και αν προσπάθησαν τα κυβερνητικά στελέχη να την υποβαθμίσουν ως «αμυντική ενέργεια». Όπως είναι γνωστό, η παρουσία της συγκεκριμένης πυροβολαρχίας, που λειτουργεί με εκατοντάδες αποσπασμένα στελέχη των ενόπλων δυνάμεων και έχει μετασταθμεύσει στη Σαουδική Αραβία καθ' υπόδειξη των ΗΠΑ από το 2021 για την επίβλεψη των πετρελαϊκών εγκαταστάσεων της Agamco και την προβολή ισχύος στην περιοχή, φέρει τη σφραγίδα των βασικών αστικών κομμάτων ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ, που είχαν ψηφίσει, μάλιστα, το 2024 την ανανέωση της παραμονής της.

Και αφού τα περί «υπεράσπισης του ελληνοισμού», που επιστρατεύτηκαν ως προσχήματα στην περίπτωση της Κύπρου, δεν υπήρχε περίπτωση να πιάσουν τόπο για το βασίλειο των Σαούντ, ο υπουργός Άμυνας, Δένδιας, το «τερμάτισε», κάνοντας λόγο για την «προστασία του επιπέδου ζωής των Ελλήνων και Ευρωπαίων πολιτών», που δήθεν προκύπτει από τη θωράκιση των πετρελαίων της περιοχής. Πέρα από την αναπαραγωγή της ιμπεριαλιστικής προπαγάνδας για την «ελευθερία» και τη «δημοκρατία» που φέρνουν οι βόμβες, λοιπόν, οι ντόπιοι ιθύνοντες είναι άκρως εφευρετικοί στις δικαιολογίες για την άνευ όρων και ορίων υπακοή τους στους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Θα έπρεπε να τους λέμε και ευχαριστώ, μάλλον, γιατί με τα δισεκατομμύρια που κλέβουν από την εργατική τάξη και τον λαό για τα εξοπλιστικά προγράμματα και τις ΝΑΤΟϊκές αποστολές μας σώζουν από την ακρίβεια, την οποία γεννάει το σύστημά τους και εκτοξεύει ο πόλεμος στον οποίο μας σέρνουν!

Λίγο-πολύ, εξάλλου, κάτι τέτοιο απαιτήσε η κυβέρνηση μετά τη θορυβώδη ανακοίνωση των «παρεμβάσεων» της κατά της ακρίβειας, που πολύ γρήγορα αποδείχτηκε ότι δεν είναι τίποτε άλλο παρά το χλιοπαγμένο έργο με τα ψίχουλα των pass και των επιδοτήσεων. Στην πραγματικότητα, οι κυρίαρχοι απευθύνουν εδώ και καιρό έκκληση στις λαϊκές μάζες να μάθουν να ζουν με τα λίγα μπροστά στις γεωπολιτικές αναταράξεις και τους κινδύνους και να «τα ακουμπή-

σουν» στο αστικό πολιτικό σύστημα και τη «σωστή πλευρά της ιστορίας», δηλαδή τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά του, για να «προστατευτούν». Και όλα αυτά, ενώ γίνεται ολοφάνερο πως κάθε μέρα ο λαός βουλιάζει όλο και περισσότερο στη φτώχεια και η εμπλοκή της χώρας στον πόλεμο τον προετοιμάζει για τα χειρότερα.

Πέρα από τα προσχήματα και τα ψέματα, όμως, πλήρως αποκαλυπτικός για το «ποιόν» της ντόπιας άρχουσας τάξης ήταν ο Βαγγέλης Μαρινάκης, με τη «βαρυσήμαντη» παρέμβασή του στη Daily Telegraph. Εκεί ήταν που κάλεσε σε «πανστρατιά» του εφοπλιστικού κόσμου για τα Στενά του Ορμούζ, όχι μόνο για να κάνει την κρίση «ευκαιρία» στις πλάτες των ζώων των ναυτεργατών, αλλά και για να δώσει όρκο πίστης στις ΗΠΑ που «σύμφωνα με την τοποθέτηση του «υγιούς επιχειρηματία»- πρέπει να αναλάβουν την προστασία της όποιας πρωτοβουλίας.

Οι φωνές από το εσωτερικό του αστικού πολιτικού προσωπικού που επιχειρούν να ασκήσουν μια κάποια «κριτική» στις κυβερνητικές επιλογές αναφορικά με τον πόλεμο δεν μπορούν να κρύψουν την επί της ουσίας σύμπλευσή τους με την εξάρτηση της χώρας και την πολιτική της παραχώρησής της ως «οικόπεδο» για πάσα χρήση στα σχέδια των Αμερικάνων. Αυτό ήταν πρόδηλο και στην παρέμβαση Τσίπρα στην Αλεξανδρούπολη, που έκανε ξαφνικά πως ξέχασε τα περί «διαβολικά καλού» Τραμπ και θυμήθηκε την «πολυδιάστατη εξωτερική πολιτική», επιχειρώντας να κλείσει το μάτι στους ανησυχούντες Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, αλλά και να εκφράσει δυσάρεσκες τμημάτων της ντόπιας άρχουσας τάξης που επιζητούν περισσότερα ανταλλάγματα από τους Αμερικάνους

ιμπεριαλιστές στην κόντρα τους με την τουρκική αστική τάξη.

Η παραχώρηση της χώρας σε όλα τα επίπεδα είναι, άλλωστε, και η κύρια διάσταση της εμπλοκής της στον πόλεμο, ακόμα και αν από κάποιες αναλύσεις γίνεται προσπάθεια να υπερτιμηθεί ο -υπαρκτός και τυχοδιωκτικός- ρόλος των εκτός των συνόρων αποστολών της άρχουσας τάξης: το άπλωμα και η γιγάντωση της παρουσίας των βάσεων και των στρατιωτικών εγκαταστάσεων των ΗΠΑ, που για άλλη μια φορά επιβεβαιώθηκε με την επιστροφή του αεροπλανοφόρου Gerald Ford στη Σούδα, αλλά και τα αδιάκοπα πέρα-δώθε των κάθε λογής στρατιωτικών μέσων στις ΝΑΤΟϊκές υποδομές της χώρας. Η επέκταση της παρουσίας τους είναι που έχει μετατρέψει τη χώρα σε ορμητήριο για τους φονιάδες του πλανήτη, ενώ ο ρόλος τους αφορά και τον «εσωτερικό εχθρό», τους εργάτες και τον λαό, ειδικά όταν αυτοί αποφασίσουν να πάρουν τις τύχες τους στα χέρια τους.

Η αλληλεγγύη στους λαούς που σφαγίζονται από τις ιμπεριαλιστικές επιδρομές είναι άρρηκτα δεμένη με την πάλη για να σταματήσει η συμμετοχή της χώρας στον πόλεμο, με την ανάπτυξη του αγώνα για να φύγουν οι βάσεις του θανάτου. Πιάνοντας το νήμα από την ελπιδοφόρα πρωτοβουλία που έβγαλε χιλιάδες κόσμου στον δρόμο στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις, αλλά έμεινε στα μισά κάτω από το βάρος της κρίσης και των χρόνιων ανεπαρκειών των δυνάμεων που αναφέρονται στην Αριστερά και το κίνημα, επείγει να ανοίξει αυτή η συζήτηση σε κάθε χώρο δουλειάς, σπουδών και ζωής. Η οικοδόμηση αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινήματος είναι ανάγκη ζωής που δεν χωράει αναβολές και καθυστερήσεις!

Έξω οι φονιάδες των λαών από τη Σούδα! Καμιά εμπλοκή στον πόλεμο!

Στις 23 Μαρτίου επέστρεψε το αμερικάνικο αεροπλανοφόρο USS Gerald Ford στη βάση της Σούδας, με σκοπό να ανεφοδιαστεί και να γίνουν «επισκευές» μετά τη φωτιά που ξέσπασε στο εσωτερικό του. Ήρθε «μπαρουτοκαπνισμένο» από τις δολοφονικές-πολεμικές επιχειρήσεις στην Ερυθρά Θάλασσα και τη Μέση Ανατολή, αποδεικνύοντας για άλλη μια φορά τον βρόμικο ρόλο της βάσης και τους κινδύνους που εγκυμονεί για τον λαό των Χανίων. Μετά από τρεις ημέρες, αναχώρησε εσπευσμένα για ναυπηγείο στην Κροατία. Πρόκειται για το μεγαλύτερο και πιο σύγχρονο αεροπλανοφόρο των ΗΠΑ, το οποίο (σύμφωνα με δημοσιεύματα) εμφανίζει σοβαρά λειτουργικά προβλήματα, από το αποχετευτικό σύστημα έως την πρόσφατη φωτιά που προκλήθηκε. Εύλογα γεννιούνται σοβαρά ερωτήματα. Δέχθηκε επίθεση από τον Ιράν; Έγινε ανταρσία από τους ναύτες; Έγινε δολιοφθορά; Το ένα χειρότερο από το άλλο για τις ΗΠΑ. Το μόνο σίγουρο είναι ότι το «καμάρι» του αμερικανικού ιμπεριαλισμού βγαίνει εκτός μάχης για βδομάδες ή και μήνες. Δεν είναι τόσο ανίκητοι, όσο θέλουν να φαίνονται.

Στο μεταξύ ο πόλεμος διανύει ήδη την 4η εβδομάδα και συνεχίζει να κλιμακώνεται επικίνδυνα. Η ιμπεριαλιστική επίθεση των ΗΠΑ και Ισραήλ ενάντια στον λαό του Ιράν και του Λιβάνου έχει στοιχίσει πάνω

από 2.000 ζώες αμάχων και δεκάδες χιλιάδες τραυματίες, οι οποίοι αποτελούν απλά υποσημειώσεις μπροστά στις επιδιώξεις των ιμπεριαλιστών.

Μέρα με τη μέρα, γίνεται όλο και πιο φανερό η ενεργή εμπλοκή της χώρας μας, είτε «προσέχοντας τα νώτα» των αμερικάνο-ισραηλινών με τις φρεγάτες στην Αν. Μεσόγειο και τα πολεμικά αεροσκάφη στην Κύπρο, είτε με την πυροβολαρχία Patriot στη Σαουδική Αραβία.

Ταυτόχρονα, η μεγαλύτερη υπηρεσία που προσφέρει η ελληνική αστική τάξη στους ιμπεριαλιστές προστάτες της είναι η παραχώρηση της γης, του νερού και του αέρα αυτής εδώ της χώρας. Ματαιώς προσπαθεί να μας πείσει η κυβέρνηση ότι δεν υπάρχει ελληνική εμπλοκή στον πόλεμο. Η αλήθεια είναι ότι η οσμή του φτάνει στη μύτη κάθε Χανιώτη. Η Σούδα δεν χρησιμοποιείται απλώς σαν «συνεργείο» (που και αυτό τους είναι απαραίτητο), αλλά ως κεντρικό ορμητήριο των φονιάδων, αναπόσπαστο γρανάζι της πολεμικής τους μηχανής. Ως στρατηγικός κόμβος υποστήριξης των αιματοβαμμένων επιχειρήσεών τους. Και ως τέτοιος αποτελεί άμεσο στόχο αντιποίνων.

Είναι ξεκάθαρο. Καμιά ασφάλεια δεν προσφέρουν οι βάσεις στον λαό μας, αλλά αντιθέτως μας βάζουν στο μάτι του κυκλώνα.

ΕΠΙΘΕΣΗ ΗΠΑ-ΙΣΡΑΗΛ ΣΤΟ ΙΡΑΝ

Στις πλάτες λαού και εργαζομένων τα οικονομικά βάρη του πολέμου

Παρά τις κυβερνητικές διαβεβαιώσεις περί αντοχών και σταθερότητας της οικονομίας, έχουν εκτοξευθεί οι ανησυχίες των ντόπιων οικονομικών επιτελείων για τις επιπτώσεις του πολέμου στη Μέση Ανατολή στην οικονομία της χώρας. Και δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά για μια οικονομία βαθιά εξαρτημένη, παράρτημα των ξένων μονοπωλίων και των συμφερόντων τους, με διαρκή συρρίκνωση-υποβάθμιση των παραγωγικών τομέων προς όφελος του εμπορίου και των υπηρεσιών.

Η επέκταση των πολεμικών συγκρούσεων σε όλη τη Μέση Ανατολή, η ένταξη της Κύπρου αλλά και της Κρήτης στο κάρδο των πολεμικών στόχων και η όλο και μεγαλύτερη βεβαιότητα ότι το πολεμικό μέτωπο δεν πρόκειται να κλείσει σύντομα, είναι στοιχεία που επιτείνουν την ανησυχία των ντόπιων οικονομικών επιτελείων, σε μία χώρα που δεν είναι και τόσο μακριά από τη φωτιά του πολέμου όπως διακρύβεται. Και η ανησυχία γίνεται ακόμη μεγαλύτερη όταν εκτιμάται πλήγμα και στη «βαριά βιομηχανία» του τουρισμού.

Στην ανησυχία έρχονται να συμβάλουν και οι εκθέσεις του ΔΝΤ και της Τράπεζας της Ελλάδας. Το ΔΝΤ προειδοποιεί για σημαντική επιβράδυνση της ελληνικής οικονομίας και νέους κινδύνους. Προβλέπει μείωση του ρυθμού ανάπτυξης και αύξηση του πληθωρισμού, αποδίδοντας την κατάσταση σε διαρθρωτικές αδυναμίες και τη γεωπολιτική αστάθεια στη Μέση Ανατολή. Την ίδια στιγμή η Τράπεζα της Ελλάδος προβλέπει ότι ο πληθωρισμός το 2026 θα παραμείνει σε σχετικά υψηλά επίπεδα και αναθεωρεί προς τα κάτω την πρόβλεψη για την ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας το 2026. Βέβαια, η κυβέρνηση προσπαθεί να καθυποτάξει παρουσιάζοντας το μαύρο ως άσπρο. Έτσι, ο υπουργός Οικονομικών, Πιερρακάκης, δήλωσε ότι «η έκθεση

η τιμή του πετρελαίου θα φτάσει τα 200 ευρώ ανά βαρέλι! Είναι αναμενόμενο, λοιπόν, να ανησυχεί η ντόπια ολιγαρχία όταν γνωρίζει τη βαθιά εξάρτησή της στο ενεργειακό πεδίο. Σύμφωνα με τα στοιχεία της Eurostat, η ενεργειακή εξάρτηση της χώρας παραμένει πάνω από το 70%, γεγονός που σημαίνει ότι το μεγαλύτερο μέρος των ενεργειακών αναγκών καλύπτεται από εισαγωγές πετρελαίου και φυσικού αερίου. Ο λεγόμενος «ενεργειακός κόμβος» δεν μπορεί καν να καλύψει τις δικές του ανάγκες και ως έχει καταχρεώσει τον λαό στη βάση διάφορων μεγαλόπνοων σχεδίων, όπως αυτό της λεγόμενης «πράσινης μετάβασης» και των «ανανεώσιμων πηγών ενέργειας»!

Άμεση ήταν η μετακύλιση αυτών των αυξήσεων σε μια σειρά δραστηριοτήτων και προϊόντων και χωρίς να έχει ξεδιπλωθεί ακόμη το σύνολο των επιπτώσεων. Τεράστιες ήταν οι αυξήσεις στις τιμές των λιπασμάτων (έως και 55%) που επιβάρυναν το –ήδη δυσθεώρητο– κόστος της αγροτικής παραγωγής και που έφεραν νέες, υπέρογκες αυξήσεις στις τιμές των οπωροκπευτικών και γενικά των αγροτικών προϊόντων. Μόνο σαν κοροϊδία μπορεί να θεωρηθεί η επιχορήγηση κατά 15% των παραστατικών αγορών των λιπασμάτων από τους αγρότες, δήθεν για την «ανακούφισή» και ενώ τα αιτήματα του πρόσφατου αγροτικού ξεσηκωμού είναι ακόμη ανεκπλήρωτα.

Από το κύμα αυξήσεων δεν εξαιρούνται φυσικά τα προϊόντα καθημερινής διαβίωσης και κυρίως τα τρόφιμα, που ήδη έχουν πάρει την πάνω βόλτα στα ράφια των σούπερ μάρκετ. Πρόκειται για την κατηγορία προϊόντων που, μαζί με καύσιμα-ενέργεια και ενοίκια, απορροφούν το συντριπτικό ποσοστό (αν όχι όλο) του λαϊκού εισοδήματος. Είναι τα λεγόμενα «ανελαστικά έξοδα», μόνο που –και εδώ– δεν είναι λίγες οι φορές που η ζωή των εργαζομένων γίνεται αναγκαστικά «λάστιχο».

Τα μέτρα που ανακοίνωσε η κυβέρνηση για την αντιμετώπιση των αυξήσεων, όπως και στην περίπτωση των αγροτών, αποτελούν κοροϊδία, λίγα ψίχουλα που δεν μπορούν να καλύψουν ούτε καν μέρος του λαϊκού εισοδήματος που είχε χαθεί πριν καν ξεσπάσει ο πόλεμος. Από το πλαφόν στα περιθώρια κέρδους μέχρι το fuel pass των 30-50 ευρώ, γίνεται φανερό ότι η κυβέρνηση και η ντόπια άρχουσα τάξη, αν και ανησυχούν για τον γνωστό καπιταλιστικό κύκλο «πληθωρισμός, μειωμένη κατανάλωση και τελικά επιβράδυνση της ανάπτυξης», δεν είναι καθόλου διατεθειμένες να θυσιάσουν τα κέρδη της οικονομίας τους για την εργατική τάξη και τον λαό. Γι' αυτό και οι αστοί οικονομολόγοι (όπως και στην ΕΕ) συνιστούν «σύνεση» και υπενθυμίζουν το «τεράστιο δημοσιονομικό κόστος» από τα μέτρα που πάρθηκαν το 2022 για να μειώσουν το ενεργειακό κόστος που εκτοξεύτηκε σε δυσθεώρητα ύψη για νοικοκυριά και επιχειρήσεις. Αυτή η «σύνεση» φαίνεται να εφαρμόζεται και στο πενιχρό fuel pass, για το οποίο θα ισχύσουν εισοδηματικά κριτήρια.

Αυτή η «σύνεση» φάνηκε και από την ισχνή αύξηση των 40 ευρώ μικτά που ανακοινώθηκε για τον κατώτατο μισθό. Αύξηση που όχι μόνο δεν καλύπτει τις τεράστιες απώλειες που είχε υποστεί το εργατικό εισόδημα πριν ακόμη ξεσπάσει ο πόλεμος, αλλά δεν αφορά καν όλους τους εργαζόμενους, αφήνοντας έξω όσους «προνομιούχους» αμείβονται με κάτι παραπάνω από τον κατώτατο μισθό.

Αυτή τη «σύνεση» θέλει να υπενθυμίσει συνολικά και ο Economist θέτοντας το (επαναλαμβανόμενο κατά καιρούς και από διάφορους) ερώτημα-σχόλιο εάν στην παρούσα φάση οι κυβερνήσεις θα επιλέξουν πιο στοχευμένα μέτρα αυτή τη φορά, «πράγμα δύσκολο σε μια εποχή λαϊκιστικής οργής και σπάταλων πολιτικών»!!!

Ο γραμματέας της ΔΟΕ (Διεθνής Οργάνισμός Ενέργειας) δήλωσε ότι η απώλεια 11 εκατομμυρίων βαρελίων τη μέρα από την παγκόσμια αγορά πετρελαίου είναι ποσό που αντιστοιχεί σε διπλάσια απώλεια σε σχέση με τις μεγάλες ενεργειακές κρίσεις κυρίως του '70 ή και του '80.

Το πετρέλαιο, παρ' όλο που σήμερα η «Δύση» δεν έχει την απόλυτη εξάρτηση των περασμένων δεκαετιών (οι ΗΠΑ, π.χ., συγκαταλέγονται στην τετράδα των μεγαλύτερων πετρελαιοπαραγωγών χωρών) και παρά τις εξαγγελίες της λεγόμενης «πράσινης οικονομίας», εξακολουθεί να αποτελεί το βασικό καύσιμο της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας μαζί με το αέριο. Με αυτήν την έννοια, μπορεί να έχει καθοριστικές συνέπειες στην παγκόσμια οικονομία η εκτόξευση της τιμής του.

Αναλυτές εκτιμούν πως εφόσον η τιμή των 140 δολαρίων το βαρέλι διατηρηθεί για κάμποσους μήνες, μπορεί να οδηγήσει την οικονομία των ΗΠΑ σε ύφεση (οι ΗΠΑ είναι ταυτόχρονα και ο μεγαλύτερος καταναλωτής υγρών καυσίμων και αερίου παγκόσμια). Σίγουρη ύφεση θα επιφέρει μια εκτίναξη των τιμών στα 175 δολάρια.

Προς το παρόν βέβαια οι τιμές «γυρνάνε» γύρω από τα 110 δολάρια το βαρέλι, αλλά ποιος μπορεί να εγγυηθεί πως δεν θα «σκαρφαλώσουν» κι άλλο όσο οξύνεται η πολεμική αντιπαράθεση; Εξάλλου, κάποιοι οίκοι εκτιμούν ότι η διαδικασία της ύφεσης έχει ξεκινήσει, με την πιθανότητα εκδήλωσης της να κινείται ανοδικά κατά 40%!

Η εφημερίδα «Ναυτεμπορική» σε άρθρο της στις 21/3 απαριθμεί τις δευτερογενείς επιπτώσεις της ξέφρενης ανόδου των τιμών στα υγρά καύσιμα: άνοδος των επιτοκίων εξαιτίας της ανόδου του πληθωρισμού, άρα ακριβό χρήμα, πίεση στην αγορά κατοικίας, πτώση των χρηματιστηρίων (ήδη τα χρηματιστήρια της Ασίας άρχισαν τα μακροβούτια).

Οι μακροχρόνιες συνέπειες

Υπάρχουν όμως και οι μακροχρόνιες επιπτώσεις, που θα εκδηλωθούν ακόμη και αν υποθεθεί πως σταματάνε οι πολεμικές επιχειρήσεις. Δεδομένου ότι περίπου το 25% των παγκόσμιων εξαγωγών αργού πετρελαίου μέσω θαλάσσης διέρχεται από το Στενό, ακόμη και αν υπήρχε βραχυπρόθεσμη κατάπαυση του πυρός, η τιμή πιθανότατα θα παρέμενε στην περιοχή των 80 δολαρίων ανά βαρέλι για αρκετούς μήνες, τόσο λόγω των προαναφερθέντων ασφαλιστρών κινδύνου όσο και επειδή θα χρειαστεί χρόνος στους παραγωγούς για να αυξήσουν ξανά την παραγωγή.

Πριν από τον πόλεμο, πολλοί αναλυτές πίστευαν ότι το Brent θα κυμανθεί γύρω ή κάτω από τα 60 δολάρια ανά βαρέλι φέτος. Λόγω των νέων αντιλήψεων για τον κίνδυνο, τα 9μηνα συμβόλαια μελλοντικής εκπλήρωσης πετρελαίου πωλούνται επί του παρόντος γύρω στα 85 δολάρια, πιθανώς αντανακλώντας ένα premium περίπου 25 δολαρίων.

Το ίδιο επιχειρήμα ισχύει και για το υγροποιημένο φυσικό αέριο (LNG), όπου περίπου το 20% των παγκόσμιων εξαγωγών διέρχεται από το Στενό. Εκτός από το LNG, και τα ασφαλιστρα πιθανότατα θα είναι μεγαλύτερα. Αυτό συμβαίνει επειδή η υγροποίηση είναι από

αποτελεί μια θετική αποτίμηση του Οργανισμού σχετικά με την πορεία της ελληνικής οικονομίας, επιβεβαιώνοντας ότι η χώρα είναι προετοιμασμένη να ανταπεξέλθει στο κλίμα διεθνούς αστάθειας»!!!

Το βέβαιο είναι ότι το φάντασμα της ενεργειακής κρίσης του 2022, μετά την επέμβαση της Ρωσίας στην Ουκρανία και την εκτόξευση των τιμών ενέργειας, προϊόντων και υπηρεσιών, είναι για μια ακόμη φορά εδώ και κινδυνεύει να νινάξει στον αέρα όλο το κυβερνητικό «success story».

Η εκτόξευση στις τιμές των καυσίμων που σημειώθηκε από την πρώτη στιγμή είναι χαρακτηριστική. Η τιμές της βενζίνης και του πετρελαίου έχουν ήδη ξεπεράσει τα 2 ευρώ ανά λίτρο και με τα χειρότερα σενάρια για τις διεθνείς τιμές του πετρελαίου να είναι προ των θυρών. Μάλιστα, γράφεται ότι στις ΗΠΑ επεξεργάζονται σενάρια όπου

Τον Οικονοκόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Οι οικονομικές συνέπειες του πολέμου

μόνη της μια ασταθής διαδικασία. Το LNG δεν μπορεί καν να παραχθεί με ασφάλεια, πόσο μάλλον να εξαχθεί, εάν οι βομβαρδισμοί λαμβάνουν χώρα κοντά στο εργοστάσιο. Η κρατική εταιρεία LNG του Κατάρ, ο μεγαλύτερος εξαγωγέας στον κόσμο, είχε σταματήσει την παραγωγή στο συγκρότημά της στο Ρας Λαφάν ακόμη και πριν αυτό υποστεί ζημιές από πυραυλική επίθεση.

Σε αντίθεση με το πετρέλαιο, οι αγορές φυσικού αερίου είναι περιφερειακές: οι ευρωπαϊκές τιμές αναφοράς φυσικού αερίου έχουν εκτοξευθεί από την έναρξη του πολέμου, όπως και οι τιμές spot LNG. Ακόμη μεγαλύτερη άνοδος έχει σημειωθεί στις ασιατικές αγορές. Η Ασία ειδικότερα δεν έχει εξαιρετικές εναλλακτικές λύσεις για διαφοροποίηση από το LNG του Κατάρ.

Μια μόνιμη απειλή από το Ιράν θα πλήξει επίσης τους παγκόσμιους τομείς λιπασμάτων και τροφίμων. Περίπου το ένα τρίτο του παγκόσμιου εμπορίου λιπασμάτων διέρχεται από το Στενό του Ορμούζ. Οι τιμές των λιπασμάτων έχουν ήδη αυξηθεί απότομα, με την ουρία και άλλα αζωτούχα προϊόντα να έχουν αυξηθεί κατά περίπου 25-30% σε ορισμένες αγορές και πιθανότατα θα αυξηθούν περαιτέρω. Οι τιμές των γεωργικών προϊόντων έχουν επίσης κινηθεί υψηλότερα, με το καλαμπόκι να έχει αυξηθεί κατά 6% σε σχέση με τα προπολεμικά επίπεδα και το σιτάρι στο υψηλότερο επίπεδό του από τα μέσα του 2024.

Οι αγορές αλουμινίου λειτουργούν με παρόμοιο τρόπο. Οι χώρες του Κόλπου αντιπροσωπεύουν το 9% της παγκόσμιας παραγωγής αλουμινίου. Η παραγωγή αλουμινίου χρησιμοποιεί τεράστιες ποσότητες ηλεκτρικής ενέργειας, η οποία είναι ευαίσθητη στις τιμές του πετρελαίου και του φυσικού αερίου, και η τιμή του μετάλλου επηρεάζεται επίσης από σημεία συμφόρησης στη ναυτιλία, όπως το Στενό του Ορμούζ. Ήδη οι αυτοκινητοβιομηχανίες αγοράζουν τώρα πυρετωδώς αλουμίνιο για να προλάβουν έκρηξη των τιμών, συμβάλλοντας στην παρούσα άνοδο των τιμών.

Και όλα αυτά τα νέα ασφάλιστρα κινδύνου θα προκαλέσουν υψηλότερες τιμές παγκοσμίως, κάτι που με τη σειρά του θα τροφοδοτήσει τον πληθωρισμό. Γενικότερα θα χρειαστεί πολύς χρόνος για να αποκατασταθεί ο Κόλπος ως ένα από τα ασφαλή καταφύγια στον κόσμο για το παγκόσμιο κεφάλαιο.

Η προϋπάρχουσα κρίση

Ο αναλυτής R. Bookstaber, γνωστός στους παροικούντες την Ιερουσαλήμ των χρηματοπιστωτικών μηχανισμών, πριν εκδηλωθεί η αμερικανική επίθεση είχε «πιάνει στο στόμα του» το... Ιράν. Ο αναλυτής αυτός θεωρεί δύο σημαντικούς αποσταθεροποιητικούς παράγοντες για την εκτίμηση των χρηματιστηριακών κινδύνων που δεν υπήρχαν στην προηγούμενη κρίση όπου τα κριτήρια εκτίμησης κινδύνου και τα εργαλεία αντιμετώπισής της είχαν να κάνουν

κυρίως με το χρηματοπιστωτικό σύστημα. Αυτές οι δύο παράμετροι είναι η AI και η υπερχρέωση στα ιδιωτικά σχήματα επενδύσεων και όχι στις τράπεζες (βλ. σχετικό άρθρο στον Οικονοκόκοσμο).

«Επιπλέον, ένα μέρος της αβεβαιότητας προκύπτει από το γεγονός ότι πολλοί από τους δανειολήπτες είναι εταιρείες λογισμικού και τεχνολογίας – επιχειρήσεις των οποίων οι υπηρεσίες θα μπορούσαν να αντικατασταθούν από την τεχνητή νοημοσύνη. Αυτή η ευαλωτότητα αρχίζει να ανησυχεί τους επενδυτές. Ήδη, ορισμένοι έχουν αρχίσει να αποσύρουν τα χρήματά τους από τα private credit funds μεγάλων εταιρειών όπως η Blue Owl, η BlackRock και η Blackstone, ενώ οι μετοχές της Blue Owl έχουν υποχωρήσει σημαντικά. Και επειδή αυτή η αγορά δεν διαθέτει οργανωμένο χρηματιστήριο και η πληροφόρηση είναι περιορισμένη, οι εκροές μπορούν να προκαλέσουν ένα γενικευμένο “bank run”, μετατρέποντας τις πιέσεις σε πλήρη κρίση».

Και συνεχίζει:

«Παράλληλα, η άνθηση της τεχνητής νοημοσύνης οδηγεί σε τεράστιες επενδύσεις σε έναν μικρό αριθμό κυρίαρχων τεχνολογικών εταιρειών, διογκώνοντας τις αποτιμήσεις τους σε σημείο που δέκα μετοχές αντιπροσωπεύουν πλέον πάνω από το ένα τρίτο της αξίας του S&P 500. Αυτό το επίπεδο συγκέντρωσης είναι πρωτοφανές – και επικίνδυνο, καθώς ένα σοκ σε μία μόνο από αυτές τις εταιρείες μπορεί να διαχυθεί σε ολόκληρη την αγορά αντί να απορροφηθεί», σύμφωνα με τον Bookstaber.

«Αυτό που φαίνεται ως ξεχωριστές εξελίξεις – από τη μία μια νέα μορφή δανεισμού και τεχνολογικής μετάβασης, από την άλλη η ευφορία των αγορών – στην πραγματικότητα αποτελεί το ίδιο δίκτυο χρήματος και προσδοκιών, εξεταζόμενο από διαφορετικές οπτικές. Η ιδιωτική πίστωση δεν χρηματοδοτεί μόνο εταιρείες εάλωτες στην τεχνητή νοημοσύνη. Αποτελεί επίσης κρίσιμη πηγή χρηματοδότησης για την υποδομή που τροφοδοτεί την ίδια την AI – data centers και

ημιαγωγούς. Αυτές οι υποδομές κατασκευάζονται κυρίως από λίγες μεγάλες εταιρείες, όπως η Google και η Microsoft που κυριαρχούν και στο χρηματιστήριο. Σε αυτό το στενά συνδεδεμένο σύστημα, μια αδυναμία στην ιδιωτική πίστωση μπορεί να πιέσει τις επενδύσεις στην AI των μεγάλων τεχνολογικών εταιρειών, επηρεάζοντας στη συνέχεια χαρτοφυλάκια, συντάξεις και αποταμιεύσεις εκατομμυρίων ανθρώπων».

Και σε τούτο το σημείο γίνεται η αναφορά στο Ιράν:

«Πάρτε για παράδειγμα το Ιράν. Ένα ενεργειακό σοκ που αυξάνει το κόστος ή περιορίζει την προσφορά ενέργειας επηρεάζει άμεσα τα data centers και την παραγωγή της AI, αυξάνοντας τα κόστη για τις μεγάλες τεχνολογικές εταιρείες, οι οποίες μετακυλίνουν αυτές τις πιέσεις στις αγορές ιδιωτικής πίστωσης και μετοχών».

Μας υπενθυμίζει εδώ ο αναλυτής την υπερ-ζήτηση για ενέργεια που απαιτούν τα σημερινά θηριώδη data centers.

Υπάρχουν κερδισμένοι;

Στον καπιταλισμό πάντα υπάρχουν κερδισμένοι και χαμένοι. Φανεροί –οικονομικά– κερδισμένοι, Ρωσία αλλά και ο Καναδάς και η Νορβηγία, ως μεγάλοι παραγωγοί υγρών καυσίμων. Ειδικά μετά την πρόταση Τραμπ να μειωθούν οι κυρώσεις στη Ρωσία, η τελευταία είναι σίγουρα η πιο –οικονομικά– κερδισμένη, μάλιστα υπολογίζεται ότι θα αυξηθούν τα κέρδη της μέχρι το τέλος Μαρτίου έως και 5 δισ. δολάρια. Σε μικρότερο βαθμό η Νορβηγία...

Αυτό θα συμβεί γιατί, ενώ τόσο η Ρωσία όσο και ο Καναδάς ή η Νορβηγία συγκαταλέγονται στους κερδισμένους, μόνο η Ρωσία και η Νορβηγία διαθέτουν τις υποδομές που θα «υποδεχτούν» την αυξημένη ζήτηση πετρελαίου και αερίου.

Θεωρητικά αλλά και πρακτικά οι αμερικανικές εταιρείες εξόρυξης και εμπορίας του «μαύρου χρυσού» συγκαταλέγονται στους κερδισμένους με κάποιους... αστερίσκους καθώς η Exxon, π.χ., μπορεί να είδε τα κέρδη της να μεγαλώνουν, αλλά εξαρ-

τάται σε μεγάλο βαθμό από το κοίτασμα του Κατάρ που επλήγη στους πρόσφατους βομβαρδισμούς, ενώ οι παραγωγοί πετρελαίου από σχιστόλιθο, που αποτελούν τη μεγάλη μερίδα της αυξημένης παραγωγής υγρών καυσίμων στις ΗΠΑ, ξεκινούν από ένα στάδιο παγωμένων επενδύσεων εξαιτίας της οικονομικής απραξίας των προηγούμενων χρόνων. Χρειάζονται κεφάλαια για επέκταση προκειμένου να καλύψουν την αυξημένη ζήτηση.

Και οι μεγάλοι μεταφορείς εμπορευμάτων κοντέινερ ή χύδην φορτίου, όπως η Maersk, μπορεί λόγω της έκρηξης των ναύλων να παρουσιάσουν υπερκέρδη, αλλά, αν συνεχιστεί η πολεμική αντιπαράθεση, θα παρουσιάσουν και αυτοί ζημιές λόγω μείωσης των αποστολών.

Η κίνηση Μαρινάκη

Με μία βαρυσήμαντη δημόσια τοποθέτησή του ο Έλληνας εφοπλιστής ζητά τη δημιουργία μίας συμμαχίας ανάμεσα στους πλοιοκτήτες, στα κράτη του Κόλπου, τον Λευκό Οίκο και στους ασφαλιστές, έτσι ώστε να «απελευθερωθεί» το Στενό του Ορμούζ. Είναι χαρακτηριστική η απεύθυνση στον Λευκό Οίκο και στην ηγεσία των ΗΠΑ και η μηδενική αναφορά στην Ευρώπη.

Τέτοιες κινήσεις δεν είναι «πρωτοβουλιακές» και ας εμφανίζονται ως τέτοιες. Εξάλλου, η ελληνική εφοπλιστική ναυτιλία είναι πρωτο-δεύτερη με αυτήν της Κίνας σε παγκόσμιο επίπεδο και επανειλημμένα έχει λειτουργήσει ως φορέας συμφερόντων για τους Αμερικάνους (όποτε λοξοδρομούσε, εμφανιζόταν μία... «17 Νοέμβρη» να υπενθυμίσει το λάθος).

Και τώρα, λοιπόν, ο Μαρινάκης λειτουργεί σαν λαγός... «Λαγός» με τις πλάτες των «κυνηγών» γίνεται; Στην περίπτωση μας γίνεται και παραγίνεται! Πολύ περισσότερο που μεγάλα και συμπαγή τμήματα της κεφαλαιοκρατίας, άρα και του κύκλου της κερδοφορίας, φαίνεται να απειλούνται...

ΕΠΙΘΕΣΗ ΗΠΑ-ΙΣΡΑΗΛ ΣΤΟ ΙΡΑΝ

Διαψεύσεις, βραχυκυκλώματα και κίνδυνοι

Την τέταρτη εβδομάδα διανύει ήδη η επίθεση ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν. Μέσα σ' αυτό το διάστημα έχουμε κλιμάκωση της σύγκρουσης καθώς και επέκταση του πεδίου σε όλη τη Μέση Ανατολή, κινήσεις εισβολής του Ισραήλ στο Λίβανο, οικονομικές αναταράξεις σε όλο τον πλανήτη. Με το αίμα του ιρανικού λαού να ρέει από τα χτυπήματα των φονιάδων και τους κινδύνους για τους λαούς της περιοχής και όλου του κόσμου να μεγαλώνουν!

Το βραχυκύκλωμα των ΗΠΑ

Όπως γράψαμε και στο προηγούμενο φύλλο, οι ΗΠΑ στηρίχθηκαν και συνάρθρωσαν τυχοδιωκτικά όλο το σχεδιασμό και τις επιδιώξεις τους γύρω από μια υπόθεση -πως ο αποκλεισμός της ηγεσίας σε συνάρτηση με τη δεισιδουσία της Μοσάντ και της CIA μαζί με τη λαϊκή δυσάρεσκεια θα προκαλούσαν κατάρρευση του συστήματος εξουσίας- που αποδείχθηκε ολότελα λανθασμένη. Βλέπουμε ότι τα ολόενα και πιο σκληρά χτυπήματα των ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν, που μαζί με τα οπτικά συστήματα και το στρατιωτικό υλικό και εργοστάσια έχουνβάλει στο στόχαστρο -παρά τη σωπή των δικτικών ΜΜΕ- νοσοκομεία, σχολεία και γειτονιές στις ιρανικές πόλεις, δυναμώνουν την τάση συσπείρωσης του ιρανικού λαού ενάντια στους επιδρομείς. Οπότε όλοι οι στόχοι που αφορούν το μπλοκάρισμα των ευρασιατικών διαδρόμων, την ανάδειξη της αδυναμίας των ευρασιατικών ιμπεριαλιστών Ρωσίας και Κίνας να στηρίξουν τον εταίρο τους, τοπ γεωπολιτικό αναπροσανατολισμό του Ιράν, βρίσκονται στον αέρα, με το μόνο υπαρκτό προκώρημα να είναι η αποδυνάμωση των στρατιωτι-

κών δυνατοτήτων του Ιράν, που όμως -όπως γράφουν πολλοί δυτικοί αναλυτές- ξαναφτιάχνονται! Έτσι, υπάρχουν έντονα σημάδια αδιεξόδου και βραχυκυκλώματος των ΗΠΑ. Αναγκάστηκαν να αναρέσουν μερικώς τις κυρώσεις προς το ρωσικό πετρέλαιο. Παραδέχθηκαν πως δεν μπορούν από μόνοι τους ή, εν πάση περιπτώσει, μόνο με το Ισραήλ να πετύχουν την κατάρρευση ή έστω την κάμψη της ιρανικής ηγεσίας. Έτσι, την ίδια στιγμή που η διοίκηση Τραμπ κλειδιάει τους ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές, απαιτεί τη συμμετοχή τους σε κάτι που δεν ανταποφάσισε μαζί τους. Βλέπουμε συνολικά τις ΗΠΑ να έχουν βραχυκυκλώσει όσον αφορά την προώθηση των στόχων τους, ενώ δεν έχουν διαμορφώσει «στρατηγική εξόδου», όπως λέγεται, με το λιγότερο στρατηγικό κόστος. Οι άκρως αντιφατικές δηλώσεις Τραμπ και τα συνεχή «προς-πίσω» όλων των προηγούμενων ημερών απηχούν ακριβώς αυτή τη δύσκολη θέση στην οποία έχει περιέλθει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός- και αυτό εντείνει την ανησυχία μας...

Η τακτική και οι «βοήθειες» του Ιράν

Η ηγεσία του Ιράν και ευρύτερα όλο το σύστημα εξουσίας δείχνει ότι έχει προετοιμαστεί σε βάθος για μια τέτοια άνιση σύγκρουση, ενώ παράλληλα παίρνει κρίσιμες πληροφορίες και βοήθεια από Ρωσία και Κίνα, που μεγαλώνουν την ανοχή της. Κι αυτό παρά τα σημαντικά προβλήματα εσωτερικής ασφάλειας που συνεχίζει να αντιμετωπίζει, τη συνεχιζόμενη καταστροφή του οπλοστασίου αλλά

και της στρατιωτικοβιομηχανικής βάσης της χώρας, τα ερείπια και τους δολοφονημένους που αφήνουν στις κατοικημένες περιοχές οι ανελέητοι βομβαρδισμοί των φονιάδων των ΗΠΑ-Ισραήλ.

Έτσι, το Ιράν έχει καταστρέψει μερικά από τα κρίσιμα συστήματα ραντάρ των ΗΠΑ στην περιοχή, έχει αναγκάσει το ένα αεροπλανοφόρο των ΗΠΑ να απομακρυνθεί σε απόσταση πάνω από 1.000 χιλιόμετρα και το άλλο να έρχεται στη Σούδα για «ανεφοδιασμό», ενώ επιχείρησε να χτυπήσει τη βάση Ντιέγκο Γκαρσία στον Ειρηνικό! Ταυτόχρονα, έχει προξενήσει σημαντικές ζημιές στις αμερικάνικες βάσεις που εδρεύουν στα αραβικά καθεστώτα και αναδείξει την αδυναμία των ΗΠΑ να προστατέψουν ενεργειακές υποδομές τους από τις πυραυλικές του επιθέσεις.

Το επιλεκτικό κλείσιμο των Στενών του Ορμούζ έχει δημιουργήσει, πέρα από το ράλι των τιμών του πετρελαίου, που ξαναφέρει στην επιφάνεια την υποδόσκουσα κρίση της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας, σοβαρά ζητήματα και εντάσεις μεταξύ των ΗΠΑ και των ευρωπαϊκών «εταίρων» τους, που καλούνται για μια ακόμη φορά να πληρώσουν «τα σπασμένα» των αμερικάνικων τυχοδιωκτισμών. «Τέλος», σημαντικό στοιχείο της όλης τακτικής του Ιράν, η ανάδειξη, μετά και από το χτύπημα κρίσιμων ισραηλινών στρατιωτικών εγκαταστάσεων και κυρίως την επίθεση στην περιοχή των πυρηνικών εγκαταστάσεων του, σε πολύ μεγαλύτερη κλίμακα από αυτή του περασμένου Ιουνίου, της τρωτότητας του Ισραήλ.

Η τακτική της Ρωσίας και της Κίνας

Είναι φανερό ότι η αποδυνάμωση του Ιράν υπονομεύει τα ευρύτερα συμφέροντα της Ρωσίας και της Κίνας στη Μέση Ανατολή και όχι μόνο. Ταυτόχρονα και ενόσω η επίθεση δεν κλιμακώνεται στο επίπεδο που θα τις

αναγκάσει να πάρουν αποφάσεις μεγαλύτερης -πάντα έμμεσης- εμπλοκής, κινούνται προσεκτικά, διότι για δικούς της λόγους η καθεμία δεν θέλει να οξύνει την αντιπαράθεση με τις ΗΠΑ.

Το πολεμικό μέτωπο της Ρωσίας στην Ουκρανία αποσπά μεγάλο στρατηγικό κεφάλαιο και πόρους, ενώ η σχέση Ρωσίας-Ιράν εξακολουθεί να είναι μια εταιρική σχέση και όχι συμμαχία, όπως πρόσφατα δήλωσε ο Πούτιν. Κι αυτό έχει τις αιτίες του, που μένει να δούμε αν θα αρθούν.

Η ρωσική ηγεσία, πέρα από την πολιτική και διπλωματική στήριξη, βοηθάει με την παροχή δομηφορικών εικόνων που προείχουν λεπτομερείς πληροφορίες για τις στρατιωτικές θέσεις των ΗΠΑ και των συμμάχων τους στην περιοχή (συμπεριλαμβανομένων συστημάτων ραντάρ, μέσω αεράμυνας και ναυτικών κινήσεων). Αλλά όχι μόνο αυτό: μεταφέρει στην Τεχεράνη επιχειρησιακή και τακτική «τεχνολογία» που απέκτησε στην ουκρανική σύγκρουση, βελτιώνοντας τον τρόπο με τον οποίο το Ιράν απαντάει στις επιθέσεις των ΗΠΑ-Ισραήλ.

Αντίστοιχα η Κίνα, μεσολαβήτρια χώρα για τη συμφωνία Σαουδικής Αραβίας - Ιράν, που τώρα πια βρίσκεται στον αέρα, κινείται στο προσκήνιο πιο «ουδέτερα», ζητώντας «άμεση κατάπαυση του πυρός». Η στάση της αντανακλά την επιλογή της να δίνει ιδιαίτερο βάρος στην ενδυνάμωση της στην περιοχή του Ινδο-Ειρηνικού, γνωρίζοντας ότι οι καταστάσεις θα ζορίσουν. Παρέχει και αυτή βοήθειες στο Ιράν (δομηφόρους κ.λπ.) χωρίς μέχρι στιγμής να αναβαθμίζει την εμπλοκή της.

Όλα ανοιχτά!;

λαίου μέσω των οποίων διακινείται το 90% των εξαγωγών πετρελαίου του Ιράν) ή άλλων νησιών ή των ιρανικών παραλίων στα Στενά του Ορμούζ. Παράλληλα υπήρξε και η αντίστοιχη προετοιμασία: το αμφίβιο πλοίο εκδρομής USS Tripoli καθώς και μια συνοδευτική δύναμη 2.500 πεζοναυτών βρίσκεται κοντά στη βάση Ντιέγκο Γκαρσία καθ' οδόν για τον Περσικό Κόλπο.

Από την πρώτη στιγμή αυτό το ενδο-Ειρηνικό, γνωρίζοντας ότι οι καταστάσεις θα ζορίσουν. Παρέχει και αυτή βοήθειες στο Ιράν (δομηφόρους κ.λπ.) χωρίς μέχρι στιγμής να αναβαθμίζει την εμπλοκή της.

Καθώς η επίθεση ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν έμπαινε στην τρίτη εβδομάδα, άνοιξε η συζήτηση για την κατάληξη του ιρανικού νησιού Χαρκ (στρατηγικός ενεργειακός κόμβος του Ιράν - αποτελείται από τεράστιες εγκαταστάσεις αποθήκευσης και αγωγών πετρε-

λαίου μέσω των οποίων διακινείται το 90% των εξαγωγών πετρελαίου του Ιράν) ή άλλων νησιών ή των ιρανικών παραλίων στα Στενά του Ορμούζ. Παράλληλα υπήρξε και η αντίστοιχη προετοιμασία: το αμφίβιο πλοίο εκδρομής USS Tripoli καθώς και μια συνοδευτική δύναμη 2.500 πεζοναυτών βρίσκεται κοντά στη βάση Ντιέγκο Γκαρσία καθ' οδόν για τον Περσικό Κόλπο.

Από την πρώτη στιγμή αυτό το ενδο-Ειρηνικό, γνωρίζοντας ότι οι καταστάσεις θα ζορίσουν. Παρέχει και αυτή βοήθειες στο Ιράν (δομηφόρους κ.λπ.) χωρίς μέχρι στιγμής να αναβαθμίζει την εμπλοκή της.

Καθώς η επίθεση ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν έμπαινε στην τρίτη εβδομάδα, άνοιξε η συζήτηση για την κατάληξη του ιρανικού νησιού Χαρκ (στρατηγικός ενεργειακός κόμβος του Ιράν - αποτελείται από τεράστιες εγκαταστάσεις αποθήκευσης και αγωγών πετρε-

λαίου μέσω των οποίων διακινείται το 90% των εξαγωγών πετρελαίου του Ιράν) ή άλλων νησιών ή των ιρανικών παραλίων στα Στενά του Ορμούζ. Παράλληλα υπήρξε και η αντίστοιχη προετοιμασία: το αμφίβιο πλοίο εκδρομής USS Tripoli καθώς και μια συνοδευτική δύναμη 2.500 πεζοναυτών βρίσκεται κοντά στη βάση Ντιέγκο Γκαρσία καθ' οδόν για τον Περσικό Κόλπο.

Από την πρώτη στιγμή αυτό το ενδο-Ειρηνικό, γνωρίζοντας ότι οι καταστάσεις θα ζορίσουν. Παρέχει και αυτή βοήθειες στο Ιράν (δομηφόρους κ.λπ.) χωρίς μέχρι στιγμής να αναβαθμίζει την εμπλοκή της.

Καθώς η επίθεση ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν έμπαινε στην τρίτη εβδομάδα, άνοιξε η συζήτηση για την κατάληξη του ιρανικού νησιού Χαρκ (στρατηγικός ενεργειακός κόμβος του Ιράν - αποτελείται από τεράστιες εγκαταστάσεις αποθήκευσης και αγωγών πετρε-

λαίου μέσω των οποίων διακινείται το 90% των εξαγωγών πετρελαίου του Ιράν) ή άλλων νησιών ή των ιρανικών παραλίων στα Στενά του Ορμούζ. Παράλληλα υπήρξε και η αντίστοιχη προετοιμασία: το αμφίβιο πλοίο εκδρομής USS Tripoli καθώς και μια συνοδευτική δύναμη 2.500 πεζοναυτών βρίσκεται κοντά στη βάση Ντιέγκο Γκαρσία καθ' οδόν για τον Περσικό Κόλπο.

Από την πρώτη στιγμή αυτό το ενδο-Ειρηνικό, γνωρίζοντας ότι οι καταστάσεις θα ζορίσουν. Παρέχει και αυτή βοήθειες στο Ιράν (δομηφόρους κ.λπ.) χωρίς μέχρι στιγμής να αναβαθμίζει την εμπλοκή της.

λαίου μέσω των οποίων διακινείται το 90% των εξαγωγών πετρελαίου του Ιράν) ή άλλων νησιών ή των ιρανικών παραλίων στα Στενά του Ορμούζ. Παράλληλα υπήρξε και η αντίστοιχη προετοιμασία: το αμφίβιο πλοίο εκδρομής USS Tripoli καθώς και μια συνοδευτική δύναμη 2.500 πεζοναυτών βρίσκεται κοντά στη βάση Ντιέγκο Γκαρσία καθ' οδόν για τον Περσικό Κόλπο.

Από την πρώτη στιγμή αυτό το ενδο-Ειρηνικό, γνωρίζοντας ότι οι καταστάσεις θα ζορίσουν. Παρέχει και αυτή βοήθειες στο Ιράν (δομηφόρους κ.λπ.) χωρίς μέχρι στιγμής να αναβαθμίζει την εμπλοκή της.

Καθώς η επίθεση ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν έμπαινε στην τρίτη εβδομάδα, άνοιξε η συζήτηση για την κατάληξη του ιρανικού νησιού Χαρκ (στρατηγικός ενεργειακός κόμβος του Ιράν - αποτελείται από τεράστιες εγκαταστάσεις αποθήκευσης και αγωγών πετρε-

Ρηγματώσεις στο ΝΑΤΟ

Σημαντική διάσταση αποκτούν για τις τωρινές αλλά και τις κατοπινές εξελίξεις οι ρηγματώσεις εντός της συμμαχίας του ΝΑΤΟ. Οι ευρωπαϊοί ιμπεριαλιστές είναι φανερά ενοχλημένοι από τις μονομερείς κινήσεις των ΗΠΑ, που διακυβεύουν την ενεργειακή ασφάλεια της Γηραιάς Ηπείρου και κυρίως αναδεικνύουν για μια ακόμη φορά τον γεωπολιτικό νανισμό τους. Μετά την αρχική αμηχανία και τις αντιφατικές δηλώσεις, κινήθηκαν στο μοτίβο ότι η επίθεση είναι «εκτός διεσπασθείς δικαίους». Πιο εμφρατικά το είπε ο γερμανός αντιπρόεδρος λίγες μέρες μετά την ταπεινώση του προέδρου Μέρτς στην Ουάσιγκτον: «Αυτός δεν είναι δικός μας πόλεμος».

Η Ισπανία, που κινήθηκε πρώτα, έχει ανοιχτούς λογαριασμούς με τις κινήσεις των ΗΠΑ στη Λατινική Αμερική, που διακυβεύουν τη δεισιδουσία της στις χώρες που η Ουάσιγκτον θεωρεί «πίσω αυλή της». Συνολικά, από την περσινή εμπρηστική ομιλία του Βανς στο Μόναχο μέχρι τις απειλές εναντίον

της Γροιλανδίας και τις συνεχείς λοιδορίες της διοίκησης των ΗΠΑ έναντι των «ευρωπαϊών συμμάχων», συσσωρεύονται ρήγματα και τραυματισμοί στις ευρωατλαντικές σχέσεις.

Η τελευταία επίθεση Τραμπ προς τους Ευρωπαίους («Δειλοί, θα το θυμόμαστε, χωρίς εμάς είστε μια χάρτινη τίγρη») και η επαναφορά της απειλής για το ΝΑΤΟ δείχνουν πως πρέπει να περιμένουμε κι άλλα «επεισόδια» στην προσπάθεια των ΗΠΑ να στοιχίσουν την «όλη λύση» πίσω από την προσπάθεια αντιμετώπισης της σχετικής τους αποδυνάμωσης. Όσο για τους Ευρωπαίους, η παρακινούμενη συζήτηση που έχει ανοίξει μεταξύ Αγγλίας, Γαλλίας και Βρετανίας για την παρέμβαση ή όχι στα Στενά του Ορμούζ, ανεξάρτητα αν τελικά θα αποφασιστεί, καταδεικνύει ότι η θέση και ο ρόλος τους στα παγκόσμια πράγματα έχει εισέλθει ανεπιστρεπτί στο «στενό» πλαίσιο που ορίζει ο ανταγωνισμός των μεγάλων δυνάμεων των ΗΠΑ, της Ρωσίας και της Κίνας.

Σχέση και στόχοι ΗΠΑ και Ισραήλ

Πολλά λέγονται και γράφονται για τη σχέση ΗΠΑ-Ισραήλ. Να το πούμε ευθέως και κατηγορηματικά. Οι αποφάσεις και οι κινήσεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού υπαγορεύονται μόνο και κατ' αποκλειστικότητα από την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του. Άρα θεωρούμε τελείως ανυπόστατα αυτά που κατακλύζουν τα ΜΜΕ για το ότι ο Νετανιάχου έσυρε τον Τραμπ. Όταν μάλιστα μιλάμε για ένα κράτος που για την ύπαρξη του βασίζεται στη διαρκή και έμπρακτη στήριξη -στρατιωτική, οικονομική, πολιτική- από το μεγάλο αφεντικό της Ουάσιγκτον. Για να μιλήσουμε και συγκεκριμένα, από το Γενάρη ακόμα η διοίκηση των

ΗΠΑ συσώρευε άντρες, οπτικά συστήματα και πολεμικό ναυτικό στην περιοχή της Μέσης Ανατολής και δεν το έκανε τυχαία, αλλά θεωρώντας ευνοϊκή τη συγκυρία για μια επίθεση στο Ιράν.

Αυτό που θολώνει ορισμένες φορές την εικόνα και την κρίση ορισμένων είναι το γεγονός ότι το Ισραήλ χρησιμοποιείται από τμήματα του αμερικάνικου κατεστημένου στην εσωτερική τους διαμάχη με άλλα τμήματα. Αυτό ήταν κάτι παραπάνω από φανερό, για να μην πάμε πιο πίσω, στη φάση της διακυβέρνησης Μπάιντεν. Έτσι, η ηγεσία του Ισραήλ, γνωρίζοντας αυτή του τη «χρησιμότητα» αλλά και την ευρύτερη σαν το προκεχωρημένο φυλάκιο των ΗΠΑ στην περιοχή της Μέσης Ανατολής, την εκμεταλλεύεται για την προώθηση, πάντα μέσα στο πλαίσιο που ορίζουν οι ΗΠΑ, των δικών του ιδιαίτερων επιδιώξεων. Να το πούμε αλλιώς: εάν οι ΗΠΑ θεωρήσουν ότι κάτι είναι επιζήμιο για τις ίδιες, θα το επιβάλουν και στο Ισραήλ.

Όσον αφορά τώρα την επίθεση ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν, το Ισραήλ φανερά θεωρεί το Ιράν σαν το πιο σοβαρό εμπόδιο στις μεγαλοϊδεατι-

κές σιωνιστικές επιδιώξεις του για κυριαρχία στην περιοχή. Άλλωστε, στο ίδιο περίπου μήκος κύματος είναι και η Σαουδική Αραβία, που με τη σειρά της σιγοντάρει την επίθεση ενάντια στο Ιράν. Έτσι, για να γυρίσουμε στο Ισραήλ, με βάση και το ότι γνωρίζει ότι στην περιοχή είναι «σαν τη μύγα μες στο γάλα», θεωρεί, μάλλον κοντόφθαλμα, ότι ακόμα και μια διάλυση του Ιράν ή μετατροπή του σε «αποτυχημένο κράτος» θα ήταν προς το συμφέρον του.

Οι ΗΠΑ έχουν στρατηγικούς στόχους, έχουν στόχους με παγκόσμια διάσταση που περνούν μέσα από τον έλεγχο του Ιράν και η γενική τους κατεύθυνση δεν περιλαμβάνει αυτή την επιλογή. Έτσι, μόνο ως τυχοδιωκτισμός (-αφού δεν είναι μαζί μας δεν θα είναι με κανέναν-) μπορεί να προκύψει μια επιλογή διάλυσης του Ιράν. Γιατί γνωρίζει ότι μια τέτοια επιλογή μπορεί ακόμα και άμεσα να του γυρίσει μπούμερανγκ. Οπότε οι στόχοι των ΗΠΑ και του Ισραήλ συναντιούνται στο κοινό συμφέρον της αποδυνάμωσης του Ιράν και στην αλλαγή προσανατολισμού (που όμως δεν φαίνεται).

ΕΠΙΘΕΣΗ ΗΠΑ-ΙΣΡΑΗΛ ΣΤΟ ΙΡΑΝ

Συντονισμός δυνάμεων - Αντιπολεμικό κίνημα Να αναλάβουμε τις δυνατότητες και τις ευθύνες που ανέδειξε η αντιπολεμική διαδήλωση στις 12 Μάρτη!

Η αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική διαδήλωση της Πέμπτης 12/3 ήταν αναμφίβολα ένα σημαντικό γεγονός. Χιλιάδες νέοι, νέες και εργαζόμενοι πλημμύρισαν το κέντρο της Αθήνας και πορεύτηκαν στην αμερικάνικη πρεσβεία, στην πρώτη μαζική κινητοποίηση που έγινε από τις 28/2 που ξεκίνησε η πολεμική επιδρομή των ΗΠΑ-Ισραήλ ενάντια στο Ιράν. Ήταν ένα σημαντικό γεγονός, κόντρα και ενάντια στη σύγχυση, τον φόβο και την υποταγή που καλλιεργούν και απαιτούν η κυβέρνηση και όλες οι δυνάμεις του συστήματος. Ένα σημαντικό γεγονός κόντρα στη γραμμή της απόσυρσης των μαζών από τον δρόμο και την πάλη, που προωθούν οι ηγεσίες σε ΓΣΕΕ, ΑΔΕ-ΔΥ, Ομοσπονδίες και Εργατικά Κέντρα, είτε αυτό γίνεται με ανοιχτή συμφωνία με τη γραμμή της εξάρτησης και της στοίχισης στους αμερικανοΝΑΤΟϊκούς φονιάδες, είτε γίνεται με μια κούφια αντιπολεμική ρητορεία -για να «βγει η υποχρέωση»- που κάθε άλλο παρά επιδιώκει συνελεύσεις και αντιπολεμικές κινητοποιήσεις των εργαζόμενων. Εξάλλου, η ίδια γραμμή της απόσυρσης από τη μαζική πάλη προωθείται στους φοιτητές, όπου αν από τη μια η κυβερνητική επίθεση επιδιώκει τη φίμωση των φοιτητικών συλλόγων, από την άλλη η πρώτη ΠΚΣ-ΚΝΕ επιβάλλει την κατάργηση των Γενικών Συνελεύσεων και της οργάνωσης της πάλης τους.

Απέναντι σε όλα αυτά τα εμπόδια, απέναντι δηλαδή σε έναν πολύ αρνητικό συσχετισμό στάθηκε η πρωτοβουλία μιας σειράς οργανώσεων και συλλογικοτήτων της Αριστεράς, που κάλεσαν στη διαδήλωση της 12ης/3. Η μαζική ανταπόκριση που το κάλεσμα αυτό βρήκε στη νεολαία και τους εργαζόμενους, το γεγονός ότι «προκάλεσε» αντίστοιχες πρωτοβουλίες και κινητοποιήσεις σε όλες τις μεγάλες πόλεις της χώρας, η λιγότερο ή περισσότερο φανερή πίεση που η πρωτοβουλία αυτή άσκησε προς πολλές κατευθύνσεις, είναι δεδομένα που αναδεικνύουν την επιτυχία της πρωτοβουλίας και την ανάγκη να υπάρξει συνέχεια! Η επιτυχία αυτή αναδεικνύει βέβαια και μια σοβαρή δυνατότητα, αλλά και μια ακόμα πιο σοβαρή ευθύνη για τις δυνάμεις που πήραν την πρωτοβουλία του καλέσματος της 12ης/3: Να διαμορφώσουν έναν σταθερό συντονισμό μεταξύ τους, που θα δίνει τη δυνατότητα σε ένα ευρύτερο δυναμικό νέων και εργαζομένων να συζητά και να παίρνει αγωνιστικές πρωτοβουλίες ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό. Έναν συντονισμό ανοιχτό σε κάθε αγωνιστική δύναμη και συλλογικότητα, σε κάθε ανένταχτο νέο και εργαζόμενο, που δεν θα «κλείσει» με την πλατφόρμα που προτείνει η μια ή η άλλη δύναμη, ακριβώς γιατί οι διαφορές προσεγγίσεων και εκτιμήσεων είναι μεγάλες και κρίσιμες. Συνεπώς, απαιτείται ένας ανοιχτός συντονισμός που μπροστά

και μαζί με τον κόσμο που αγωνίζεται θα διοργανώσει -επιτέλους!- μαζικές εκδηλώσεις-συζητήσεις για το ζήτημα και τις πολλαπλές πτυχές του και για τις οποίες επικρατούν κατά κανόνα τα αντιδραστικά διλήμματα του συστήματος σε διάφορες εκδοχές. Και τέλος, ένας συντονισμός που μόνο θετικά μπορεί να επιδράσει στις απολύτως αναγκαίες και αναντικατάστατες προσπάθειες το ζήτημα της αντιπολεμικής-αντιιμπεριαλιστικής πάλης να «μπει» στα समाτεία, στους χώρους δουλειάς, στις σχολές, στους φοιτητικούς συλλόγους, στα σχολεία, στις εργατικές-λαϊκές γειτονιές.

Αυτά είναι τα -κατά τη γνώμη μας προφανή- συμπεράσματα της κινητοποίησης της 12ης/3 και με δεδομένη την εκτίμησή μας ότι το ζήτημα της πολεμικής επιδρομής των ΗΠΑ μαζί με το μαντρόσκυλο τους στο Ιράν δεν είναι ένα σημαντικό, αλλά «απομονωμένο» γεγονός, που κάποια στιγμή και κάπως θα «κλείσει». Θεωρούμε, αντίθετα, ότι είναι αξεχώριστο από όσα προηγήθηκαν τουλάχιστον τα τελευταία 4 χρόνια στο πεδίο των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Θεωρούμε ότι η τωρινή επέμβαση των ΗΠΑ -όπως και αν εξελιχθεί- ανεβάζει ακόμα περισσότερο το επίπεδο των ανταγωνισμών αυτών και προετοιμάζει μεγαλύτερη όξυνση και ενίσχυση της πολεμικής πορείας στην οποία βρίσκονται οι δυνάστες του πλανήτη. Θεωρούμε ότι ο λαός μας, και καθώς η χώρα είναι προπύργιο των αμερικανοΝΑΤΟϊκών φονιάδων, θα βρίσκεται ολοένα και περισσότερο μέσα στους χειρότερους κινδύνους.

Αυτά τα συμπεράσματα και αυτές τις προτάσεις καταθέσαμε ως ΚΚΕ(μ-λ) και στη σύσκεψη που καλέστηκε αμέσως μετά την κινητοποίηση της 12ης/3. Ωστόσο και στη σύσκεψη της 13ης/3 και στην «επανάληψή» της στις 15/3 δεν υπήρξε συμφωνία στα συμπεράσματα αυτά, συμφωνία που να «μετρίεται» με συγκεκριμένες αποφάσεις και δεσμεύσεις. Τα «καλά λόγια» για τις 12/3 και η γενικόλογη συμφωνία για την επιτυχία της δεν συνοδεύονταν από την αναζήτηση των όρων για τη συνέχειά της στη βάση του συντονισμού των δυνάμεων που την κάλεσαν. Αντίθετα, σαν τάχα πρόταση «κοινής δράσης» προβάλλονταν από διάφορες πλευρές ο «προγραμματισμός» που η κάθε μια έχει για το επόμενο διάστημα. Συνολικά θα λέγαμε πως η επιτυχία της 12ης/3 δείχνει να αιφνιδίασε και να δυσκόλεψε μια σειρά δυνάμεις σε τέτοιο βαθμό που θα ήθελαν να την προσπεράσουν!

Προφανώς, οι λόγοι μιας τέτοιας στάσης είναι πολιτικοί. Αφορούν τις εκτιμήσεις και τη γραμμή που η κάθε οργάνωση και συλλογικότητα έχει στο ζήτημα του πολέμου και του ιμπεριαλισμού, στο πώς -και αν- αντιλαμβάνεται τις εξελίξεις στο ζήτημα αυτό. Κατά συνέπεια και στο αν και σε ποια σειρά ιεραρχεί την ανάγκη της πάλης στο μέτωπο αυτό. Μαζί με

τα καθαυτά πολιτικά ζητήματα και με βάση τα ζητήματα αυτά αναδεικνύονται, επίσης, ζητήματα αντιλήψεων για το κίνημα και την κοινή δράση. Αναδεικνύεται δηλαδή -εδώ και χρόνια- πως το κίνημα και η κοινή δράση... υπάρχουν πριν από όλα για να υπηρετούν τις συγκολλήσεις και τις εκλογικές επιδιώξεις ομάδων και δυνάμεων και πολύ δευτερευόντως την πάλη, την οργάνωση και τη συγκρότηση του λαού και της νεολαίας.

Με αυτή την αντίληψη κρίνεται π.χ. σαν «σωστό» και «υπεύθυνο» να μην γίνονται μαζικές κοινές εκδηλώσεις-συζητήσεις των δυνάμεων για τα πολιτικά-ιδεολογικά ζητήματα που αντιμετωπίζει το κίνημα, γιατί έτσι συγκαλύπτονται και οι αντιθέσεις εντός των συγκολλήσεων και οι αντιθέσεις γραμμών και αναλύσεων με... την πραγματικότητα! Έτσι, π.χ. το «Πριν» της 14ης-15ης/3, σε μορφή που θυμίζει προεκλογική ανακοίνωση, μας ενημερώνει ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι «πρωτοπόρα στο μέτωπο του πολέμου». Το αν η ανατροπή του Άσαντ στη Συρία ήταν αποτέλεσμα αμερικάνικης παρέμβασης ή αποτέλεσμα «επανάστασης», όπως ισχυρίζεται το ΣΕΚ, που αποτελεί βασική συνιστώσα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, προφανώς δεν πρέπει να απασχολεί το κίνημα και τον κόσμο του αγώνα... Μια πιο... αποφασιστική εκδοχή αυτής της αντίληψης που υποκλίνεται στα σημερινά δεδομένα είναι αυτή που επιλέγει να μην ανταποκρίνεται ούτε στα καλέσματα των κοινών συσκέψεων και να περιμένει να «πέσουν από τον ουρανό» όροι συγκρότησης της αντιιμπεριαλιστικής πάλης.

Με όλα αυτά δεδομένα, εμείς επιμένουμε! Επιμένουμε ότι οι τακτικισμοί και τα «κόλπα» που αντιγράφουν τις πρακτικές του καθεστωτικού ρεφορμισμού δεν αποτελούν διέξοδο και προοπτική, ούτε για τους εμπνευστές τους, ούτε πολύ περισσότερο για τον λαό και το κίνημα. Επιμένουμε ότι οι ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις και συγκρούσεις και η υποτέλεια της άρχουσας τάξης από τους αμερικανοΝΑΤΟϊκούς προστάτες της θα μας φέρνουν κάθε μέρα και πιο επιτακτικά την ανάγκη συγκρότησης αντιιμπεριαλιστικού κινήματος! Επιμένουμε, λοιπόν, να δώσουμε την καλύτερη δυνατή συνέχισή σε όσα σηματοδότησε η Πέμπτη 12/3!

Πάνω από 3 βδομάδες μετράει ο πόλεμος στον Λίβανο. Παρουσιάζεται ειδησεογραφικά από τα δυτικά μέσα ως δευτερεύων και συμπληρωματικός πόλεμος στα χτυπήματα των ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν, έτσι ώστε να ερμηνεύεται με βάση το επικείμενο του σιωνιστικού κράτους, ότι αντιμετωπίζει υπαρξιακή απειλή από τους πληρεξούσιους του Ιράν στον Λίβανο, δηλαδή τη Χεζμπολά. Το Ισραήλ, όμως, από τη δολοφονία Νασράλα μέχρι σήμερα, διαρκώς παραβίαζε την κατάπαυση πυρός με τη Χεζμπολά, βομβαρδίζοντας θέσεις στον Λίβανο. Με την έναρξη του πολέμου εναντίον του Ιράν, φάνηκε πως άδραξε την ευκαιρία να ξεδιπλώσει έναν χρόνιο σιωνιστικό στόχο, αυτόν της επέκτασης της κυριαρχίας του προς τον βορρά, της ντε φάκτο κατοχής σε αναλογία με τα υψίπεδα του Γκολάν.

Η χερσαία εισβολή δυνάμεων στον νότιο Λίβανο γίνεται με στόχο τον εκποτισμό του πληθυσμού και την κατοχή τουλάχιστον του τμήματος με όριο τον ποταμό Λιτάνι (30 χιλιόμετρα από τα σύνορα), όπως έχουν δηλώσει κατ' εξακολούθηση Ισραηλινοί αξιωματούχοι. Αυτό το τμήμα οι Ισραηλινοί το ονομάζουν αναγκαία ζώνη ασφαλείας, για να δικαιολογήσουν την κατοχή και τον επεκτατισμό. Αυτό φαίνε-

Οι λαοί δεν έχουν ανάγκη από προστάτες

Για τις προβληματικές θέσεις της ελληνικής Αριστεράς

Με αφορμή την αρθρογραφία και τις ανακοινώσεις των αριστερών οργανώσεων που ακολούθησαν μετά την επίθεση των ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν, αναδεικνύονται για ακόμη μια φορά οι βαθιές αντιφάσεις που διαπερνούν τις απόψεις της Αριστεράς στη χώρα μας.

«Αντεπίθεση του αντιιμπεριαλιστικού κινήματος» χωρίς κίνημα

Με αφορμή το άρθρο του Γιάννη Ελαφρού στην εφημερίδα ΠΡΙΝ (14-15/3) με τίτλο «*Το αντιπολεμικό κίνημα αντεπιτίθεται*» αναδεικνύονται αντιφάσεις που δεν αφορούν απλώς τη διατύπωση συνημάτων, αλλά την εκτίμηση της συγκυρίας, την ίδια την κατανόηση του ιμπεριαλισμού, του πολέμου και του ρόλου του λαϊκού κινήματος.

Στο άρθρο υποστηρίζεται ότι το αντιπολεμικό κίνημα στις χώρες του ΝΑΤΟ μπορεί να εξελιχθεί σε «*αποφασιστικό παράγοντα για την ήττα της πολεμικής εκστρατείας του ευρωατλαντικού μπλοκ*». Με ανάλογο τρόπο τοποθετείται και η ΟΚΔΕ στην ανακοίνωσή της με τίτλο «*Πρέπει να νικήσει το Ιράν*», εκτιμώντας ότι ενδεχόμενες ήττες των ΗΠΑ και του Ισραήλ θα ξεσηκώσουν αντιιμπεριαλιστικούς αγώνες στις Δυτικές χώρες. Δεν έχουν έτσι τα πράγματα.

Αρχικά, η εκτίμηση αυτή παρουσιάζεται με έναν τρόπο που υποτιμά την πραγματική κατάσταση του κινήματος. Η «*μέχρι τώρα καχεκτική αντίδραση του κινήματος*» που αναγνωρίζει ο αρθρογράφος του ΠΡΙΝ αποδίδεται κυρίως στη συστημική προπαγάνδα και στο σοκ από τις επιθετικές κινήσεις της κυβέρνησης Τραμπ και του κράτους του Ισραήλ. Μια τέτοια εξήγηση, όμως, παραβλέπει έναν κρίσιμο παράγοντα: τη βαθιά πολιτική αποδιοργάνωση του κινήματος και τις ευθύνες της Αριστεράς. Για χρόνια, σημαντικά τμήματά

της εγκατέλειψαν την αντιιμπεριαλιστική ανάλυση, υιοθετώντας αντιλήψεις περί «*παγκοσμιοποίησης*», που θόλωσαν τις πραγματικές αντιθέσεις. Ο ιμπεριαλισμός υποβαθμίστηκε ως έννοια, ενώ η στάση απέναντι σε πολεμικές επεμβάσεις καθοριζόταν χωρίς στέρεα πολιτικά κριτήρια. Σε κρίσιμες στιγμές, όπως ο βομβαρδισμός της Γιουγκοσλαβίας το 1999, η ίδια η οργάνωση που ο αρθρογράφος αντιπροσωπεύει υιοθέτησε την κυρίαρχη Δυτική προπαγάνδα περί «*σφαγέα Μιλόσεβιτς*», υπονομεύοντας έτσι την καθαρή καταδίκη της ιμπεριαλιστικής επίθεσης. Με τέτοια πολιτική διαδρομή, η επίκληση μιας ξαφνικής «*αντεπίθεσης*» του κινήματος δεν μπορεί παρά να φαίνεται ακόμη πιο υπερφίαλη.

Στην ίδια λογική βρίσκεται και η αδημονία των αιτημάτων: «*Να κλείσουν και να φύγουν οι βάσεις τώρα*», «*Κάτω τώρα ο επιθετικός άξονας Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ-ΗΠΑ*» και «*Έξω τώρα από το ΝΑΤΟ*». Πρόκειται για σωστά και διαχρονικά αιτήματα του αντιιμπεριαλιστικού κινήματος. Ωστόσο, η συνεχής προσθήκη του «*τώρα*» σε κάθε σύνθημα δεν αλλάζει την πραγματικότητα, ούτε δημιουργεί προϋποθέσεις για την υλοποίησή τους.

Αυτές οι απόψεις, παίρνοντας φόρα από τα «*όπλα του Ιράν*», αγνοούν τα καθήκοντα που θέτει η ανασυγκρότηση των λαών, ενόσω ο κόσμος οδεύει προς τον Γ΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Αγνοούν, μάλιστα, ότι όσο οι λαοί δεν συγκροτούν το δικό τους «*μπλοκ*», ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός θα συνεχίσει να αντιδρά στην περαιτέρω αποδυνάμωση με ακόμη πιο επιθετικές και τυχοδιωκτικές κινήσεις, φέρνοντας ολοένα και πιο κοντά το ξέσπασμα του γενικευμένου πολέμου.

Με ανάλογο κούφιο τρόπο τοποθετείται και το ΚΚΕ, όταν στην ανακοίνωση του ΠΓ στις 10 Μάρτη καλεί τον λαό «*σε συμπόρευση με το ΚΚΕ, να σηκώσει*

τη σημαία της αντεπίθεσης...» και θέτει ως άμεσα αιτήματα να κλείσουν τώρα η βάση της Σούδας και το τάδε και το δείνα ΝΑΤΟϊκό στρατηγείο.

Όμως, η ανασυγκρότηση δεν μπορεί να στηρίζεται σε συγκυριακά σαλπίσματα αντεπίθεσης ή σε τοποθετήσεις που υποστηρίζουν ότι το κίνημα μπορεί ξαφνικά να γίνει αποφασιστικός παράγοντας. Χρειάζεται να οικοδομηθεί μια στερεή κοινωνική και πολιτική βάση μέσα στους χώρους εργασίας, στις γειτονιές, στις σχολές και στα σχολεία, μέσα από συνεχή παρέμβαση και ανάληψη πρωτοβουλιών. Απαιτείται χρόνος, επιμονή και συνέπεια, όχι συνθήματα τύπου «*τώρα*». Απαιτείται ένα δίκτυο οργανώσεων, επιτροπών και συλλογικοτήτων, που θα λειτουργούν συντονισμένα σε ένα μίνιμουμ αλλά ικανό πολιτικό πλαίσιο, ώστε να σηκώσουν στις πλάτες τους την υπόθεση για την πραγματική εμπλοκή των μαζών.

Αντιιμπεριαλισμός κόντρα σε «*καπιταλιστικά μπλοκ*» και «*μπλοκ μονοπωλιακών ομίλων*»

Βασικό πρόβλημα για την αντιιμπεριαλιστική-αντιπολεμική κίνηση της Αριστεράς είναι η ασταθής θεωρητική βάση: από τη μια η ρητορική καταγγελία του πολέμου και του ιμπεριαλισμού και από την άλλη αναλύσεις που ερμηνεύουν τις εξελίξεις με έναν αμιγώς οικονομιστικό τρόπο.

Όπως μας πληροφορεί η ανακοίνωση του Πολιτικού Γραφείου της ΚΕ του ΚΚΕ στις 10/3/26, ο πόλεμος στο Ιράν είναι ιμπεριαλιστικός, καθώς στην παγκόσμια ιμπεριαλιστική πυραμίδα είναι όλοι λιγότερο ή περισσότερο ιμπεριαλιστές. Έτσι, σύμφωνα με το ΚΚΕ, «*ο πραγματικός στόχος του πολέμου των ΗΠΑ στο Ιράν είναι ο έλεγχος του πετρελαίου και των άλλων πλουτοπαραγωγικών πηγών, των ενεργειακών και εμπορικών δρόμων μιας ευρύτερης περιοχής, στο πλαίσιο*

του ανταγωνισμού με την Κίνα». Μπροστά στον οικονομισμό της, αυτή η προσέγγιση αναίρει την ουσία του ιμπεριαλισμού, αντικρίζει κυρίως το ΑΕΠ των χωρών και θεωρεί ότι διεξάγεται «*η μάχη για την πρωτοκαθεδρία στο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα ανάμεσα σε ΗΠΑ και Κίνα*» απαλείφοντας όλες τις ευρύτερες γεωπολιτικές επιδιώξεις των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή, με πιο κραυγαλέα την απουσία της κύριας στρατηγικής αντιπαλότητας ΗΠΑ-Ρωσίας. Σε ανάλογο ύφος κινείται διαχρονικά και η Κομμουνιστική Απελευθέρωση.

Ίσως, όμως, η μεγαλύτερη παρενόχληση των οικονομιστικών προσεγγίσεων να είναι ο τρόπος που βλέπουν την εμπλοκή της χώρας. Αν αυτή αφορά απλά τις «*μπίζνες*» του ελληνικού κεφαλαίου, αν δηλαδή δεν υπάρχει η γεωστρατηγική, οικονομική και ολόπλευρη εξάρτηση της χώρας, τότε η απεμπλοκή είναι μια εύκολη υπόθεση. Άλλωστε, υπάρχει και το παράδειγμα Σάντσεθ στο πίσω μέρος του μυαλού ορισμένων δυνάμεων που ζητούν «*εδώ και τώρα να πέσει η κυβέρνηση του πολέμου*».

Αντιιμπεριαλισμός ή αναζήτηση προστάτη;

Από την άλλη, η λογική αρκετών εξωκοινοβουλευτικών Αριστερών οργανώσεων που βλέπουν τον κόσμο κυρίως μέσα από την αντιπαράθεση με τον δυτικό ιμπεριαλισμό οδηγεί αναπόφευκτα στην αναζήτηση «*αντισταθμιστικών*» δυνάμεων. Και από εκεί ανοίγει ο δρόμος για μια επικίνδυνη πολιτική διολίσθηση: την αποδοχή ενός άλλου ιμπεριαλιστή ως λιγότερο κακού.

Ήδη στο μέτωπο της Ουκρανίας οι απόψεις αρκετών αριστερών οργανώσεων διολίσθησαν λιγότερο ή περισσότερο σε ανοικτό φιλορωσισμό. Αναφορικά με τον πόλεμο στο Ιράν, ενδεικτική είναι η ανακοίνωση της ΟΚΔΕ που υπογραμμίζει ότι κάθε πολιτική «*ίσων αποστάσεων*» ή που αρνείται να ξεκαθαρίσει το πρώτιστο καθήκον, δηλαδή την ήττα ΗΠΑ-Ισραήλ, «*εμποδίζει ή παραλύει τον αγώνα ενάντια στον Νούμερο Ένα Εχθρό των Λαών και Εμπρηστή του Παγκόσμιου Πολέμου, τον Αμερικάνικο Ιμπεριαλισμό*». Από τη στιγμή, λοιπόν, που αρχίζει η απαρίθμηση των ιμπεριαλιστών, αναρωτιέται κανείς τι στάση θα κρατήσουν αυτές οι δυνάμεις απέναντι στον «*Νούμερο Δύο*» και «*Τρία*». Εντυπωσιακή ήταν και η αφίσα της οργάνωσης Παρέμβαση με σύνθημα «*ή με τους φονιάδες ή με τους μουλάδες*», η οποία διαγράφει εντελώς τον λαϊκό παράγοντα από την εξίσωση.

Απέναντι σε αυτές τις λογικές, η βασική αρχή του αντιιμπεριαλιστικού κινήματος παραμένει απλή και σαφής: «*Οι λαοί δεν έχουν ανάγκη από προστάτες*». Χρειάζεται μια Αριστερά που να καταγγέλλει ΗΠΑ-Ισραήλ-ΝΑΤΟ και ΕΕ, χωρίς να αναζητά «*αντιιμπεριαλιστική δύναμη*» εκεί που δεν υπάρχει. Η ανασυγκρότηση του λαϊκού κινήματος είναι θεμελιώδης προϋπόθεση, για να μπορέσουν οι λαοί να αντισταθούν πραγματικά στον όλεθρο που ετοιμάζεται.

Το σιωνιστικό κράτος ισοπεδώνει τον Λίβανο στα πρότυπα της Γάζας

ται και από τον τρόπο που διεξάγονται οι ναζιστικοί τύποι επιχειρήσεις στα πρότυπα της Ράφα και της Μπέιτ Χανούν στη λωρίδα της Γάζας, όπως δήλωσε ο σιωνιστής υπουργός Άμυνας. Τις ανακοινώσεις εκκένωσης περιοχών ακολουθούν σφοδροί βομβαρδισμοί ισοπέδωσης αδιακρίτως, βομβαρδισμοί καταστροφής γεφυρών σύνδεσης οδικών δικτύων και έπειτα προσπάθεια εισβολής και κατάληψης αστικών πόλεων στα νότια του Λιβάνου. Παράλληλα, οι βομβαρδισμοί εξελίσσονται βαθιά προς τον βορρά μέχρι τη Βηρυτό, ώστε να δημιουργηθεί γενικό κλίμα στον πληθυσμό, πως δεν υπάρχει ασφαλές μέρος. Παράλληλα, να πιεστεί στο έπακρο η αμερικανόδουλη κυβέρνηση του Λιβάνου, για να διευρύνει το χάσμα με τη Χεζμπολά. Η πρόσφατη ανακήρυξη ως ανεπιθύμητου του πρέσβη του Ιράν από τη Λιβανέζικη ηγεσία, που καταδικάστηκε σφοδρά από τη Χεζμπολά και χαιρετίστηκε από ΗΠΑ και Γαλλία, ήταν αποτέλεσμα αυτών των κινήσεων.

Πάνω από 1.100 είναι οι καταγεγραμμένοι νεκροί ως τώρα. Πάνω από

1 εκατομμύριο οι εκτοπισμένοι από τα σπίτια τους στο νότιο τμήμα του Λιβάνου, με τους Ισραηλινούς να δηλώνουν ότι δεν θα τους αφήσουν να επιστρέψουν. Εκατοντάδες από τους νεκρούς είναι άμαχοι και πάνω από 30 παιδιά σκοτώνονται κάθε μέρα. Γήπεδα, σχολεία, πάρκα, λιμάνια στη Βηρυτό έχουν γεμίσει από αντισκηνά προσφύγων, που προσπαθούν να επιβιώσουν. Οι βασανισμοί και ο αποτρόπαιος τρόπος αντιμετώπισης του πληθυσμού από τα φασιστικά τέρατα του ισραηλινού στρατού είναι στα πρότυπα αντιμετώπισης του Παλαιστινιακού λαού.

Η εισβολή χερσαίων δυνάμεων έχει το πράσινο φως των ΗΠΑ, αφού η ισχυροποίηση του Ισραήλ είναι όρος προώθησης και των δικών τους σχεδίων. Έχει τη σιωπηλή στήριξη όλων των Δυτικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και των διεθνών οργανισμών, που προβάλλουν το «*δικαίωμα του Ισραήλ να αμύνεται*» και να επιδιώκει τον αφοπλισμό της Χεζμπολά. Σε όλους τους τόνους οι Ισραηλινοί υπογραμμί-

ζουν πως αυτή η κίνησή τους δεν πρόκειται να ενταχθεί στις διαπραγματεύσεις που ανακοινώνουν οι Αμερικανοί πως επιδιώκουν με το Ιράν, καθώς αποτελεί ανεξάρτητη κίνηση.

Πάντως, αυτό που προκύπτει από τα δεδομένα των συγκρούσεων με τις δυνάμεις της Χεζμπολά μέχρι τώρα, δείχνει πως οι Ισραηλινοί μόνο περίπατο δεν κάνουν στον Λίβανο. Οι επιθέσεις στο Ισραήλ με ρουκέτες και πυραύλους όχι μόνο στο βόρειο αλλά και πιο μέσα δεν έχουν σταματήσει, προκαλώντας προβλήματα, εμποδίζοντας την επιστροφή των εποίκων και μάλιστα λειτουργούν με δυνατότητα συντονισμού με τα ιρανικά χτυπήματα. Οι μάχες σώμα με σώμα σε μια σειρά από πόλεις του νοτιού Λιβάνου και στους στρατηγικούς λόφους της Χιαμ δείχνουν πως οι Ισραηλινές δυνάμεις καταγράφουν απώλειες. Το αν θα πετύχουν οι Ισραηλινοί τους στόχους τους ή αν θα γράψουν ακόμη μια αποτυχημένη απόπειρα με κόστος, όπως στο παρελθόν, μένει να φανεί. Οι συνέπειες του πολέμου για τον λιβανέζικο λαό ήδη καταγράφονται.

ΗΠΑ-Ευρώπη

Τα «Στενά» διευρύνουν το ρήγμα

Οι Αμερικανοϊσραηλινοί πασχίζουν να σύρουν τους Ευρωπαίους στον πόλεμο κατά του Ιράν από την πρώτη στιγμή. Πασχίζουν να τους πείσουν ότι είναι και «δικός τους πόλεμος». Γενικότερα, Ουάσιγκτον και Τελ Αβίβ επιστρατεύουν κάθε διαθέσιμο μέσο στην προσπάθειά τους να προσελκύσουν όσο το δυνατόν περισσότερες ενεργές συμμετοχές στον πόλεμό τους. Χωρίς επιτυχία μέχρι στιγμής.

Ιδιαίτερη προβολή είχε από τα διεθνή ΜΜΕ η πυραυλική επίθεση στην αμερικανοβρετανική βάση στο νησί Ντιέγκο Γκαρσία, στον Ινδικό Ωκεανό. Η Τεχεράνη δηλώνει ότι «δεν εμπλέκεται και δεν φέρει καμία ευθύνη για τις πυραυλικές επιθέσεις στη Βρετανική Βάση». Λίγα εικοσιτετράωρα μετά, τίθεται ένα απλό ερώτημα: «Υπήρξε πράγματι το γεγονός;» Εκτός από δηλώσεις αξιωματούχων των Ισραηλινών Αμυντικών Δυνάμεων, δεν έχουν παρουσιαστεί άλλα απτά στοιχεία. Ωστόσο, η αξιοποίηση από τους Ισραηλινούς αυτής της ανεπιτυχούς πυραυλικής επίθεσης ως δυνατότητας του Ιράν έχει έναν προφανή στόχο: κινδυνεύει ολόκληρη η Ευρώπη! Άρα...

Παρά τα προσχήματα εθνικής κυριαρχίας των χωρών που φιλοξενούν βάσεις των ΗΠΑ, οι χώρες προσφέρουν διευκολύνσεις χωρίς όρια, αλλά αυτό δεν αρκεί στους Αμερικανοϊσραηλινούς. Εξακολουθούν να αρνούνται ενεργότερη εμπλοκή τους στον πόλεμο.

Οι βάσεις των ΗΠΑ πάντα έπαιζαν αποφασιστικό ρόλο στη στήριξη των πολέμων τους, ως ορμητήριο. Ωστόσο, σε αυτό τον πόλεμο τα πράγματα διαφοροποιούνται. Η εμπλοκή των χωρών της ευρύτερης περιοχής, που στο έδαφός τους λειτουργεί στρατιωτική αμερικανική Βά-

ση, θα πρέπει να αποτελέσουν αντικειμενικά και κύριο μέτωπο στη σύγκρουση! Και αυτό ζητείται από τους Αμερικανοϊσραηλινούς, και μάλιστα χωρίς την ύπαρξη πολιτικής συμφωνίας για τους στόχους της επίθεσης! Αυτό επικαλούνται και δικαιολογούν τη στάση τους Βρετανία και ΕΕ, αν και δηλώνουν ότι έχουν τη ίδια άποψη για το ιρανικό καθεστώς.

Η σύνοδος κορυφής της ΕΕ στις 19 Μαρτίου στις Βρυξέλλες, απλά και αντικειμενικά, επικεντρώθηκε στα στενά του Ορμούζ. Οι Μερτς, Μακρόν και Μελόνι, επικεφαλής τριών από τις 10 κορυφαίες οικονομίες του κόσμου, μαζί με τις άλλες 24 χώρες φαινομενικά μίλησαν με μια φωνή: η Ευρώπη δεν θα εμπλακεί στρατιωτικά, δεν θα στείλει πολεμικά πλοία στο Στενό του Ορμούζ ενόσω συνεχίζονται οι βομβαρδισμοί και δεν θα υποταχθεί στις πιέσεις του Τραμπ. Η ελεύθερη ναυσιπλοΐα στο Στενό του Ορμούζ παραμένει στη διακριτική ευχέρεια του Ιράν!

Η άρνηση της Ευρώπης να συναινέσει στο αίτημα των ΗΠΑ ακόμα μία φορά εξόργισε τον Τραμπ. Τους καταλόγισε δειλία για μια απόφαση «εύκολη και με τόσο μικρό ρίσκο!» Υπαινίχτηκε επίσης ότι χωρίς την Αμερική στερείται νοήματος η Βορειοατλαντική Συμμαχία. Αλλά το «νόημα» στη Συμμαχία ποιος το επέβαλε;

Το χάσμα μεταξύ Ευρώπης και ΗΠΑ διευρύνεται. Το οποίο χάσμα ξεκίνησε όταν οι ΗΠΑ άλλαξαν γραμμή πλεύσης, στο μέσον της διαδρομής, στην Ουκρανία, δημιουργώντας σύγχυση στους Ευρωπαίους (που έκαναν, εκόντες-άκοντες, δικό τους τον πόλεμο που ξεκίνησαν οι ΗΠΑ). Ενδεχομένως ο Λευκός Οίκος να κάνει το ίδιο και στο Ιράν, αλλά σε αυτή την περίπτωση το Ισραήλ θα έχει τη σύγχυση.

Η σύνοδος κορυφής στις Βρυξέλλες για πολλούς και διάφορους λόγους αποκάλυψε την αδυναμία της ΕΕ. Κάτω από αυτή την επιφανειακή συμφωνία, η πολυφωνία και οι αντιφάσεις ήταν εμφανείς. Το αποτέλεσμα, κατά το Politico, ήταν: «ωραίες δηλώσεις, αλλά τίποτα παραπάνω». Ίσως γιατί η ΕΕ σήμερα καλείται να αντιμετωπίσει έναν κόσμο που άλλαξε δραματικά από την τελευταία συνάντηση των ηγετών. Το κρισιμότερο πρακτικό ζήτημα είναι: τι μπορεί να κάνει η Ευρώπη για το Στενό του Ορμούζ, από το οποίο διέρχεται κρίσιμο μέρος της ενεργειακής τροφοδοσίας της; Διαμηνύει ότι επιθυμεί τη διασφάλιση της

ναυσιπλοΐας «όταν πληρούνται οι προϋποθέσεις». Ο Μερτς τις εξειδίκευσε: «Θα το κάνουμε (να στείλουμε πολεμικά πλοία) μόνο όταν σταματήσουν οι μάχες. Θα χρειαστεί επίσης εντολή του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ». Το κρίσιμο ερώτημα διατύπωσε με σπάνια ειλικρίνεια αξιωματούχος της ΕΕ στο Politico: «Η Μέση Ανατολή μάς επηρεάζει πολύ, αλλά είμαστε παίκτης στο παιχνίδι;» Την αρνητική απάντηση τη δίνει η πραγματικότητα. Η ρητορική της ενότητας και η πραγματικότητα της διαίρεσης.

Ακόμη και η κοινή δήλωση Γαλλίας, Γερμανίας, Ιταλίας, Ολλανδίας, Βρετανίας και Ιαπωνίας για «προπαρασκευαστικό σχεδιασμό» στο Ορμούζ, που μνημονεύει το EObserver, ήταν τυπικό δείγμα της διπλωματικής ασάφειας: «Εκφράζουμε την ετοιμότητά μας να συμβάλουμε σε κατάλληλες προσπάθειες για τη διασφάλιση ασφαλούς διέλευσης», διακηρύσσουν, χωρίς να προσδιορίζεται πότε, πώς και υπό ποιες συνθήκες.

Κατά συνέπεια, οι Ευρωπαίοι σε ό,τι αφορά την ενέργεια δεν αναμένουν «άλματα», καθώς οι αποκλίσεις μεταξύ κρατών-μελών και η πολυπλοκότητα των γεωπολιτικών εξελίξεων περιορίζουν τα περιθώρια άμεσων παρεμβάσεων. Πάντως παρατηρείται ενίσχυση του «αλληθωρισματος» προς Ρωσία. Όχι από τους γνωστούς (τον Ούγγρο Όρμπαν και τον Σλοβάκο Φίτσο), αλλά και από παλιούς και νέους αξιωματούχους της ΕΕ που μιλούν ανοικτά για αποκατάσταση των σχέσεων με τη Ρωσία, αρχής γενομένης από την ενέργεια! Το ρήγμα στη διατλαντική σχέση εκτιμάται ότι έχει μεγαλώσει και στα Στενά του Ορμούζ δοκιμάζονται για ακόμη μια φορά τα όρια της ευρωπαϊκής στρατηγικής, η συνοχή της Δύσης και η ίδια η έννοια της συμμαχίας.

Απέναντι στην αποστασιοποίηση των Ευρωπαίων, η τακτική των πιέσεων από ΗΠΑ-Ισραήλ ίσως να ενταθεί. Εδώ μπορεί κανείς να δει ιστορικές αναλογίες με το «φιάσκο» του Σουέζ. Αφορμή, τότε, η εθνικοποίηση της Διώρυγας (γαλλοβρετανικών συμφερόντων) από τον Νάσερ τον Ιούλιο του 1956. Τότε Βρετανοί, Γάλλοι και Ισραηλινοί κήρυξαν τον πόλεμο στην Αίγυπτο... για την «ασφάλεια της διεθνούς ναυσιπλοΐας». Ο Αϊζενχάουερ θεώρησε ότι «δεν είναι δικός του πόλεμος». Ίσως η εκδίκηση είναι ένα πιάτο που τρώγεται και πολύ πολύ κρύο!

Κούβα

Ενεργειακά μπλακ άουτ στο νησί και νέες αποικιοκρατικές δηλώσεις Τραμπ!

Συνεχίζεται η κρίσιμη κατάσταση στην Κούβα. Ο αμερικάνικος ναυτικός αποκλεισμός έχει δημιουργήσει συνθήκες ανθρωπιστικής κρίσης. Το ηλεκτρικό σύστημα του νησιού κατέρρευσε (και λόγω παλαιότητας), προκαλώντας ολικό μπλακ άουτ για αρκετές ώρες! Όλο το προηγούμενο διάστημα σημειώνονταν πολύωρες διακοπές στην ηλεκτροδότηση, οι οποίες είχαν σημαντικές συνέπειες στην καθημερινότητα του κουβανικού λαού. Το γενικότερο εμπόριο των ΗΠΑ σε εφόδια και τεχνολογία, εδώ και δεκαετίες, έχει καταστήσει τις υποδομές της Κούβας σε οριακή κατάσταση. Μαζί με τη μη λειτουργία των νοσοκομείων, οι ασθενείς αντιμετωπίζουν ελλείψεις σε μια σειρά φάρμακα! Σημαντικές ελλείψεις υπάρχουν και σε τρόφιμα.

Εξοργίζει η υποκριτική στάση όλων των Ευρωπαίων ηγετών, που μπροστά σε αυτή την προκλητική παραβίαση κάθε διεθνούς δικαίου -που οι ίδιοι επικαλούνται κατά το δοκούν- στην περίπτωση της Κούβας παραμένουν σιωπηλοί!

Ο Τραμπ εξακολουθεί να απειλεί το νησί, λες και είναι μια πολιτεία των ΗΠΑ, σε μια επίδειξη ισχύος. Μετά τις δηλώσεις του ότι «θα ασχοληθούμε με την Κούβα, μόλις τελειώσουμε με το

Ιράν» επανήλθε με νέες απειλές: «Θα έχω την τιμή να πάρω την Κούβα. Μπορώ να κάνω ό,τι θέλω»!

Από τις αρχές Ιανουαρίου δεν έχει παραληφθεί κανένα φορτίο καυσίμων στην Κούβα. Οι εξελίξεις στη Βενεζουέλα -με την απαγωγή του Μαδούρο- και τη συμμόρφωση της νέας προέδρου στις εντολές των ΗΠΑ για μη πώληση πετρελαίου στην Κούβα, δημιούργησαν ένα κενό. Αυτό έσπευσε να καλύψει η Ρωσία, στέλνοντας καύσιμα στην Κούβα, προσδοκώντας γεωστρατηγικά οφέλη.

Οι δυσκολίες των Αμερικάνων να τελειώνουν γρήγορα με το Ιράν, το κλείσιμο των Στενών του Ορμούζ και οι διεθνείς πιέσεις από την άνοδο των τιμών του πετρελαίου, τους οδήγησε στη χαλάρωση των κυρώσεων στο ρωσικό πετρέλαιο! Αυτή η εξέλιξη έδωσε την ευκαιρία στη Ρωσία να εκμεταλλευθεί τη συγκυρία και να στείλει δυο τάνκερ με καύσιμα προς το αποκλεισμένο νησί! Συγκεκριμένα, το δεξαμενόπλοιο «Anatoly Kolodkin» που μεταφέρει 730.000 βαρέλια αργού πετρελαίου αναχώρησε από το ρωσικό λιμάνι του Πριμόρσκ στις 8 Μαρτίου και αναμένεται αυτές τις μέρες στην Κούβα. Παράλληλα, ένα δεύτερο δεξαμενόπλοιο, το «Sea Horse», με σημαία Χονγκ

Κονγκ, φέρεται να μεταφέρει ντίζελ (περίπου 200.000 βαρέλια) και πλέει προς το νησί.

Βέβαια, το υπουργείο Οικονομικών των ΗΠΑ ανακοίνωσε την προηγούμενη εβδομάδα ότι δεν θα επιτραπεί στην Κούβα να παραλάβει ρωσικό αργό πετρέλαιο, επιτείνοντας το ενεργειακό εμπόριο. Αυτό σημαίνει ότι οι ΗΠΑ θα σταματήσουν τα πετρελαιοφόρα με τη ναυτική δύναμη που έχουν στην Καραϊβική; Σε μια τέτοια περίπτωση «πετάνε το μπαλάκι» στη Ρωσία, που θα πρέπει να επιβεβαιώσει τις δηλώσεις της, ότι «είναι έτοιμη να προσφέρει "κάθε δυνατή βοήθεια" στην Κούβα»!

Την Τρίτη 24/3, έφθασε στην Κούβα ένα φορτίο ανθρωπιστικής βοήθειας από τη Nuestra America Convo, έναν διεθνή συνασπισμό με 30 φορείς και συλλογικότητες από 30 χώρες. Το πρώτο από τα 3 πλοία της αποστολής παρέδωσε 14 τόνους τρόφιμα, φάρμακα, ηλιακούς συλλέκτες και ποδήλατα.

Την προηγούμενη βδομάδα, ο πρόεδρος της Κούβας, Μιγκέλ Ντίας-Κανέλ, κατήγγειλε τις «σχεδόν καθημερινές» απειλές από τις ΗΠΑ και δεσμεύτηκε να αντιμετωπίσει με «ανένδοτη αντίσταση» κάθε προσπάθεια των ιμπεριαλιστών να διακόψουν τον εφοδιασμό του νησιού με καύσιμα!

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Τη Δευτέρα 9 Μαρτίου, ένα ασυνήθιστα μεγάλο πλήθος ανθρώπων περίμεναν υπομονετικά έξω από την οφθαλμολογική κλινική του νοσοκομείου Σαν Ζοζέφ στο Κίνγκστον της Τζαμάικα. Όλοι τους ασθενείς σε προεχειρητικό στάδιο, είχαν σπεύσει να κλείσουν ραντεβού για επέμβαση μέχρι τις 20 Μαρτίου, ημέρα αποχώρησης των Κουβανών γιατρών από το νοσοκομείο και το νησί. Από το 2023, που ξεκίνησε ξανά το πρόγραμμα ιατρικής υποστήριξης ύστερα από την αναγκαστική διακοπή της πανδημίας, στο συγκεκριμένο κέντρο εργάζονταν 18 υγειονομικοί από την Κούβα, ανάμεσά τους 6 χειρουργοί οφθαλμιάτροι και 6 εξειδικευμένοι νοσηλευτές. Κατά μέσο όρο εδώ το τελευταίο διάστημα γίνονταν 22 επεμβάσεις καθημερινά. Από τον Αύγουστο του 2023, έχουν γίνει περισσότερες από 4.000 και αρκετοί ασθενείς έρχονταν στο κέντρο για προεχειρητική και μετεχειρητική θεραπεία. Το πρόγραμμα οφθαλμολογικής φροντίδας άρχισε τον Ιανουάριο του 2010 με 22 ειδικευμένους γιατρούς, οπτομέτρους, νοσηλευτές και τεχνολόγους και θεωρείται υπόδειγμα για όλη την Καραϊβική. Από την έναρξή του έχει εξετάσει πάνω από 35.000 ασθενείς, έχει πραγματοποιήσει 22.000 χειρουργικές επεμβάσεις και έχει αποτρέψει την τύφλωση σε σχεδόν 20.000 άτομα. Χιλιάδες Τζαμαϊκανοί με παθήσεις όπως ο κατάρρακτης, η διαβητική αμφιβληστροειδοπάθεια, ο στραβισμός, η πτώση του άνω Βλεφάρου και το περύγιο - μια αλλοίωση της επιφάνειας του ματιού- δέχτηκαν δωρεάν ιατρική φροντίδα. Όλα αυτά στο πλαίσιο της συνεργασίας των δύο κρατών της Καραϊβικής, που ξεκίνησε το 1976 και επεκτάθηκε σε πολλούς τομείς, σε νοσοκομεία, κοινοτικές κλινικές, αγροτικά ιατρεία και ειδικά προγράμματα δημόσιας υγείας.

Πριν έναν χρόνο, στις 20 Μαρτίου 2025, η Τζαμαϊκινή υπουργός Εξωτερικών, Καμίνα Τζόνσον Σμιθ, ανακοίνωσε την αναθεώρηση της συμφωνίας συνεργασίας. Διόλου τυχαία, παραμονές της επίσκεψης του Αμερικάνου υπουργού Εξωτερικών, Ρούμπιο. Ύστερα από έναν χρόνο δισταγμών και προσχηματικών διαπραγματεύσεων, η κυβέρνηση της Τζαμάικα επέκυψε στις αμερικανικές πιέσεις. Στις 5 Μαρτίου 2026 ανακοίνωσε τον τερματισμό της συνεργασίας, με τον πρόεδρο της χώρας να δηλώνει με απίστευτη υποκρισία στο κοινοβούλιο πως η απόφαση αυτή δεν επηρεάστηκε από τις ΗΠΑ! Βέβαια, στο νησί κανείς δεν τον πίστεψε και μεγάλωσε την οργή!

Στη σκιά του αμερικάνικου εγκληματικού οικονομικού και ενεργειακού στραγγαλισμού της Κούβας, που κορυφώνεται αυτόν τον καιρό μπροστά στα μάτια όλης της ανθρωπότητας, διεξάγεται μια εξίσου εγκληματική εκστρατεία σε βάρος των κουβανικών διεθνών ιατρικών αποστολών. Στόχος η διακοπή της συνεργασίας, ιδιαίτερα με τα κράτη της Καραϊβικής και της Λατινικής Αμερικής στον τομέα της ιατρικής περίθαλψης. Αν και η στοχοποίηση των ιατρικών αποστολών της Κούβας στο εξωτερικό δεν είναι καινούριο φαινόμενο (η κυβέρνηση Μπάιντεν το 2024 είχε νομοθετήσει αυστηρές κυρώσεις εναντίον κρατικών αξιωματούχων τρίτων χωρών που είχαν

υπογράψει σχετικές συμφωνίες με την Αβάνα), η δεύτερη προεδρία Τραμπ κλιμάκωσε το κυνηγητό. Ξεκίνησε έναν κύκλο ασφυκτικών πιέσεων και εκβιασμών στις κυβερνήσεις, απαιτώντας την πλήρη διακοπή των συμφωνιών και την αποπομπή του προσωπικού των μπριγιάδων. Το πρόσχημα που επινοήθηκε είναι πως οι εργαζόμενοι σε αυτές τις αποστολές αποτελούν αντικείμενα εκμετάλλευσης και υπόκεινται σε καταναγκαστική εργασία από την οποία ωφελείται το κομμουνιστικό καθεστώς της Κούβας!

Είναι γνωστό πως η Κούβα παραμένει επί χρόνια, παρά τη βορειοαμερικανική πολιορκία, μια από τις χώρες με τις μεγαλύτερες αναλογίες γιατρών και υγειονομικών στον κόσμο. Έχει ένα εκτεταμένο σύστημα πρωτοβάθμιας φροντίδας, υψηλή ιατρική εκπαίδευση και αναπτυγμένη ιατρική έρευνα με σημαντικές επιτυχίες στον τομέα των εμβολίων και των φαρμάκων. Η Κούβα διαθέτει 9 γιατρούς ανά χίλιους κατοίκους, 11.222 οικογενειακά ιατρεία, 451 πολυκλινικές, 149 νοσοκομεία, 12 ινστιτούτα επιστημονικής έρευνας, 13 πανεπιστήμια ιατρικών επιστημών και ένα λατινοαμερικανικό πανεπιστήμιο ιατρικής. Παράλληλα, έχει αναπτύξει μια πολυσιδηρή και πολύχρονη διεθνή υγειονομική δράση σχεδόν σε όλες τις ηπείρους. Η κουβανική ιατρική υπηρεσία στο εξωτερικό βασίζεται σε τέσσερις πυλώνες: τις ιατρικές ταξιαρχίες έκτακτης ανάγκης (κατά τη διάρκεια της επιδημίας Covid, η ταξιαρχία «Χένρι Ριβ» εξυπηρέτησε περίπου 1,26 εκατομμύρια ανθρώπους σε 40 χώρες), τη δημιουργία μηχανισμών δημόσιας υγείας, την ιατρική εκπαίδευση νέων και την περίθαλψη αλλοδαπών ασθενών στην Κούβα. Από το 1963, όταν ξεκίνησαν αυτές οι δράσεις, με πρώτη την αποστολή στην Αλγερία, η πατρίδα του Μαρτί έχει στείλει περισσότερους από 400.000 γιατρούς, νοσηλευτές και άλλους εργαζόμενους στον τομέα της υγειονομικής περίθαλψης σε τουλάχιστον 180 χώρες. Η Κούβα επενδύει ετησίως το 6,6% του ΑΕΠ της σε διεθνή Αναπτυξιακή Βοήθεια, το υψηλότερο ποσοστό στον κόσμο. Σε σύγκριση με τον ευρωπαϊκό μέσο όρο (0,39%) και τον μέσο όρο των ΗΠΑ (0,17%), η συνεισφορά της Κούβας παρά το ασφυκτικό εμπάργκο είναι εντυπωσιακή. Πριν αρκετές χώρες της Λατινικής Αμερικής αποφασίσουν να εγκαταλείψουν τα προγράμματα ιατρικής συνεργασίας, οι κουβανικές μπριγιάδες δρούσαν σε περίπου 60 χώρες, εκ των οποίων περισσότερο από το 40% δεν πλήρωνε τίποτα για τη βοήθεια που λάμβανε.

Αυτή τη διεθνή ιατρική δράση, η οποία απευθύνεται κατά κανόνα στις πιο ευάλωτες ομάδες των πληθυσμών και σε φτωχές χώρες με αδύναμα ή και ανύπαρκτα συστήματα δημόσιας υγείας, θέλουν να εμποδίσουν οι Αμερικανοί. Εκτιμούν πως με αυτόν τον τρόπο θα ενισχύσουν την απομόνωση και θα αποστερήσουν μια πηγή εσόδων για την αποκλεισμένη οικονομία από τους μισθούς των εργαζόμενων στις αποστολές. Πριν απαιτήσουν την πλήρη διακοπή των συνεργασιών σε ορισμένες περιπτώσεις ζητήθηκε η αναθεώρησή τους, με σκοπό αυτές να ιδιω-

ΗΠΑ, Κούβα, Τζαμάικα

Σκοτάδι στην Αβάνα, τυφλώσεις στο Κίνγκστον!

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ μια ομιλία του πρέσβη της Κούβας στην Ελλάδα, Αραμίς Φουέντε Ερνάντες, για το κουβανικό δημόσιο σύστημα υγείας από την ιστοσελίδα της Εθνικής Ομοσπονδίας Τυφλών, www.eoty.gr/omilia-tou-presvi-tis-kouvas-aramis-fouente-ernantes-gia-to-kouvaniko-dimosio-systima-ygeias/ και ένα άρθρο του Ιγνάσιο Ραμονέ για την Επιχείρηση Θαύμα στην ισπανική έκδοση της Μοντ Ντιπλοματίκ, mondiplo.com/operacion-milagro

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

τικοποιηθούν μέσω ατομικών συμβάσεων εργασίας με τους Κουβανούς γιατρούς. Με αυτόν τον τρόπο ήθελαν να αποκτήσουν έναν μηχανισμό επιρροής και επέμβασης στο εσωτερικό της χώρας, επιδίωξη που συνάντησε βέβαια την άρνηση της κουβανικής κυβέρνησης, αλλά και των εργαζόμενων υγειονομικών. Ως αποτέλεσμα των απειλών και των πιέσεων, μια σειρά φίλο-αμερικάνικες κυβερνήσεις στη Λατινική Αμερική ανακοίνωσαν τη σταδιακή διακοπή των προγραμμάτων συνεργασίας τους τελευταίους μήνες. Μεταξύ αυτών η Ονδούρα, η Γουατεμάλα, η Παραγουάη, η Αντίγκουα και Μπαρμπούντα, η Γουιάνα, ο Άγιος Βικέντιος και Γρεναδίνες και η Ντομίνικα. Στον Ισημερινό, στον οποίο την εποχή της προεδρίας Κορέα υπηρετούσαν μέχρι και 3.500 Κουβανοί υγειονομικοί στις 23 από τις 24 επαρχίες της χώρας, η συνεργασία διακόπηκε πλήρως το 2019 από τον διάδοχό του, ενώ ο σημερινός ακροδεξιός Νομπόα διέταξε στις αρχές του μήνα την απέλαση ολόκληρης της κουβανικής διπλωματικής αποστολής! Άλλες, βέβαια, συνεχίζουν να αφηφούν τις αμερικάνικες πιέσεις.

Misión Milagro. Επιχείρηση Θαύμα! Έτσι ονομάστηκε το κοινό πρόγραμμα Κούβας-Βενεζουέλας του 2004 για την αντιμετώπιση των οφθαλμολογικών ασθενειών σε ευάλωτους πληθυσμούς στην αμερικάνικη ήπειρο, με σκοπό την πρόληψη της σταδιακής τύφλωσης. Το

πρόγραμμα αποδείχθηκε ιδιαίτερα ωφέλιμο για τους αγροτικούς πληθυσμούς, οι οποίοι έχουν περιορισμένη πρόσβαση σε εξειδικευμένες ιατρικές υπηρεσίες. Φέρνοντας την απαραίτητη οφθαλμολογική φροντίδα πιο κοντά σε αυτές τις κοινότητες, η πρωτοβουλία βοήθησε στη μείωση της προληψιμής τύφλωσης, η οποία επηρεάζει δυσανάλογα τα φτωχότερα άτομα. Αυτό το γνωρίζουν πολύ καλά οι ασθενείς που είχαν συγκεντρωθεί στο νοσοκομείο του Κίνγκστον, ταξιδεύοντας από άλλα σημεία της Τζαμάικα. Όσοι δεν πρόλαβαν, θα αναγκαστούν να πάνε τώρα σε ιδιώτες γιατρούς και κλινικές και να πληρώσουν από 300.000 δολάρια Τζαμαϊκάς (1.500 ευρώ) και πάνω για να κάνουν επέμβαση καταρράκτη. Γι' αυτό και εκατοντάδες Τζαμαϊκανοί οργάνωσαν στις 17 Μαρτίου πορεία ευγνωμοσύνης στις κουβανικές ιατρικές μπριγιάδες, κατήγγειλαν την υποτελή στους Γιάνκηδες ιμπεριαλιστές απόφαση της κυβέρνησης και απαίτησαν να μην φύγουν οι Κουβανοί υγειονομικοί από το νησί. Με αυτόν τον τρόπο έδειξαν πως οι λαοί της Καραϊβικής, αλλά και όλης της Αμερικής, κόντρα στην ιμπεριαλιστική βία και προπαγάνδα στέκονται δίπλα στον λαό της Κούβας. Κατανοώντας πως τα μπλακ-άουτ στην Κούβα σκοτεινιάζουν όλη τη Λατινική Αμερική, απειλούν με τύφλωση κυριολεκτικά, αλλά και μεταφορικά εκατομμύρια ανθρώπους στην ήπειρο!

Αντιπροσωπεία του ΝΑΤΟ στην Ουκρανία Αμείωτη καίει η φωτιά

Ο πόλεμος στη Μέση Ανατολή έγινε η αιτία να αναβληθούν επ' αόριστον οι τριμερείς συνομιλίες ΗΠΑ - Ουκρανίας - Ρωσίας για κάποιο σχέδιο τερματισμού του πολέμου. Ο «πάγος» μπήκε και επίσημα καθώς οι βόμβες των Αμερικανοϊσραηλινών στο Ιράν ανατίναξαν και τη σαθρή βάση διαπραγματεύσεων που είχε στηθεί για την Ουκρανία.

Η προσπάθεια των ΗΠΑ να πετύχουν αντιστροφή των όρων του πολέμου δεν έφερε αποτέλεσμα στις διαπραγματεύσεις, αφού η Ρωσία επέμενε στις δικές της στοχεύσεις για «να αντιμετωπιστούν τα βαθύτερα αίτια της σύγκρουσης», δηλαδή σε απλά ελληνικά να της αναγνωριστεί η νίκη. Το πλήρες αδιέξοδο ανακυκλωνόταν και στους τρεις γύρους των συνομιλιών που είχαν προηγηθεί. Τα ανυπέρβλητα εμπόδια πολλαπλασιάζονταν και από τη στάση του Ζελένσκι που γκρίνιαζε συνεχώς για την πίεση που ασκούσαν οι ΗΠΑ ώστε να δεχτεί ταπεινωτικούς όρους. Η Ρωσία διαπίστωνε ότι «εξασθενούσε το πνεύμα της Αλάσκας» που μάλλον είχε ξεψυχήσει προ πολλού!

Έτσι, η τριμερής ομάδα κήρυξε «παύση» μέχρι νεωτέρας και κάθε πλευρά αρκέστηκε σε δηλώσεις ότι παραμένει «ανοιχτή» σε διπλωματική λύση και θα συνεχίζει να εργάζεται..

Εντωμεταξύ, η αναμονή των νέων δεδομένων από τον πόλεμο στο Ιράν, που θα δώσουν καινούρια «χαρτιά» στα χέρια των ΗΠΑ για τις «ειρηνευτικές διαπραγματεύσεις» στο Ουκρανικό, ρίχνει κι άλλο «λάδι στη φωτιά» στα μέτωπα των μαχών. Εκατοντάδες ουκρανικά drones, οι μεγαλύτεροι αριθμοί από την έναρξη του πολέμου, εξαπολύουν επιδρομές σε ρωσικό έδαφος που φτάνουν

μέχρι την περιοχή της Μόσχας. Χτυπούν εργοστάσια κατασκευής και συντήρησης αεροσκαφών, ενώ παράλληλα εντείνουν τις επιθέσεις σε διυλιστήρια και σε κρίσιμες υποδομές, όπως εργοστάσια που παράγουν εξαρτήματα για πυραύλους. Δεξαμενές καυσίμων ανατινάχτηκαν στο ρωσικό λιμάνι Πρίμορσκ στη Βαλτική θάλασσα, κοντά τα σύνορα με τη Φινλανδία. Ο Πεσκόφ καταδίκασε την εντατικοποίηση των ουκρανικών επιθέσεων σε σταθμούς συμπίεσης αερίου της Gazprom ως «πρόσθετη απειλή στις ενεργειακές αγορές σε μια περίοδο ακραίας αποσταθεροποίησης», ενώ άμεσα στοχοποιούνται οι αγωγοί που προμηθεύουν αέριο σε Ουγγαρία, Σλοβακία και Σερβία.

Από την άλλη μεριά, οι ρωσικές δυνάμεις σφυροκοπούν ενεργειακές και λιμενικές υποδομές και πλοία στην Οδησό, κατοικημένες περιοχές στη Ζαπορίζα και τη Χερσώνα, ενώ ξεκίνησε η υποχρεωτική απομάκρυνση παιδιών από το Σλοβιάνσκ, ένα από τα τελευταία προπύργια του Ντονμπάς, καθώς ο ρωσικός στρατός βρίσκεται μόλις λίγα χιλιόμετρα πριν από την κατάληψή του.

Ο πόλεμος στο Ιράν προκαλεί μεγάλους πονοκεφάλους στον Ζελένσκι μήπως υποβαθμιστεί η στρατιωτική στήριξη από ΗΠΑ που χρειάζεται απεγνωσμένα. Σε κύκλο επαφών με τους Ευρωπαίους μοιράστηκε την ανησυχία του για τη χαλάρωση των κυρώσεων του Τραμπ στο ρωσικό πετρέλαιο και εξασφάλισε την έμπρακτη υποστήριξή τους για «όσο χρειαστεί». Ωστόσο, το δάνειο 90 δις. από την Κομισιόν παραμένει μπλοκαρισμένο από τον Όρμπαν της Ουγγαρίας, που δημιουργεί κι αυτός πονοκεφάλους στους ευρωπαϊούς ηγέτες, καθώς δεν

μεταπέιθεται όσο το Κίεβο -προφανώς ακολουθώντας οδηγίες- κρατά κλειστό τον αγωγό Ντρούζμπα και δεν αποκαθιστά την τροφοδοσία της Ουγγαρίας με ρωσικό πετρέλαιο. Ο Όρμπαν κατηγορεί τον Ζελένσκι ότι τιμωρεί τους Ούγγρους και ότι παρεμβαίνει στις επικείμενες εκλογές της χώρας του.

Αλλά και το Ιράν κατηγορεί την Ουκρανία ότι έχει εμπλακεί στον πόλεμο και ανακοινώνει ότι τη θεωρεί νόμιμο στόχο, αφού το Κίεβο βοηθά το Ισραήλ στην αναχαίτιση ιρανικών drones, προσφέροντας την τεχνολογία από την εμπειρία του. Εξάλλου, ο Ζελένσκι μίλησε για ένα «ελεύθερο Ιράν που δεν θα συνεργάζεται με τη Ρωσία» στη συνάντηση που είχε με τον Πακλαβί, το γιο του τελευταίου σάχη.

Παράλληλα, ο Τραμπ σχολίασε το «κοινό μυστικό»: «Πιθανόν η Ρωσία βοηθά το Ιράν, όπως εμείς βοηθάμε την Ουκρανία». Με βάση αυτή την παραδοχή, αναφέρει σύμφωνα με τις πηγές του ο ιστότοπος Politico, η Μόσχα έκανε πρόταση να συμφωνηθεί το σταμάτημα στις εκατέρωθεν βοήθειες. Αυτού του είδους οι αναλύσεις παρουσιάζουν τον πόλεμο σαν παιχνίδι που διεξάγεται κατόπιν συμφωνιών και κανόνων. Μόνο που πρόκειται για θερμή σύγκρουση και τα όπλα έχουν τον πρώτο λόγο!

Και μιας και μιλάμε για όπλα, να αναφέρουμε ως παράδειγμα την πρόσφατη άσκηση του NATO Gold Response 2026 με 30.000 δυτικούς στρατιώτες στη θάλασσα Μπάρεντς κοντά στα σύνορα με τη Ρωσία. Η Μόσχα αντέδρασε άμεσα με εκτόξευση πυραύλων Κρουζ από πυρηνικό υποβρύχιο, κάνοντας επίδειξη ισχύος και δίνοντας μια ισχυρή απάντηση.

Ακολουθώντας την ίδια ρότα κλιμάκωσης, υψηλόβαθμη αντιπροσωπεία του ΝΑΤΟ βρέθηκε στην Ουκρανία στις 22/3, πρώτη φορά μετά τη ρωσική πλήρους κλίμακας εισβολή το 2022. Ο αναπληρωτής επικεφαλής του Γραφείου της Προεδρίας της Ουκρανίας, Πάβλο Παλίσα, έγραψε σε ανάρτησή του ότι «συζητήσαμε διεξοδικά τη συμμετοχή ουκρανών στρατιωτικών σε μελλοντικές ασκήσεις του ΝΑΤΟ με ρόλο του υποθετικού αντιπάλου», καθώς και «το μέλλον του JA-TEC (Κοινό Κέντρο Ανάλυσης, Εκπαίδευσης και Κατάρτισης ΝΑΤΟ-Ουκρανίας)», μιας πρωτοβουλίας που στηρίζει το συντονισμό και την ανάπτυξη μεταξύ των ουκρανικών ενόπλων δυνάμεων και του ΝΑΤΟ!

Με αναβολή «ξεκίνησε» η δίκη των 4 συνδικαλιστών στον Πειραιά

Μόνο οι δυνάμεις του αγώνα μπορούν να στηρίξουν την πάλη ενάντια στις διώξεις!

Για τις 7/10/26 αναβλήθηκε η δίκη των 4 συνδικαλιστών στον Πειραιά για 2 κινητοποιήσεις: μια με συγκεντρωση και κατάληψη στη ΔΔΕ Πειραιά ενάντια στην πολιτική των διώξεων, του αυταρχισμού και των κενών στα σχολεία, και μια ενάντια σε διημερίδα που διοργάνωσε η ΔΔΕ Πειραιά για την «προσφορά της ιδιωτικής εκπαίδευσης». Για τις δυο αυτές κινητοποιήσεις, ο ΔΙΔΕ Πειραιά έκανε μηνύσεις στους 4 (Μπεκρής Μάρκος πρόεδρος του Ε.Κ. Πειραιά, Πατίδης Ηλίας Πρόεδρος της ΕΛΜΕ Πειραιά, Ακρίτας Καλούσης μέλος ΔΣ της ΕΛΜΕ και Πάνος Χουντής πρώην γραμματέας της ΕΛΜΕ) για «διατάραξη λειτουργίας δημόσιας υπηρεσίας», «φθορά ξένης περιουσίας», αλλά και «άσκηση σωματικής βίας».

Την ώρα της δίκης (που ξεκίνησε στις 23/3), βρέθηκαν, με το πείσμα και την κινητοποίηση των δυνάμεων του αγώνα, εκατοντάδες αλληλέγγυοι έξω από τα δικαστήρια, για να καταγγείλουν τις χαλκευμένες κατηγορίες και την ποινικοποίηση του συνδικαλισμού. Αυτοί, άλλωστε, αποτέλεσαν και την κρίσιμη μάζα, για να επιβληθεί η διαδήλωση που ακολούθησε.

Δεν χρειάζεται να γράψουμε πολλά για να αναδείξουμε τη σημασία της δίκης, που ανακοινώθηκε ενώ παράλληλα υπήρχαν οι απειλές του υπουργού Υγείας, προς τους εργαζόμενους του Κρατικού Νοσοκομείου Νίκαιας, ότι θα έπρεπε να τους απολύσει όλους για την κινητοποίηση που έκαναν (με ίδιο κατη-

Παλαιστίνη

Καθημερινά μαζικά εγκλήματα των σιωνιστών

Ο πόλεμος ΗΠΑ-Ισραήλ ενάντια στο Ιράν ομολογουμένως έχει επισκιάσει τη δολοφονική δράση των σιωνιστών. ΗΠΑ και σιωνιστές σε πλήρη σύμπλευση εφαρμόζουν το σχέδιο γενοκτονίας του παλαιστινιακού λαού και μετατροπής της Παλαιστίνης σε «Ριβιέρα».

Με το άνοιγμα του νέου πολεμικού μετώπου στο Ιράν, το Ισραήλ έκλεισε τα περάσματα, δυσχεραίνοντας την εισροή ανθρωπιστικής βοήθειας στη Λωρίδα της Γάζας, όπως επίσης και την έτσι κι αλλιώς περιορισμένη μετακίνηση όσων χρήζουν νοσηλείας σε νοσοκομεία της Αιγύπτου (κυρίως τραυματιών και καρκινοπαθών). Η Διεθνής Αμνηστία σε έκθεσή της υπενθυμίζει την τραγική κατάσταση. «Είναι μια σκόπιμη πολεμική πράξη που στοχεύει γυναίκες και κορίτσια», με αποτέλεσμα να μην μπορούν να δώσουν ζωή με ασφάλεια. Υποσιτισμός εγκύων, πρόωροι τοκετοί, λιποβαρή νεογνά, βρέφη που πάσχουν από αναπνευστικές παθήσεις, επιλόχεια κατάθλιψη εμπλουτίζουν τη μεγάλη λίστα των συνεπειών του πολέμου, δίπλα στους θανάτους από την πείνα, το κρύο, τις ασθένειες που επανεμφανίζονται, τις αρρώστιες που θα μπορούσαν εύκολα να αντιμετωπιστούν.

Την προηγούμενη εβδομάδα οι δι-

πλωματικές αποστολές της ΕΕ και πολλών ευρωπαϊκών χωρών στην Ιερουσαλήμ και στη Ραμάλα με ανακοίνωσή τους καταδικάζουν την «επανεμφάνιση» της βίας των εποίκων εναντίον Παλαιστίνιων στη Δυτική Όχθη. Ο ΟΗΕ καλεί το Ισραήλ να σταματήσει την επέκταση των παράνομων εποίκισμών, θυμίζοντας τον αναγκαστικό εκτοπισμό 36.000 Παλαιστίνιων, κάτι που εγείρει ανησυχίες για εθνικά καθαρά. Περιττό να επισημάνουμε την υποκρισία τους. Ο θάνατος στην Παλαιστίνη δεν πηγαίνει διακοπές εδώ και 80 χρόνια!

Το πρώτο δεκάημερο του Μαρτίου ο IDF παραδέχτηκε πως βομβάρδισε τη Νουσεϊράτ, συνοικίες της Πόλης της Γάζας και τη Χαν Γιούνις ως αντίποινα για πλήγμα εναντίον οχήματός τους (έμμηση παραδοχή πως οι παλαιστινιακές οργανώσεις αντίστασης δεν έχουν διαλυθεί και πως συνεχίζουν την αντίσταση).

Το ίδιο διάστημα η Δυτική Όχθη μάς «δίνει» ειδήσεις ιδιαίτερα αποτρόπαιες, πλην όμως αποκαλυπτικές της εξαχρείωσης του στρατού κατοχής. Έποικοι έβαλαν φωτιά σε Παλαιστίνιο και εν μέσω κομψασμών εμπόδιζαν όποιον προσπαθούσε να τον βοηθήσει. Στρατιώτες δολοφόνησαν εν ψυχρώ τους γονείς και τα δύο από τα τέσσερα

παιδιά τους. Στρατιώτες βασάνισαν βρέφος 18 μηνών μπροστά στον πατέρα τους για να του αποσπάσουν ομολογία. Μάλιστα έκαψαν με τσιγάρο και κάρφωσαν καρφί στα πόδια του. Τελικά το παρέδωσαν στον Ερυθρό Σταυρό για να το επιστρέψει στη μητέρα του. Αυτά και μόνο καθιστούν πταίσματα τη διαταγή σε δύο οικογένειες να παραδώσουν μέσα σε 2 ώρες τα σπίτια τους στην Ιερουσαλήμ, δίπλα στο τέμενος Αλ-Άκσα, ή την κατάληψη μεγάλης περιοχής από εβραίους εποίκους, την επίθεση σε Παλαιστίνιους και ξένους δημοσιογράφους και τη σύλληψη 15 παλαιστίνιων γυναικών, οι περισσότερες σύζυγοι πολιτικών κρατουμένων ή μητέρες δολοφονημένων.

Το Ισραήλ ως άλλη Λερναία Ύδρα συνεχίζει να δολοφονεί, να βομβαρδίζει, να κατακαίει τις γειτονικές χώρες και να δολοφονεί τους λαούς τους. Δεν μπορεί να μη μειδιάσουμε ειρωνικά στην παράκληση του σιωνιστικού δολοφόνου να καταδικάσει ο ΟΗΕ τις ιρανικές επιθέσεις σε ισραηλινούς αμάχους, γιατί πολύ απλά δεν μπορούμε να διαγράψουμε τα τουλάχιστον δύο χρόνια κορύφωσης της γενοκτονίας του παλαιστινιακού λαού. Και αν δεν μπορούμε να το ξεχάσουμε εμείς, φανταστείτε πόσο δεν μπορεί να το ξεχάσει -και δεν το ξεχνάει- ο παλαιστινιακός λαός.

Το Διοικητικό Εφετείο Πειραιά απορρίπτει την αίτηση ακύρωσης της αργίας της Χρύσας Χοτζόγλου

Η δίωξη της Χρύσας Χοτζόγλου και η παραπομπή της σε αργία είναι μια πολιτική επιλογή του ΥΠΑΙΘΑ και της κυβέρνησης.

Θυμίζουμε ότι:

Α) Για την πετυχημένη κινητοποίηση ενάντια στην αξιολόγηση στο 8ο ΓΕΛ Πειραιά από μαθητές και εκπαιδευτικούς στοχοποιήθηκαν και παραπέμφθηκαν με βαριές κατηγορίες στο πειθαρχικό οι αγωνιστές Χοτζόγλου Χρύσα και Χατζουλάκης Δημήτρης.

Β) Για τη Χρύσα, με εντολή του υπουργού ξεκίνησε η επιπλέον διαδικασία της δυναμικής αργίας, με τον υπουργό να παρακάμπτει την ομόφωνη απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου, που

εισηγήθηκε ενάντια στην αργία. Δηλαδή, έδωσε τον τόνο της πολιτικής απόφασης.

Τον Οκτώβριο εκδικάστηκε η τελική προσφυγή για την ακύρωση της αργίας, από το Διοικητικό Εφετείο Πειραιά, που στοιχίστηκε πίσω από την πολιτική απόφαση αυτή, δίνοντάς της νομική νομιμοποίηση:

Πιο συγκεκριμένα,

1) Υιοθετεί το παραπεμπτήριο της ΔΙΔΕ Πειραιά και θεωρεί δεδομένες τις διαπιστώσεις της ΕΔΕ, ενώ λέει ότι «δεν δύναται να προχωρήσει σε έρευνα για το κατ' ουσίαν βάσιμο της πειθαρχικής δίωξης!»

2) Παρά τη γνωμοδότηση του Πειθαρχικού ότι δεν συντρέχουν λόγοι δημοσίου συμφέροντος για να βγει η Χρύσα σε αργία, παρά το γεγονός ότι «ο υπουργός οφείλει να διατυπώσει ειδικώς αιτιολογημένη αντίθετη κρίση», αποδέχεται πλήρως την υπουργική απόφαση, που καταλήγει στο αντίθετο συμπέρασμα! Όμως το «επιχείρημα» περί «διατάραξης της

σχολικής ειρήνης και του κλίματος συνεργασίας καθηγητών-μαθητών» καταρρίπτεται από τα ψηφίσματα του συλλόγου γονέων, των μαθητών και των εκπαιδευτικών του σχολείου.

3) Παρακάμπτει το «*συνταγματικό κατοχυρωμένο δικαίωμα της συνδικαλιστικής δράσης*» καθώς, όπως σημειώνεται, «...αφορά το *βάσιμο της πειθαρχικής δίωξης*», για την οποία το Διοικητικό Εφετείο δηλώνει αναρμόδιο!

4) Χαρακτηριστικό της δομής των νόμων είναι επίσης ότι η αργία δεν θεωρείται ποινή, αλλά προστασία του δημοσίου συμφέροντος (!) και έτσι δεν λαμβάνεται καθόλου υπόψη το τεκμήριο της αθωότητας!

Δεν πέφτει κανείς από τα σύννεφα με αυτή την απόφαση. Είναι σαφής ο ρόλος και ο χαρακτήρας της αστικής δικαιοσύνης, ως εργαλείου του συστήματος. Ειδικά σε αυτή τη φάση, που η επίθεση στην εκπαίδευση έχει βασικό εργαλείο την πανελ-

λαδική βιομηχανία διώξεων και πειθαρχικών και την ποινικοποίηση των αγώνων.

Σ' αυτή τη γραμμή στοιχίζεται και η απόφαση του Διοικητικού Εφετείου, παρέχοντας νομική νομιμοποίηση στην απόφαση του υπουργού να κάνει πράξη τα λόγια του, ότι «*οι ακραίες φωνές δεν έχουν θέση στα σχολεία*»!

Εμείς θα συνεχίζουμε στις πρωτοβουλίες για να δοθούν πλατιά και κινηματικά οι απαντήσεις απέναντι στην αργία και τις διώξεις. Ας μην ξεχνάμε ότι το μεγάλο πανελλαδικό κίνημα αλληλεγγύης στη Χρύσα, τα ψηφίσματα από σωματεία της εκπαίδευσης, του δημοσίου και ιδιωτικού τομέα και οι μαζικές κινητοποιήσεις ήταν που ανάγκασαν το ίδιο αυτό όργανο να αποφασίσει να γυρίσει η Χρύσα, έστω και προσωρινά, στο σχολείο της!

Όλη αυτή η κινητοποίηση, που δημιούργησε προβλήματα και εκνευρισμό κεντρικά στο σύστημα (και εκφράστηκε με διαρροές σε φιλοκυβερνητικά site), έδειξε ένα μικρό κομμάτι από τη δύναμη του κινήματος, των αγώνων και της αλληλεγγύης. Στην ίδια κατεύθυνση θα συνεχίσουμε να βαδίζουμε, για να γυρίσει η Χρύσα στο σχολείο της, ενάντια στα πειθαρχικά και τις διώξεις.

γορητήριο με αυτό που φόρτωσε ο ΔΙΔΕ στους 4).

Μπορούμε, όμως, να βγάλουμε συμπέρασμα για τις απόψεις για την απάντηση των διώξεων και των δικών, αφού «*συνέπεσαν*» να είναι κατηγορούμενοι δύο στελέχη του ΠΑΜΕ (οι δύο πρόεδροι) και τα δύο μέλη της παράταξης Ενότητας Αντίστασης Ανατροπής.

Όλο το προηγούμενο διάστημα, λοιπόν, και ενώ ήταν γνωστή η μήνυση που είχε κάνει ο ΔΙΔΕ στους 4, το ΠΑΜΕ επέλεγε όχι μόνο να μην την καταγγέλλει (δεν υπάρχει ούτε μια καταγγελία σωματείου ή παραταξιακή πριν την ανακοίνωση της έναρξης της δίκης), αλλά καλλιέργησε τον εφησυχασμό στους εκπαιδευτικούς, λέγοντας ότι «*ο ΔΙΔΕ έχει αποσύρει τις κατηγορίες για τους συναδέλφους*» (για κατηγορίες που θεωρούνται αυτεπάγγελτες!). Ενώ λοιπόν πρόεδροι και στελέχη του διώκονται, δεν επιλέγει τη μαζική κινητοποίηση και την καταγγελία ως απάντηση σε αυτό.

Άλλα και όλο αυτό το διάστημα κινήθηκε σε ανάλογη κατεύθυνση: το ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά ζήτησε απεργία μόνο για τα σχολεία του Πειραιά από την ΟΛΜΕ ενώ το Εργατικό Κέντρο Πειραιά δεν έβγαλε ούτε μια στάση εργασίας! Και ας διώκεται ο Πρόεδρος του με σοβαρές κατηγορίες. Φυσικά, το αποτέλεσμα από αυτή την κίνηση στη συγκέντρωση ήταν το γνωστό: 20 «*εκπρόσωποι σωματείων*», για τη φωτογραφία.

Το παραπάνω είναι ενδεικτικό ως προς το τι έχουμε να αντιμετωπίσουμε για το ζήτημα των διώξεων και των δικών, όχι μόνο στην εκπαίδευση, αλλά και γενικά. **Η απάντηση σε όλη αυτή τη βιομηχανία διώξεων μπορεί να δοθεί μόνο με κινηματικούς όρους και αυτή η απάντηση μπορεί να στηριχθεί μόνο στις δυνάμεις τους αγώνα, αλλά και στον κόσμο που νιώθει την ανάγκη να το κάνει.** Ο ρεφορμιστικός συνδικαλισμός θα γίνεται όλο και πιο αντικινηματικός, και ακόμα περισσότερο όταν παίρνει πρωτίες στα... θεσμικά συνδικαλιστικά όργανα (ΑΔΕΔΥ, ΔΟΕ, ΕΚ Αθήνας).

ΥΓ1: Με το πέρας της διαδήλωσης στις 23/3 έγινε ένα ανοιχτό μάζεμα αγωνιστών στην πλατεία Κοραή στον Πειραιά, που συζήτησαν πάνω σε όλες αυτές τις εξελίξεις και δεσμεύτηκαν σε επόμενες κινηματικές πρωτοβουλίες.

ΥΓ2: Ήταν χαρακτηριστική η εικόνα της ΔΙΔΕ Πειραιά στο τέλος της διαδήλωσης, όπου είχαν στρατοπεδεύσει μέσα δυνάμεις των ΜΑΤ, όπως και οι ασφαλίτες, που συνόδευαν τον ΔΙΔΕ στη δικαστική αίθουσα.

Ανατολική Μακεδονία και Θράκη Κλήση σε έγγραφη απολογία για τη συμμετοχή στην απεργία-αποχή

Με κινητοποίηση στην Κομοτηνή και στην ΠΔΕ δόθηκε αγωνιστική απάντηση στις πειθαρχικές διώξεις. Περίπου 200 άτομα συγκεντρώθηκαν στις 20/3 εκφράζοντας την αλληλεγγύη τους στους 57 διωκόμενους εκπαιδευτικούς από τις Σέρρες ως τον Έβρο, που κλήθηκαν να καταθέσουν έγγραφη απολογία στο Πειθαρχικό Συμβούλιο, για συμμετοχή στην απεργία-αποχή από την ατομική αξιολόγηση. Πρόκειται για διαδικασία που αποτελεί το πρώτο βήμα πριν την εκδίκαση του πειθαρχικού.

Προηγήθηκαν έκτακτες γενικές συνελεύσεις σε σωματεία, ενώ μήκε στόχος πίεσης προς τις ομοσπονδίες για πανελλαδική μέρα δράσης ενάντια στα πειθαρχικά. Βέβαια, οι υποταγμένες ομοσπονδίες «έλαμψαν» δια της αντικινηματικής τους στάσης. Η ΟΛΜΕ κήρυξε συμπληρωματική τρίωρη στάση εργασίας μόνο για την Α' ΕΛΜΕ Έβρου (που είχε διωκόμενους), ενώ η ΔΟΕ έπραξε αναλόγως μόνο για τα σωματεία της ΑΜΘ.

Έτσι, αντί να είναι η 20η Μάρτη ημέρα απεργιακής απάντησης στις διώξεις, υπονομεύτηκε με κατά τόπους «στήριξη» των κινητοποιήσεων. Υποτιμήθηκε η δυνατότητα να παραχθεί ένα κεντρικό γεγονός, που θα μπορούσε να αναζωπυρώσει τον αγώνα ενάντια σε αξιολόγηση και διώξεις.

Οι εκτιμήσεις ότι «τα πειθαρχικά είναι έωλα και παράνομα» και ότι θα «καταπέσουν» γιατί η απεργία αποχή είναι νόμιμη από τους εκπροσώπους των Ομοσπονδιών αποτελούν συνειδητή συγκάλυψη των πραγματικών χαρακτηριστικών της αστικής δικαιοσύνης, ενώ καλλιεργούν το ότι «είμαστε ήδη νικητές»! Αυτά ακούστηκαν και σε αυτή τη συγκέντρωση.

Προβληματική ήταν και η διαχείριση του ζητήματος της νομικής υπεράσπισης των διωκόμενων. Παρά τις προσπάθειες να κρατηθεί ενιαία στάση υπεράσπισης του συλλογικού δικαιώματος συμμετοχής στην απεργία-αποχή, επικράτησε ο διαχωρισμός των διωκόμενων με βάση το αν τελικά αξιολογήθηκαν ή όχι. Αυτό αποτυπώθηκε και στις έγγραφες απολογίες, δημιουργώντας αρνητικό προηγούμενο.

Η ευθύνη για την εξέλιξη αυτή δεν βαραινεί τους συναδέλφους που τελικά αξιολογήθηκαν, αλλά τις συνδικαλιστικές ηγεσίες, που είχαν την άμεση επικοινωνία με τους δικηγόρους των διωκόμενων. Δόθηκε έτσι χώρος να αναπτυχθούν επιπλέον διαχωρισμοί, ακόμα και μέσα σε ένα δυναμικό που έχει επιδείξει αντοχές στον χρόνο και παραμένει σε γενικές γραμμές αξιόμαχο, που ακόμα και τώρα έχει δυνατότητες αντίστασης και αγώνα μέσα στα σωματεία.

Πειθαρχικά στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση στη Θεσσαλονίκη

Τη Δευτέρα 16/3 η Διεύθυνση Πρωτοβάθμιας Ανατολικής Θεσσαλονίκης κάλεσε να παραλάβουν πειθαρχικά εκπαιδευτικοί που συμμετείχαν στην απεργία-αποχή από την ατομική αξιολόγηση την προηγούμενη σχολική χρονιά.

Οι σύλλογοι των εκπαιδευτικών της πρωτοβάθμιας κάλεσαν κινητοποίηση-παράσταση διαμαρτυρίας στα γραφεία της Διεύθυνσης, στην οποία συμμετείχαν πολλές δεκάδες συναδέλφους. Οι περισσότεροι είχαν κληθεί να παραλάβουν τα πειθαρχικά, ενώ αρκετοί ήρθαν για συμπαράσταση. Δήλωσαν ότι δεν παραλαμβάνουν τις κλήσεις, ενώ ο διευθυντής εκπαίδευσης -εννοείται- απουσίαζε. Οι περισσότεροι συνάδελφοι, -ισσες έχουν αρκετά χρόνια στην εκπαίδευση, ενώ υπήρχαν και κάποιοι πιο νέοι.

Η επιλογή κινητοποιήσεων κατά κύριο λόγο στις διευθύνσεις εκπαίδευσης και η επικέντρωση αποκλειστικά σε διαδικαστικά ζητήματα (διαδικασία επίδοσης πειθαρχικών, παραλαβή πειθαρχικού φακέλου κ.λπ.) δεν συμβάλλει στο ζητούμενο, δηλαδή στη μαζική απεύθυνση στον κόσμο, στην οργάνωση εξωστρεφών κινητοποιήσεων και παρεμβάσεων, που αποτελούν άλλωστε την απάντηση!

Τσιγκλάει ο πόλεμος τους νέους και τις νέες;

Θα γίνει τρίτος παγκόσμιος πόλεμος; Υπάρχουν καταφύγια στην Αθήνα; Τι φύλλο πορείας έχετε; Πού παρουσιάζεσαι; Αυτές είναι κάποιες ενδεικτικές ερωτήσεις που έχουν ακουστεί από την έναρξη του πολέμου στη Μέση Ανατολή. Οι επικίνδυνες εξελίξεις, αλλά και τα ίδια τα δεδομένα που παράγει η εμπλοκή της χώρας στον πόλεμο, δικαιολογημένα ενεργοποιούν τους φόβους, τις αγωνίες, την ανησυχία και την απογοήτευση των νέων. Γιατί αντανακλαστικά μπορούν να καταλάβουν ότι αυτούς θα στείλουν στην πρώτη γραμμή της μάχης...

**«Το καθήκον μας καλεί»,
αλλά και «κανένας λόγος
να πολεμήσω»...**

Αυτές είναι προτάσεις από αποσπάσματα συνεντεύξεων δύο νέων που κυκλοφορούν στα διαδικτυακά μέσα ενημέρωσης. Ο πρώτος θα μπορούσε να συμπυκνώνει τις βλέψεις της ελληνικής αστικής τάξης μέσω της λεγόμενης εθνικής συσπείρωσης. Καθόλου τυχαία, βέβαια, τόνισε ο Μητσοτάκης στις δηλώσεις του για την 25η Μαρτίου τη σημασία της εθνικής ενότητας. «Η χώρα πρέπει να ξεχωρίζει τα μεγάλα εθνικά ζητήματα από τις πολιτικές διαφωνίες», αλλά και «να ενισχύσει την εθνική άμυνα σε αυτή την περίοδο διεθνών προκλήσεων». Ο δεύτερος «δεν βλέπει τον λόγο να πολεμήσει για μια χώρα που αντιμετωπίζει έτσι τους πολίτες της»... Ακόμα και αυτή την άποψη, που φαινομενικά πάει κόντρα στην εθνική ενότητα, είναι αναγκασμένα τα αστικά μέσα σε αυτή τη φάση να την προβάλλουν...

Στους άδικους πολέμους στέλνουν και τις γυναίκες να σφαγιαστούν εθελοντικά

«Το να προσφέρεις στην πατρίδα είναι προσωπική επιλογή». Αυτό το σλόγκαν κυριαρχεί στο νέο σποτάκι της κυβέρνησης για την εθελοντική στράτευση γυναικών. Είναι μία από τις αλλαγές που γίνονται το τελευταίο καιρό στον στρατό και τις θητείες σύμφωνα με τη νέα «Ατζέντα 2030» που ανακοινώθηκε από τον υπουργό Εθνικής Άμυνας Δένδια. Και η αλήθεια είναι πως δεν θα μπορούσε να υπάρξει πιο κατάλληλη στιγμή.

Οι εξελίξεις στο παγκόσμιο επίπεδο είναι καταιγιστικές. ΗΠΑ και Ισραήλ βομβαρδίζουν το Ιράν, με πρόσχημα την απελευθέρωση του λαού και των γυναικών από το καταπιεστικό θεοκρατικό καθεστώς της χώρας. Ένα αφήγημα το οποίο δεν έπεισε ποτέ κανέναν, γκρεμίστηκε πριν καν στηθεί. Νέοι βομβαρδισμοί στη Λωρίδα της Γάζας, από το Ισραήλ. Ο πόλεμος στην Ουκρανία συνεχίζεται αμείωτος εδώ και 4 χρόνια. Και πράγματι σε όλα αυτά οι ιμπεριαλιστές, φονιάδες των λαών, αντιμετωπίζουν με απόλυτη ισοτιμία τις γυναίκες του λαού. Με πολύ μεγάλη άνεση βομβαρδίζουν σχολεία θηλέων στο Ιράν και ο στρατός του IDF στην Παλαιστίνη σκοτώνει εν ψυχρώ γυναίκες και παιδιά.

Στην «πολιτισμένη» τους Δύση όμως πρέπει να χτίσουν ορισμένα αφηγήματα για να πείσουν πως η σωστή και η μόνη πλευρά της ιστορίας είναι να σκοτωνόμαστε

για τα δικά τους συμφέροντα. Η καταπίεση της γυναίκας στον καπιταλισμό είναι διπλή. Από τη μία στη δουλειά, καθώς με βάση δικές τους έρευνες οι γυναίκες κάνουντας την ίδια δουλειά με τους άντρες παίρνουν λιγότερα χρήματα, αλλά και τα ποσοστά ανεργίας είναι υψηλότερα. Από την άλλη στο σπίτι, μιας και αυτή είναι υπεύθυνη για τη σωστή λειτουργία του νοικοκυριού και όχι ισότιμα με τον άντρα.

Η λύση που δίνει το σύστημα, σε αυτή την περίπτωση, για να «ξεπεραστούν» οι ανισότητες που αυτό το ίδιο γεννά, είναι να δώσει το δικαίωμα στη γυναίκα να πάει να πολεμήσει. Μια εκδοχή που, με βάση την εξάρτηση, τις βάσεις της χώρας και τη στήριξη που παρέχει στους ιμπεριαλιστές, βρίσκεται επικίνδυνα κοντά μας.

Υπάρχει όμως και η προοπτική που δίνει το κίνημα και η Αριστερά. Δεν είναι άλλη από τους ταξικούς αγώνες. Εκεί που βρίσκεται στην ίδια θέση, στη πρώτη γραμμή του αγώνα μαζί με όλα τα υπόλοιπα κομμάτια των φτωχών και λαϊκών στρωμάτων, μαθητές, φοιτητές, εργάτες, μετανάστες. Όλοι μαζί ενωμένοι στους αγώνες για 5μερο, 8ωρο, αφαλιστικό, για να μην ξαναυπάρξουν νεκρές εργάτριες όπως στη Βιολάντα, για να σταμτήσουν οι άδικοι πολέμοι. Γιατί μέσα από τους αγώνες μας μπορούμε να βάλουμε φραγμό στην εκμετάλλευσή τους.

**Τι λένε
οι «δημοσκοπήσεις τους»;**

Περιγράφουν μια «γενικότερη ανησυχία» για τις εξελίξεις στη Μέση Ανατολή, κυρίως για τις «οικονομικές συνέπειες», δευτερευόντως για την «πιθανή στρατιωτική εμπλοκή» και τριτευόντως για τη «γενικότερη αναταραχή»... Πάντως η «κοινή γνώμη φαίνεται διχασμένη στις δημοσκοπήσεις», με το 52% να αξιολογεί θετικά τη μέχρι τώρα στάση της κυβέρνησης και του πολέμου και το 44% αρνητικά ή μάλλον αρνητικά.

Καμία από τις δημοσκοπήσεις του τελευταίου διαστήματος (και είναι δεκάδες) δεν βάζει το ερώτημα καθαρά στους νέους για την άποψή τους για τον πόλεμο. Ούτε υπάρχουν άρθρα και αναλύσεις που να ασχολούνται αποκλειστικά με τις απόψεις της νεολαίας για τον πόλεμο. Και αυτό είναι σκόπιμο! Γιατί μπορούν να προβλέψουν (και μάλλον δε θα είναι και τόσο εύκολο να πειράξουν) τα αποτελέσματα μιας «δεξαμενής» που έχει μάθει μόνο την επίθεση και τη φτώχεια και που καταλαβαίνει ότι προορίζεται για την πρώτη γραμμή στα σφαγεία τους...

**«Εγώ κατεβαίνω στις πορείες αλλά δε γίνεται
και τίποτα»...**

Αυτή η πρόταση δεν ανιχνεύθηκε από το ίντερνετ... Την ακούσαμε στις παρεμβάσεις μας στα πανεπιστήμια και τις γειτονιές. Εκφράζει τη συνολικότερη απογοήτευση του νέου κόσμου από τις επιπτώσεις της επίθεσης και

το μαύρο μέλλον που διαφαίνεται. Τροφοδοτείται από την ήττα και την αποσυγκρότηση του νεολαιίστικου κινήματος, αλλά και την αδυναμία της κυρίαρχης ρεφορμιστικής αριστεράς να δώσει απαντήσεις.

Οι νέοι και οι νέες και συνολικά, ο λαός στην πραγματικότητα, είναι οι μόνοι που μπορούν να αποτρέψουν τον πόλεμο. Η παρακολούθηση των εξελίξεων σε αυτό συνηγορεί... Αν δεν στηριχτούν στις δικές τους δυνάμεις σε ποιον άραγε μπορούν να βασιστούν; Στους ιμπεριαλιστές που κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να ξαναμοιράσουν τον κόσμο χωρίς να λογαριάζουν τις ανθρωπίνες ζωές ή μήπως στις εξαρτημένες αστικές τάξεις, που το μόνο που τις απασχολεί είναι το πώς θα πάρουν καλύτερο κομμάτι από την παραπάνω μοιρασιά;

Μπορεί η οικοδόμηση αντιπολεμικού αντιιμπεριαλιστικού κινήματος που να μπορεί να αποτρέψει τον πόλεμο να φαντάζει μακρινή. Δεν υπάρχει όμως άλλη λύση... Από την εξέγερση του Πολυτεχνείου μέχρι τις πολύ μαζικές διαδηλώσεις του 1999 και του 2003, ο λαός μας και ειδικά η νεολαία έχουν δείξει τα αντιιμπεριαλιστικά τους αισθήματα. Και η αντίθεση με τον ιμπεριαλισμό υπάρχει ακόμα και είναι πιο οξυμένη από ποτέ. Και είναι ζήτημα να εκφραστεί μαζικά στους δρόμους. Αν ακόμα και η πιο μικρή διαδήλωση κάνει τους ιμπεριαλιστές και τους λακέδες τους να βγάζουν αφρούς, ας φανταστούμε τι μπορεί να καταφέρει το αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα!

Οπαδική βία

Έξαρση, υποκρισία και η ανάγκη για διέξοδο

Η οπαδική βία στην Ελλάδα βρίσκεται ξανά σε ανησυχιακή έξαρση, με μια σειρά από πρόσφατα περιστατικά να επιβεβαιώνουν ότι το φαινόμενο όχι μόνο δεν υποχωρεί, αλλά μετασχηματίζεται σε όλο και πιο επικίνδυνες μορφές. Επιθέσεις μεταξύ οργανωμένων οπαδών, συμπλοκές έξω από γήπεδα, ακόμη και περιστατικά με χρήση μαχαιριών και άλλων όπλων έχουν συγκλονίσει την κοινή γνώμη. Νέοι άνθρωποι τραυματίζονται ή χάνουν τη ζωή τους, ενώ οι δρόμοι γύρω από αθλητικές εγκαταστάσεις μετατρέπονται σε πεδία μάχης. Τα γεγονότα αυτά δεν είναι μεμονωμένα. Αποτελούν κρίκους μιας αλυσίδας που επαναλαμβάνεται με τραγική συνέπεια, δείχνοντας ότι το πρόβλημα είναι βαθύτερο και πιο δομικό απ' όσο παρουσιάζεται.

Μέσα σε αυτό το κλίμα, οι δηλώσεις του υπουργού Προστασίας του Πολίτη, Χρυσόχοϊδη, κινούνται για άλλη μια φορά στη γνωστή γραμμή της «αποφασιστικής αντιμετώπισης». Υποσχέσεις για αυστηρότερα μέτρα, ενίσχυση της αστυνόμευσης και «διάλυση των εγκληματικών πυρήνων» επαναλαμβάνονται με έμφαση, επιχειρώντας να καθησυχάσουν την κοινωνία. Ωστόσο, η εμπειρία των τελευταίων ετών δείχνει ότι τέτοιες εξαγγελίες έχουν κυρίως κατασταλτικό χαρακτήρα. Παρά τις κατά καιρούς επιχειρήσεις και τις συλλήψεις, η οπαδική βία επιμένει, δείχνοντας ότι αυτοί που την γεννούν και την τρέφουν δεν έχουν καμία διάθεση να αντιμετωπίσουν το φαινόμενο. Οι όποιες προσηματικές τοποθετήσεις έχουν να κάνουν απλώς με διαχείριση εντυπώσεων.

Πέρα όμως από τις δηλώσεις και τα μέτρα καταστολής, ανακύπτει ένα πιο σύνθετο ζήτημα: ο ρόλος που διαδραματίζει το ίδιο το σύστημα στη διαίωση της οπαδικής βίας. Η ύπαρξη και η αναπαραγωγή τέτοιων φαινομένων δεν είναι άσχετη με τις κοινωνικές συνθήκες που βιώνει η νεολαία. Η ανεργία, η ανασφάλεια, η έλλειψη προοπτικής και η πίεση της καθημερινότητας δημιουργούν ένα εκρηκτικό μείγμα. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, ο κουλγκανισμός λειτουργεί ως διέξοδος και πεδίο εκτόνωσης. Αντί η οργή να στρέφεται προς τα πραγματικά αίτια αυτών των αδιεξόδων, διοχετεύεται σε αντιπαραθέσεις μεταξύ οπαδών. Με αυτόν τον τρόπο, η σύγκρουση αποπολιτικοποιείται και περιορίζεται σε ένα «ασφαλές» για το σύστημα επίπεδο, όπου η νεολαία παραμένει εγκλωβισμένη. Ενώ πολλές φορές δίνεται πάτημα σε φασιστικές ακροδεξιές ομάδες να αλωνίζουν ελεύθερα.

Απέναντι σε αυτή τη σαπίλα, η νεολαία δεν έχει τίποτα να κερδίσει συνεχίζοντας να ματώνει για ξένα συμφέροντα. Τα μαχαιρώματα και οι ενέδρες δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια παγίδα που την κρατά εγκλωβισμένη και ακίνδυνη. Η σάπια κουλτούρα και ο σάπιος πολιτισμός που προβάλλονται δεν είναι τυχαία φαινόμενα, είναι προϊόν της ίδιας της σαπίλας του καπιταλισμού που γεννά αδιέξοδα, ανταγωνισμό και αποξένωση.

Υπάρχει όμως άλλος δρόμος: οι συλλογικοί αγώνες, η οργάνωση, η διεκδίκηση για ζωή με δικαιώματα και αξιοπρέπεια. Εκεί μπορούν να σφυρηλατηθούν νέες συνειδήσεις, εκεί μπορεί να αναδειχθεί ο πραγματικός αντίπαλος. Όχι ο «άλλος οπαδός», αλλά ένα σύστημα που θέλει τη νεολαία διασπασμένη και αποπροσανατολισμένη. Οι αγώνες της νεολαίας μπορούν να χτίσουν κάτι διαφορετικό, αρκεί να στραφούν και να διοχετεύσουν όλη τους την οργή στον πραγματικό εχθρό!

Οι φοιτητικές εκλογές πλησιάζουν και η 1η δύναμη δεν βλέπει την ώρα να... σπείρει αυταπάτες!

Με τη συζήτηση για τις φοιτητικές εκλογές να φουντώνει μέρα με την μέρα, η ΠΚΣ απελευθερώνεται επιτέλους από την προσπάθεια να κρύψει την τακτική της προεκλογικής παρέμβασης όλο τον χρόνο και επιδιέχεται για μία ακόμα χρονιά σε ένα κρεσέντο εκλογολογίας. Τα προεκλογικά υλικά της, σαν έτοιμα από καιρό, κατακλύζουν τα social media και καλλιεργούν απλόχερα αυταπάτες. Με μπόλικη... μυθοπλασία περί νικών του φοιτητικού κινήματος οφειλόμενες στην πρωτιά της Πανσπουδαστικής, αλλά και φαντασιώσεις στις οποίες η ψήφος στην ΠΚΣ κλείνει μέχρι και ΝΑΤΟϊκές βάσεις (!), αποδεικνύει για μία ακόμα φορά πώς αντιμετωπίζει ο ρεφορμισμός τους φοιτητές, τον φοιτητικό συνδικαλισμό και το φοιτητικό κίνημα. Ας δούμε όμως μερικά παραδείγματα δανεισμένα από τα υλικά που οι ίδιοι διακινούν προεκλογικά.

•«*Όσα πετύχαμε τα προηγούμενα χρόνια ήταν με την Πανσπουδαστική ΚΣ 1η δύναμη! ...Με περισσότερους αγωνιστές εκπροσώπους στα Διοικητικά Συμβούλια που εκλέγονται με τα ψηφοδέλτια της Πανσπουδαστικής ΚΣ και αναλαμβάνουν την ευθύνη...*»

Ξεκινώντας το «κυνήγι θησαυρού» των υποτιθέμενων νικών κατά τη θητεία της ΠΚΣ ως 1η δύναμη, φροντίζει να μας υπενθυμίζει ποιους πρέπει να ευγνωμονούμε για αυτές τις νίκες... Μα φυσικά τους κατακόκκινους εκπροσώπους στα Δ.Σ. που αναλαμβάνουν την ευθύνη για εμάς! Πόσο τυχεροί είναι οι φοιτητές που βρίσκονται μια χούφτα άνθρωποι πρόθυμοι και ικανοί να αναλάβουν εκείνοι τα καθήκοντα του φοιτητικού κινήματος. Γιατί αυτό χρειάζεται το φοιτητικό κίνημα, εκπροσώπηση! Στα όργανα συνδιοίκησης, στα υπουργεία, ακόμα και μέσα στη Βουλή. Η λογική ανάθεσης που καλλιεργεί χρόνια η ΠΚΣ μαζί με μία σειρά άλλες δυνάμεις, συστημικές ή ρεφορμιστικές, πλήττει την συμμετοχή, απομακρύνει τους φοιτητές από τα συλλογικά τους όργανα, τους αναγάγει σε ακόλουθους ή παρατηρητές και όχι στα ίδια τα υποκείμενα της πάλης.

•«*Με Πανσπουδαστική 1η δύναμη καταδικάστηκαν οι αντιεκπαιδευτικοί νόμοι, μπήκαν εμπόδια στην εφαρμογή τους, πολλοί έμειναν στα χαρτιά!*»

Και εδώ ξεκινάει το παραλήρημα. Δεν είναι τυχαίο που η ΠΚΣ παραλείπει να αναφέρει τις δήθεν νίκες της, αν και πολλάκις έχει γίνει ιδιαίτερα περιγραφική με αυτές, διαστρεβλώνοντας πλήρως την πραγματικότητα που βιώνουν οι φοιτητές στα πανεπιστήμια. Ποιοι είναι αυτοί οι αντιεκπαιδευτικοί νόμοι που δεν εφαρμόστηκαν; Και πόσοι αυτοί που έμειναν στα χαρτιά; Μήπως οι διαγραφές που τον Δεκέμβρη πέταξαν πάνω από 300.000 φοιτητές έξω από τα πανεπιστήμια και απειλούν δεκάδες χιλιάδες ακόμα τα επόμενα χρόνια; Ή μήπως τα πειθαρχικά που στήνονται κανονικότερα με την πλάτη των συστημικών δυνάμεων (όπως η ίδια η ΠΚΣ αναφέρει στα υλικά της), αλλά και με την ανοχή του ρεφορμισμού που κάνει τα στραβά μάτια και μιλάει για «εμπόδια στην εφαρμογή τους»; Ξεκινάει τις απαντήσεις επεμβάσεις της αστυνομίας σε χώρους ασύλου, τις συλλήψεις φοιτητών, τις κάμερες και την ελεγχόμενη είσοδο από φύλακες, την διαρκή καταστροφή υλικών πολιτικών δυνάμεων, στεκιών, χώρων από τις διοικήσεις; Τις

ηλεκτρονικές κάλπες που στήνονται και τους «εκπροσώπους φοιτητών» που ορίζει ο νόμος Κεραμέως; Αυτή η μακρά λίστα παραδειγμάτων όχι απλά αποκρύβεται, αλλά παρουσιάζεται μία τελείως αναφαιτική πραγματικότητα, στην οποία το φοιτητικό κίνημα δεν έχει ιδιαίτερα καθήκοντα να αναλάβει, παρά να... ρίξει τον οβολό του και φέτος στις εκλογές, όπως μας πληροφορούν παρακάτω...

•«*Με Πανσπουδαστική ΚΣ 1η δύναμη μπορεί...*»

Είναι φοβερό πόσα πράγματα... «μπορεί» το φοιτητικό κίνημα, αρκεί να ξαναβγάλει πρώτη δύναμη την ΠΚΣ. Είναι βέβαια άξιο απορίας γιατί «δεν έχει μπορέσει» όλα αυτά τα χρόνια που η ΠΚΣ είναι πράγματι 1η δύναμη πανελλαδικά. Αλλά μάλλον κάτι θα αλλάξει φέτος...

Μας πληροφορεί λοιπόν πως η ψήφος στην ΠΚΣ «σημαίνει απαίτηση να ξεκουμπιστούν οι ΝΑΤΟϊκές βάσεις». Και εμείς που νομίζαμε πως αυτό είναι δουλειά του κινήματος και του αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού μετώπου που

πρέπει να συγκροτήσει. Μα να είναι τόσο απλό και να εξακολουθούν οι λαοί να βυθίζονται στην δίνη του πολέμου; Ας πληροφωρηθούν λοιπόν και οι λοιπές εξαρτημένες από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό χώρες ότι αν θέλουν να ξεμπερδέψουν επιτέλους με τις βάσεις του θανάτου, μπορούν να ψηφίσουν ΠΚΣ στις εκλογές. Θα αναλάβουν οι εκπρόσωποι από 'κει και πέρα...

Για το τσάκισμα του δικαιώματος στις σπουδές μας, η ΠΚΣ εμπνεύστηκε από τους θεσμούς της «δημοκρατίας μας». «*Η κάλλη των φοιτητικών εκλογών μετατρέπεται φέτος σε ένα μεγάλο, πανελλαδικό, φοιτητικό "δημοψήφισμα"*».

Μέχρι εκεί λοιπόν το φοιτητικό κίνημα. Να εκφράσει την αντίθεση του (θεσμικά βεβαίως βεβαίως) και από 'κει και πέρα, τι; Αυτή είναι η πρόταση της 1ης δύναμης αναφορικά με την «υποβάθμιση των σπουδών μας». Ούτε συνελύσεις, ούτε καταλήψεις, ούτε διαδηλώσεις. Στόχος, όχι η ανατροπή των νόμων, όχι η διεκδίκηση καλύτερων όρων σπου-

δών, όχι η αντίσταση στην επίθεση που επελαύνει, αλλά «να σταλεί μήνυμα αμφισβήτησης». Για μια χρονιά λοιπόν θεατές στο ίδιο έργο, με την ΠΚΣ να μην θέλει και να μην μπορεί να θέσει τα πραγματικά επίδικα του φοιτητικού κινήματος στο τραπέζι. Οι τελευταίες χρονιές πρωτιάς ήταν ενδεικτικές τον σκοπών της. Οι φοιτητές δεν έχουν τίποτα να περιμένουν από κανέναν πεφωτισμένο εκπρόσωπο και δεν οφελούνται με κανέναν τρόπο από τις εικονικές νίκες. Η αναγνώριση των πραγματικών καθηκόντων αλλά και του δρόμου της συλλογικής πάλης για την ανατροπή της επίθεσης είναι αυτό που θα τους δώσει αποτελέσματα και προοπτική. Η συμμετοχή στις φοιτητικές εκλογές, η ανάδειξη ακόμα και των πιο «κόκκινων και αγωνιστών» δεν θα φέρει νίκες αν δεν αντανάκλασει στις μαζικές διαδικασίες και στον δρόμο. Η ενίσχυση των πραγματικά αγωνιστικών φωνών στις φοιτητικές εκλογές, είναι δέσμευση για τη συμμετοχή στους αυριανούς αγώνες!

Το συντονιστικό της Attack και τα ερωτήματα που γεννά

Στις 14-15 Μαρτίου πραγματοποιήθηκε ο πανελλαδικός συντονισμός της Attack. Το κείμενο στο οποίο κατέληξε ακολουθεί την γενικότερη κατεύθυνση των σχημάτων της - με τις ανακοινώσεις τους και τη στάση τους μέσα στις σχολές- που αφήνουν κάποιες... εκκρεμότητες σε σχέση με όσα απαιτούν οι καιροί από το φοιτητικό κίνημα, πόσο μάλλον από τις δυνάμεις της Αριστεράς.

Το κείμενο, λοιπόν, ξεκινά από τις διεθνείς εξελίξεις με μία σύντομη παράθεση των γεγονότων των τελευταίων εβδομάδων, καθώς και της γενοκτονίας στην Παλαιστίνη. Γίνεται αναφορά στην εμπλοκή της χώρας, και κυρίως της νεολαίας της, με την εθελοντική στράτευση γυναικών και τη διακοπή στις αναβολές. Όλα αυτά ακούγονται σωστά μέχρι να διαβάσει κανείς το συμπέρασμα: ότι ετοιμάζεται ένας επιθετικός στρατός, υπολογίσιμος σύμμαχος και αντίπαλος. Ότι η Ελλάδα είναι στόχος λόγω των συμμαχιών της με Κύπρο, Αίγυπτο και Ισραήλ. Αναρωτήθηκαν άραγε γιατί έφτασε η χώρα σε αυτές τις συμμαχίες και ποιος θέτει τα όρια τους; Το ποιος ορίζει το πού θα... επιθεθεί αυτός ο περιβόητος υπολογίσιμος στρατός; Το ότι δεν είναι τυχαίο που ο Δένδιας ονειρεύεται φέρετρα, συγκεκριμένα με σημαίες της ΕΕ; Ότι η Ελλάδα δεν είναι τυχαία ο «φράχτης για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες» όπως λένε οι ίδιοι; Μάλλον η απόλυτη υποταγή της χώρας στα συμφέροντα Αμερικάνων και Ευρωπαίων και οι βάσεις σε όλη τη χώρα δεν είναι αρκετές για να πείσουν για την εξάρτηση της ελληνικής αστικής τάξης και, κατ' επέκταση, για την... ύπαρξη του ίδιου του ιμπεριαλισμού, ακόμα και όταν η θεωρία του ολοκληρωτικού καπιταλισμού δεν μπορεί να δώσει ου-

σιαστικές απαντήσεις σε πολλά από αυτά τα ερωτήματα...

Στη συνέχεια ακολουθούν τα εσωτερικά, αυτά που αντιμετωπίζει ο λαός της χώρας: Βιολάντα, 13ωρα και, κυρίως, τα Τέμπη και η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων, στην οποία η απάντηση που δίνεται είναι... η πολιτική των κρατικοποιήσεων! Η ανατροπή της πολιτικής του συστήματος και το δικαίωμα στις ασφαλείς και φτηνές μεταφορές δεν αντιμετωπίζονται ως αίτημα του κινήματος, αλλά ως ένα απλό σύνθημα που δεν υφίσταται χωρίς την «αντιπρόταση» για κρατικοποίηση του ΟΣΕ, ακόμα κι αν αυτό σημαίνει ότι θα βρεθεί στα χέρια των ίδιων των υπαίτιων για το έγκλημα. Και όσο για τον εργατικό έλεγχο, είναι άξιο προβληματισμού το πώς τον φαντάζονται στον καπιταλισμό, ολοκληρωτικό ή μη.

Ύστερα, το κείμενο φτάνει στην παιδεία. Σχολιάζονται τα αντιφοιτητικά μέτρα της περιόδου και, φυσικά, και οι διαγραφές. Αν και η Attack παραμένει από τις λίγες δυνάμεις που μιλά «φαινομενικά» για τους ταξικούς φραγμούς, έχει μια δυσκολία στην κατανόησή τους όταν αναφέρεται στις διαγραφές. Συγκεκριμένα, οι τοποθετήσεις τους από την αρχή της χρονιάς περιστρέφονται γύρω από τη λογική ότι οι διαγραφές πέρασαν για να στείλουν τη νεολαία στα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Ποια είναι αυτή η νεολαία που από τη μία διαγράφεται γιατί δουλεύει για να τα βγάλει πέρα και δεν της φτάνουν οι ώρες της ημέρας και από την άλλη της περισσεύουν μερικά χιλιάδικα για να μπει στα ιδιωτικά; Τελικά οι διαγραφές είναι ή δεν είναι ταξικό μέτρο;

Και τελικά πώς αυτές ανατρέπονται; Τα σχήματα της Attack στρέφονται πάντα σε «εξωτερικούς παράγον-

τες» για να πάρουν απαντήσεις. Ζητούσαν τοποθετήσεις από καθηγητές, απέκλειαν γραμματείες για να μη δώσουν λίστες... Όμως, όπως ήταν αναμενόμενο, οι καθηγητές τάχθηκαν ξεκάθαρα υπέρ του μέτρου, οι λίστες βγήκαν, οι φοιτητές διαγράφηκαν. Είχαν χάσει την ουσία από την αρχή. Και τώρα το κέντρο βάρους για τη συγκεκριμένη δύναμη έχει ήδη μεταφερθεί στην αναθεώρηση του άρθρου 16. Πώς να μη γινόταν, αφού ανάμεσα σε 308.605 διαγραφέντες δεν μπορούν ούτε αυτοί να βρουν κάποια υποτιθέμενη νίκη να παρουσιάσουν στους φοιτητές.

Η ίδια κατεύθυνση ακολουθείται και όσον αφορά τα πειθαρχικά. Οι ίδιες ψευδαισθήσεις για τον ρόλο του καθηγητικού κατεστημένου, που έχουν αποδείξει επανειλημμένα ότι έχουν κάθε πρόθεση να προχωρήσουν σε πειθαρχικές διώξεις, οι ίδιες ψεύτικες νίκες, όπου η αναβολή των ακροάσεων παρουσιάζεται ως ακύρωση, σαν η πρυτανεία να το ξέχασε. Ακόμα και αν απασχόλησαν τόσο τους φοιτητές μετά την ψήφιση του νόμου Ζαχαράκη, ακόμα και αν πολλές φορές αφορούν τον ίδιο τον κόσμο της Attack, δεν φάνηκε ποτέ η πρόθεσή της να απευθυνθεί στους φοιτητές, να οικοδομήσουν κίνημα, να αναζητήσουν τις πραγματικές νίκες.

Όλα τα παραπάνω δείχνουν, το ένα μετά το άλλο, την αδυναμία των αναλύσεων αυτών να δώσουν πραγματικά καύσιμα στο φοιτητικό κίνημα. Η ερμηνεία των καταστάσεων με βάση το «ποιος θα πλουτίσει», που αγνοεί την κύρια στόχευση της επίθεσης στην εκπαίδευση, την υποταγή και την πειθαρχία, δεν είναι αυτή που θα πείσει τους φοιτητές για την αναγκαιότητα της οικοδόμησης κινήματος και τις δυνατότητες που αυτό έχει.

Για την οσκαρικότητα του One Battle After Another

Για μια ακόμα φορά, το πολιτικό επίκεντρο του καλλιτεχνικού κόσμου βρίσκεται στα όσα συμβαίνουν στις μεγάλες σάλες των φεστιβάλ και των απονομών βραβείων. Τη σκυτάλη από τα Γκράμι πήραν τα Όσκαρ, με την πολυσυζητημένη απονομή πλήθους βραβείων στην ταινία One Battle After Another και την ίδια στιγμή με τον ηθοποιό Χαβιέ Μπαρδέμ να φέρεται κατά του πολέμου και υπέρ μιας ελεύθερης Παλαιστίνης.

Και στις δύο περιπτώσεις, και όσον αφορά τον ηθοποιό και όσον αφορά τη θετικότερη κριτική αποδοχή της ταινίας, ισχύει η παρατήρηση που έχει γίνει και με αφορμή προηγούμενες ανάλογες εκδηλώσεις: η συζήτηση για τον πόλεμο, για την Παλαιστίνη αλλά και για την εγχώρια κατάσταση στις ΗΠΑ (και φυσικά και αλλού) έχει ανοίξει τόσο πολύ, που αναμενόμενα θα την προσεγγίζουν όλα τα μήκη και τα πλάτη της κοινωνίας από το λαό που αγωνίζεται ως την αστική τάξη, για τους δικούς της λόγους κάθε φορά.

Αυτό σημαίνει πως ένας ηθοποιός και μια παραγωγή τέτοιου βεληνεκού, είτε από ίδιες ευαισθησίες (που δεν αποκλείονται καθόλου) είτε από εκπροσώπηση μερίδων της ιμπεριαλιστικής αστικής τάξης των ΗΠΑ (που επίσης δεν σημαίνει πως εφαρμόζεται παντού), θα ασχοληθούν με τα φλέγοντα ζητήματα που επηρεάζουν τη ζωή του λαού. Θα συζητήσουν τον πόλεμο στο Ιράν που ο Αμερικανός νιώθει για μια ακόμη φορά πως στέλνεται να πολεμήσει ένα λαό στην άλλη άκρη της Γης για τα συμφέροντα του ιμπεριαλιστή που τον διαφεντεύει. Θα ασχοληθούν με τη σφαγή στην Παλαιστίνη, που είτε με τους βομβαρδισμούς της προηγούμενης περιόδου είτε με άλλα, εξίσου καταστροφικά μέσα, προωθούν την ατζέντα του μαντρόσκυλου των ΗΠΑ και άρα και των ίδιων των ΗΠΑ. Και φυσικά θα ασχοληθούν με το γεγονός ότι για όλα αυτά αλλά και για τη φτώχεια που πλαταίνει και βαθιάει θα υπάρξουν διαδηλώσεις, προσπάθειες οργάνωσης του λαού, ομάδες, οργανώσεις και κόμματα που θα επιδιώξουν να έρθουν σε κόντρα με τον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ και την πολιτική του.

Μια τέτοια κατάσταση περνάει μέσα στην τέχνη και στους παράγοντές της. Το

One Battle After Another δεν είναι η μόνη ούτε η πρώτη περίπτωση. Με έναν τρόπο σε παρόμοια λογική κινείται και το Sinners, αν και για άλλο θέμα και με άλλο τρόπο. Πάντως, συχνά η κοινή συνισταμένη σε ταινίες σαν και την πρώτη είναι μικροομάδες που παίρνουν τα όπλα για να αντιμετωπίσουν (όπως το φαντάζονται) τον μεγάλο εσωτερικό εχθρό, το σύστημα.

Αλλάζοντας ελαφρώς θέμα, ο κινηματογράφος είναι μια τέχνη που για να υλοποιηθεί χρειάζεται παχυλές χρηματοδοτήσεις. Αυτό έχει να κάνει με διάφορους παράγοντες, όπως το κόστος των μέσων που χρησιμοποιούνται, αλλά και με τους μισθούς των ηθοποιών, ειδικά όταν αξιοποιούνται μεγάλα ονόματα του λεγόμενου συστήματος αστέρων. Επομένως, μια καχυποψία για την πολιτική ανεξαρτησία μιας παραγωγής και, ιδιαίτερα όσον αφορά το Χόλιγουντ, για το τι επιτρέπουν οι χρηματοδότες να ειπωθεί και τι όχι είναι αναμενόμενη.

Με βάση το παραπάνω, δεν είναι καθόλου εκπληκτικό πως η θεωρούμενη απάντηση που επιλέγεται πάντα σε λεγόμενες αντισυστημικές ταινίες δεν είναι ποτέ κάτι πέρα από μικροομάδες χωρίς καμία σύνδεση με το λαό, που παίρνουν τα όπλα από μια «ναρόντικη» παρόρμηση και πολεμούν τους μπάτσους του ICE κι άλλους ακροδεξιούς και υπέρμαχους της λευκής υπεροχής. Ένας άκρατος ρομαντισμός. Αυτό είναι το περιθώριο οραματισμού που επιτρέπεται να γίνει σε μια ταινία και φυσικά ποτέ να μη φαίνεται πως συνολικά ηττάται η αστυνομία ή οι ίδιες οι ΗΠΑ από τον εσωτερικό εχθρό.

Φυσικά, για να γίνει και αυτό χρειάζεται καλούς ηθοποιούς, καλό σενάριο, μόλιχη δράση, καλές ατάκες, καλή πλοκή. Τα έχει όλα αυτά η συγκεκριμένη ταινία και τα βραβεία δεν είναι ο μόνος κριτής, μάλιστα ούτε καν ο κύριος. Το αποτέλεσμα ήταν μια ταινία που καθήλωσε πολλούς θεατές και δικαίως. Άλλωστε, στόχος του άρθρου δεν είναι η κατηγοριοποίηση σε καλές και κακές ταινίες, αλλά η κριτική αντιμετώπιση των εξελίξεων στον κινηματογράφο, από τους παράγοντες ως τα παραγόμενα.

Εκτός των Τειχών
Γραβιάς 10-12, Αθήνα

Μεγάλη επιτυχία είχε το Εκτός Καρέ το Σάββατο 14/3. Πολύς κόσμος πέρασε από το βιβλιο-καφέ από τις 11:00 το πρωί μέχρι αργά το βράδυ, στα τραπέζια των καλλιτεχνών των κόμικς, στην εκδήλωση *Η ένατη τέχνη ενάντια στον πόλεμο*, στο standup comedy και στο DJ-set. Ήταν ακόμα μια πρωτοβουλία που ανέδειξε τον χώρο του βιβλιο-καφέ και ... αναμένει την συνέχειά της!

Απέναντι
Μιλτιάδου 3, Δάφνη

Με ζωντανία και πλούσιους προβληματισμούς πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 22/3 η εκδήλωση με τίτλο *Η σωστή πλευρά της ιστορίας είναι με τους λαούς ενάντια στον πόλεμο των ιμπεριαλιστών*. Η συζήτηση κατέληξε στη δέσμευση για πρωτοβουλία για κάλεσμα κοινής αντιπολεμικής δράσης στη γειτονιά.

Ρωγμή
Μ. Βόγδου 20, Ξάνθη

Στις 19/3 έγινε ανοιχτή εκδήλωση των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών για την πάλη ενάντια στην αξιολόγηση, τις διώξεις και τα πειθαρχικά.

Συνεχίζεται το πρόγραμμα των προβολών του Μαρτίου, με αφορμή τη μέρα εξάλειψης των φυλετικών διακρίσεων, με την ταινία *Το λιμάνι της Χάβρης* την Παρασκευή 27 Μαρτίου στις 7:00 μ.μ.

Ανάστροφα
Πουκεβίλ 2, Πάτρα

Στις 20/3 έγινε εκδήλωση-συζήτηση των Αγωνιστικών Κινήσεων με τίτλο *Η νεολαία απέναντι στον πόλεμο*.

Ζάλο
Μαστραχά 14, Ηράκλειο

Πλούσια ήταν η συζήτηση στην εκδήλωση του ΚΚΕ (μ-λ) για τον πόλεμο στη Μ. Ανατολή, στις 13/3. Αναλυτικά συζητήθηκαν οι αντιπολεμικές συγκεντρώσεις στο Ηράκλειο και η υποτίμηση της αντιιμπεριαλιστικής πάλης από τις δυνάμεις της Αριστεράς.

Σφεντόνα
Συγγρού 24, Θεσσαλονίκη

Με ζωηρό ενδιαφέρον από τους συμμετέχοντες έγινε στις 12/3 ανοιχτή συζήτηση του ΚΚΕ (μ-λ) για τον πόλεμο στη Μ. Ανατολή. Παρουσιάστηκαν οι εκτιμήσεις της οργάνωσης και τα καθήκοντα για την ανασυγκρότηση του αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος. Τα διαγράμματα και οι χάρτες που παρουσιάστηκαν βοήθησαν στην κατανόηση των σύνθετων εξελίξεων.

Αθήνα

ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ

Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια
ektostonteixon.gr

Αθήνα

ΣΤΕΚΙ
ΑΠΕΝΑΝΤΙΜιλτιάδου 3, Δάφνη
IG: steki_apenanti | FB: Στέκι Απεναντι

Θεσσαλονίκη

ΣΦΕΝΤΟΝΑ

Συγγρού 24, 2ος όροφος
steki-sfentona.blogspot.com

Γιάννενα

Κουγκίου 23

Ξάνθη

Μ. Βόγδου 20
rogmixanthi.blogspot.com

Πάτρα

χώρος νεολαίας
και εργαζομένωνΠουκεβίλ 2
Facebook: Στέκι "Ανάστροφα"

Ηράκλειο

Μαστραχά 14
IG: zalosteki | FB: Ζάλο

15 Μαρτίου 1944. Το Μπλόκο της Καλογρέζας

Έλληνες δωσίλογοι και γερμανοί ναζί δολοφονούν εργάτες του ΕΑΜ

Το πρωί της 15ης Μάρτη 1944, περισσότεροι από 1.000 ταγματасφαλίτες, κωροφύλακες, άντρες της Ειδικής Ασφάλειας και γερμανοί αξιωματικοί εισβάλλουν στην Καλογρέζα, συνοικία της Νέας Ιωνίας, όπου κατοικούσαν κυρίως πρόσφυγες εργάτες. Μπήκαν σε σπίτια, πλιατσικολόγησαν, συνέλαβαν, βασάνισαν και τελικά εκτέλεσαν 23 πατριώτες, στην πλειοψηφία τους εργάτες. Ήταν το δεύτερο μπλόκο στην Αττική. Λίγες μέρες νωρίτερα είχε γίνει το πρώτο μπλόκο στην Κοκκινιά. Σ' αυτό σκοτώθηκαν δεκάδες, αλλά ο λαός της αντιστάθηκε ένοπλα επί 3 μέρες.

Τα μπλόκα ήταν μια ύπουλη τακτική που εφάρμοσαν οι ναζί και οι ντόπιοι συνεργάτες τους, με επιδρομές κυρίως σε εργατικές και προσφυγικές συνοικίες. Είχαν ως στόχο να συλλάβουν και να δολοφονήσουν μέλη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και του ΚΚΕ, να τρομοκρατήσουν τον πληθυσμό και να ανακαταλάβουν περιοχές που ουσιαστικά ήταν υπό την κυριαρχία του ΕΑΜ. Σε πολλές περιπτώσεις, οι συλληφθέντες μεταφέρονταν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης στη Γερμανία.

Τα μπλόκα ξεκίνησαν το 1944, όταν ένα μεγάλο μέρος της χώρας είχε απελευθερωθεί από τον ΕΛΑΣ και ήταν πλέον φανερό ότι οι Γερμανοί θα έχαναν γενικότερα τον πόλεμο. Μέσα στους στόχους τους ήταν και η ισχυροποίηση της δωσίλογης κυβέρνησης Ράλλη, των Ταγμάτων Ασφαλείας και των δωσιλόγων, ώστε, στην περίπτωση που αναγκάζονταν να αποχωρήσουν από την Ελλάδα, να ελαχιστοποιηθούν οι πιθανότητες κατάληψης της εξουσίας από το ΕΑΜ.

Η Καλογρέζα ήταν μια εργατούπολη με λιγνιτωρυχεία και υφαντουργεία. Ειδικά τα λιγνιτωρυχεία είχαν καθοριστική σημασία για την ηλεκτροδότηση της πόλης και για τις ανάγκες των κατακτητών. Γι' αυτό και επιτάχθηκαν από την αρχή της Κατοχής. Οι περίπου 1.500 εργάτες σε αυτά είχαν οργανωθεί στο Εργατικό ΕΑΜ και ανέπτυξαν πλούσια αντιστασιακή δράση. Συμμετείχαν σε όλες τις λαϊκές κινητοποιήσεις μέσα στην Κατοχή, στις διαδηλώσεις ενάντια στην πείνα τον Απρίλη του 1942 και στις συγκρούσεις για τη ματαίωση της επιστράτευσης τον Μάρτη του 1943.

Στις 24 Απρίλη 1942 οι Γερμανοί εκτέλεσαν τον ανθρακωρύχο Στέφανο Μαρούλη και στις 11 Σεπτεμβρίου 1942 εκτελέστηκε ο πρόεδρος του Σωματείου Ανθρακωρύχων Καλογρέζας, Πέτρος Κοφινάκος, επειδή καλούσε τους συναδέλφους του σε απεργία.

Παρά την τρομοκρατία, η αντιστασιακή δράση των ανθρακωρύχων συνεχίστηκε. Την 1η Σεπτεμβρίου του 1943 διαδήλωσαν στη Νέα Ιωνία για τη σύλληψη 5 συναδέλφων τους. Ήταν αποφασισμένοι να τους απελευθερώσουν από το αστυνομικό τμήμα. Όμως, με διαταγή του επικεφαλής της κωροφυλακής, Δ. Αλεξόπουλου, οι αστυνομικοί άνοιξαν πυρ και σκότωσαν 3 ανθρακωρύχους. Η απάντηση δεν άργησε να έρθει. Μέσα σε λίγες μέρες, στις 26 Σεπτεμβρίου, μέλη της ΟΠΛΑ εκτέλεσαν τον Αλεξόπουλο, παίρνοντας εκδίκηση. Από τότε άρχισε να οργανώνεται το μπλόκο και η επίθεση των δωσιλόγων στην Καλογρέζα.

Τον Μάρτη του 1944 οι λιγνιτωρύχοι της Καλογρέζας αποφάσισαν να προχωρήσουν σε κινητοποιήσεις. Στις 14 Μάρτη κατέθεσαν στην εργοδοσία τα αιτήματά τους. Αυτό θα προκαλούσε προβλήματα

στην παραγωγική διαδικασία. Μετά από δύο στοχευμένες επιχειρήσεις εναντίον της ηγεσίας του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ της Νέας Ιωνίας και θεωρώντας την άμυνα της συνοικίας αποδυναμωμένη, αποφάσισαν να μπουν στην Καλογρέζα στις 15 Μάρτη.

Το πρωί εκείνης της ημέρας, ομάδες ανδρών της Κωροφυλακής και των Ταγμάτων Ασφαλείας περικύκλωσαν τη συνοικία. Ξεκίνησαν έρευνες σε σπίτια και συγκέντρωσαν υπόπτους για έλεγχο. Μπροστά στο αστυνομικό τμήμα συγκεντρώθηκαν περίπου 400 άντρες και γυναίκες. Όσοι αναγνωρίζονταν ως αντιστασιακοί περνούσαν από ανάκριση και βασανιστήρια. Οι εκτελέσεις ξεκίνησαν από το πρωί και κράτησαν μέχρι το απόγευμα. Πρώτος εκτελέστηκε ο 19χρονος εργάτης, μέλος της ΕΠΟΝ, Παναγιώτης Μικρόπουλος. Σε ολιγάριθμες ομάδες μεταφέρονταν στο κοντινό ρέμα του Ποδονίφτη και εκτελούνταν. Συνολικά 23. Μέσα σε αυτούς και ένας ιταλός αντιστασιακός. Οι συλληφθέντες ήταν πάνω από 200. Οι περισσότεροι κλείστηκαν στις φυλακές και αργότερα αφέθηκαν ελεύθεροι. Όμως, 14 από αυτούς παραδόθηκαν στους Γερμανούς και στάλθηκαν στη Γερμανία για καταναγκαστική εργασία με μια αποστολή 1.000 ατόμων.

Αξιοσημείωτη είναι η ιστορία των τελευταίων. Από ντοκιμαντέρ που επιμελήθηκε ο Δήμος Ν. Ιωνίας το 2018 πληροφορούμαστε ότι μεταφέρθηκαν στο στρατόπεδο Neuengame στο Αμβούργο. Οι όμηροι του μπλόκου της Καλογρέζας μεταφέρονται στη Βρέμη σε κάτεργο για την κατασκευή ενός καταφυγίου υποβρυχίων. Δουλεύουν 12 ώρες την ημέρα με ελάχιστο φαγητό. Χιλιάδες πεθαίνουν εκεί. Στις 27/3/1945 το έργο βομβαρδίζεται από τη βρετανική αεροπορία. Καθώς ο πόλεμος τελειώνει, οι Γερμανοί αδειάζουν τα στρατόπεδα για να εξαφανίσουν τις αποδείξεις των θηριωδιών που διέπραξαν.

Χιλιάδες κρατούμενοι φορτώνονται σε πλοία στη Βαλτική θάλασσα. Δύο πρώην υπερωκεάνια, το «Καπαρκόνα»

και το «Ντόιτσαντ» καθώς και το φορτηγό «Τίλμπεκ» γεμίζουν με χιλιάδες κρατούμενους. Στις 3/5/1945 τα πλοία βομβαρδίζονται από τη βρετανική αεροπορία. Το «Καπαρκόνα» βυθίζεται. Το αποτέλεσμα της επιχείρησης ήταν να βρουν τραγικό θάνατο 7.000. Όλοι οι όμηροι του μπλόκου της Καλογρέζας πέθαναν, εκτός από 3 που κατάφεραν να σωθούν. Τα ονόματά τους ήταν Σπύρος Πασάλογλου, Λευτέρης Αυγουστήδης και Νίκος Λιαρούτσος. Ο φάκελος του «Καπαρκόνα» βρίσκεται στα αρχεία της βρετανικής αεροπορίας και έχει σφραγιστεί για 100 χρόνια. Ακόμα και σήμερα, πολύτιμες πληροφορίες για το περιστατικό μένουν στο σκοτάδι.

Από τους βασικούς οργανωτές του μπλόκου ήταν ο διευθυντής της Ειδικής Ασφάλειας, υποστράτηγος Αλέξανδρος Λάμπου, ο διοικητής των Ταγμάτων Ασφαλείας, δύο διευθυντές της Κωροφυλακής και ένας γερμανός αξιωματικός. Οι ανακρίσεις και τα βασανιστήρια έγιναν μπροστά σε αξιωματικούς της Κωροφυλακής, διερμηνείς και Γερμανούς.

Οι δίκες των δωσιλόγων πραγματοποιήθηκαν μερικά χρόνια αργότερα. Στις περισσότερες οι κατηγορούμενοι αθώωνονταν ή φυλακίζονταν για ελάχιστο χρόνο. Έτσι, και στη δίκη για το μπλόκο της Καλογρέζας, που ξεκίνησε στις 5/11/1946, οι 13 από τους 15 κατηγορούμενους αθώωθηκαν. Ο Λάμπου καταδικάστηκε σε θάνατο, αλλά τελικά αποφυλακίστηκε το 1952. Ο τελευταίος από τους κατηγορούμενους που δικάστηκε ερήμην ήταν ένας από τους διερμηνείς, ο Ευθύμιος Κωνσταντινίδης, ο οποίος όμως είχε ήδη εκτελεστεί από την ΟΠΛΑ δύο χρόνια νωρίτερα, στη μάχη του Δεκέμβρη του '44. Άλλοι δύο από τους πρωτεργάτες που δεν πρόλαβαν να οδηγηθούν σε δίκη ήταν ο επικεφαλής του εκτελεστικού αποσπάσματος, μοίραρχος Κ. Παπακώστας, και ένας αξιωματικός της Ειδικής Ασφάλειας, ο Γ. Μαντάς, που σκοτώθηκαν κι αυτοί τον Δεκέμβρη του '44.

Σήμερα υπάρχει στην Καλογρέζα στήλη με τα ονόματα των νεκρών του μπλό-

κου. Θυμίζουν σε όλους μας πως αυτοί και χιλιάδες άλλοι θυσιάστηκαν για τη λευτεριά της πατρίδας μας και για ένα καλύτερο μέλλον του λαού της. Θυμίζουν ότι εκτελέστηκαν από Έλληνες συνεργάτες των Γερμανών γιατί, παρά την προσπάθεια του επίσημου κράτους να φανεί ότι στην Κατοχή αγωνίστηκε το έθνος ενωμένο, η αλήθεια βρίσκεται στον αντίποδα. Όχι μόνο ένα μέρος της αστικής τάξης συνεργάστηκε επίσημα με τον κατακτητή ή πλούτισε από τον μαυραγοριτισμό, αλλά βρέθηκαν χιλιάδες αποβράσματα που εξοπλίστηκαν ενάντια στους πραγματικούς αγωνιστές και δεν τιμωρήθηκαν. Αντίθετα, στο μετεμφυλιακό κράτος, κατέλαβαν περιόπτες θέσεις στον κρατικό μηχανισμό. Η ιστορία όμως τους έχει καταγράψει με τα πιο μελανά χρώματα. Αλήθεια, ποια σχέση μπορεί να έχουν οι προδότες και οι κουκουλοφόροι της Κατοχής, που έδειχναν με το δάχτυλο τους αγωνιστές, με τους υπέροχους λαϊκούς ανθρώπους που αντιστάθηκαν στον κατακτητή; Ποια σχέση έχουν οι ταγματасφαλίτες που ορκίζονταν στον Χίτλερ και τρομοκρατούσαν το λαό, με τους αντάρτες του ΕΛΑΣ που έδωσαν απλόχερα τη ζωή τους για τη λευτεριά; Ποια σχέση έχει όλος αυτός ο κόσμος της σαπίλας με τους 200 κομμουνιστές της Καισαριανής με το καθαρό βλέμμα και την αγέρωχη στάση, όπως αποδείχθηκε περίτρανα από τις πρόσφατες φωτογραφίες της εκτέλεσής τους; Μόνο περηφάνια μπορούμε να νιώθουμε για όλους αυτούς που πότισαν το χώμα της πατρίδας μας με το αίμα τους στην Κατοχή, αλλά και για τους άξιους συνεχιστές τους στον ΔΣΕ και στα μετεμφυλιακά χρόνια.

ΑΘΑΝΑΤΟΙ!

Σ.Σ.

Πηγές

Μ. Χαραλαμπίδης, «Οι δωσίλογοι», εκδ. Αλεξάνδρεια
Ντοκιμαντέρ του Δήμου Ν. Ιωνίας
<https://www.youtube.com/watch?v=Wam03G-lyiw>

σχολία

Χρήματα I

Η ισραηλινή κυβέρνηση σε τηλεφωνική ψηφοφορία ενέκρινε τη μεταφορά 2,6 δισεκατομμυρίων σέκελ (826 εκατομμύρια δολάρια) στο υπουργείο Άμυνας για επείγουσα προμήθεια όπλων. 200 Πάτριος.

Επιδρομή

Ο πρόεδρος των ΗΠΑ Ντόναλντ Τραμπ δήλωσε ότι δεν είναι ακόμη έτοιμος να καταλήξει σε συμφωνία με το Ιράν για τον τερματισμό του πολέμου, προσθέτοντας ότι οι αμερικανικές επιδρομές «κατέστρεψαν ολοσχερώς» το μεγαλύτερο μέρος του νησιού Kharg, αλλά «μπορεί να το χτυπήσουμε μερικές φορές ακόμα απλώς για πλάκα». Μιλούσε σοβαρά.

Εταίρος

Όταν ρωτήθηκε από έναν δημοσιογράφο ποιες χώρες συνεργάζονται περισσότερο με τις ΗΠΑ, ο Χέγκσεθ είπε ότι το Ισραήλ «από την πρώτη μέρα ήταν ένας απίστευτος και ικανός εταίρος». Και πάντα πρόθυμος.

Εμπλοκή

«Δεν αποτελεί εμπλοκή η κατάρριψη δύο ιρανικών βαλλιστικών πυραύλων από την ελληνική πυροβολαρχία Patriot στη Σαουδική Αραβία, αλλά αμυντική ενέργεια αποτροπής», υποστήριξε ο Π. Μαρινάκης. Έγινε για πλάκα.

Χρήματα II

Ο υπουργός Πολέμου των ΗΠΑ Πιτ Χέγκσεθ, αναφερόμενος στα σενάρια για αίτημα χρηματοδότησης-ρεκόρ για τον πόλεμο στο Ιράν, άφησε ανοιχτό το ενδεχόμενο ενός πακέτου που θα ξεπερνά τα 200 δισ. δολάρια. «Ο αριθμός μπορεί να αλλάξει. Χρειάζονται χρήματα για να σκοτώνεις κακούς», ανέφερε χαρακτηριστικά, υπογραμμίζοντας την ανάγκη ενίσχυσης των στρατιωτικών δυνατοτήτων των ΗΠΑ. Και άλλα τόσα για να τους ταΐζεις.

Και άλλα χρήματα

Ο γιος του πρώην σάχη του Ιράν, Ρεζά Πακλαβί, που προσπαθεί να έχει ηγετικό ρόλο στο Ιράν σε περίπτωση που πέσει το θεοκρατικό καθεστώς, σε ανάρτηση στο X ανέφερε: «Ζητώ από τον πρόεδρο Τραμπ και τον πρωθυπουργό Νετανιάχου να συνεχίσουν να στοχοποιούν το καθεστώς και τον κατασταλτικό του μηχανισμό, διαφυλάσσοντας παράλληλα τις πολιτικές υποδομές που θα χρειαστούν οι Ιρανοί για να ανοικοδομήσουν τη χώρα μας». Θέλω απλά έναν θρόνο.

Δίκη I

Τη διακοπή της δίκης του εγκλήματος των Τεμπών ζήτησε τελικά η πρόεδρος του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων, καθώς οι συγγενείς των θυμάτων και οι δικηγόροι εξέφρασαν την οργή τους για την ανεπάρκεια της αίθουσας σε χωρητικότητα και ασφάλεια. Θα συνεχίσει με τον επόμενο συρμό.

Δίκη II

«Παρεισφύρουν και κάποιοι με πολιτικά κίνητρα, που προσπαθούν να πυρπολήσουν τη διαδικασία» ισχυρίστηκε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Παύλος Μαρινάκης, απαντώντας σε ερώτηση σχετικά με τις απαράδεκτες συνθήκες που έχουν δημιουργηθεί στην κατάμεστη αίθουσα για τη δίκη. Παρά το στοίβαγμα.

Επενδύσεις

«Αναγκαιότητα και όχι πολυτέλεια», χαρακτήρισε ο Κυριάκος Μητσοτάκης την επένδυση στις ένοπλες δυνάμεις, μετά τη στρατιωτική παρέλαση της Αθήνας. Πολυτέλεια είναι οι υπόλοιπες υποδομές της χώρας.

Πόσο «δικός μας» είναι ο πόλεμος και πότε θα τελειώσει;

Καμία σοβαρή πρόβλεψη δεν μπορεί πλέον να διατυπωθεί με ασφάλεια, πέρα από μια βασική διαπίστωση: ότι έχουμε εισέλθει αμετάκλητα σε μια εποχή πολέμου. Όσο πιο έγκαιρα συνειδητοποιηθεί αυτή η αλήθεια, τόσο μεγαλύτερη γίνεται η δυνατότητα ανατροπής της πορείας προς τη βαρβαρότητα του πολέμου, είτε της -παγκόσμιας εμβέλειας- «περιφερειακής» στη Μέση Ανατολή, είτε της γενικευμένης «πλανητικής» βαρβαρότητας, που προετοιμάζεται με πολιτικές δήθεν «ασφάλειας και αποτροπής» της.

Πότε θα τελειώσει ο πόλεμος που μαίνεται στο Ιράν, στον Λίβανο και στη Μ. Ανατολή; Η ανθρωπότητα (για την ακρίβεια, η αυτοαποκαλούμενη «φωνή» της ανθρωπότητας), κρέμεται από τις αντιφατικές δηλώσεις Τραμπ, για να βρει τις απαντήσεις. Μάταιος κόπος, όσο απουσιάζει η «μεγάλη εικόνα» και επικεντρώνουμε στο εφήμερο και αποσπασματικό. Δοκιμάστε και μόνοι σας: «Δεν θέλω πόλεμο με το Ιράν». «Θα ανοίξω τις πύλες της κολάσεως στο Ιράν». «Το Ιράν δεν είναι απειλή για τις ΗΠΑ». «Το Ιράν απειλεί ευθέως τις ΗΠΑ». «Νίκη των ΗΠΑ» από την πρώτη μέρα. «Εκδρομή» ημερήσια, μηνιαία, μακροχρόνια στη συνέχεια. «Θέλω διαπραγματεύσεις». «Δεν έχω με ποιον να διαπραγματευτώ, τους σκοτώσαμε όλους». «Ανοίξτε τα Στενά, αλλιώς θα βομβαρδίσουμε». «Δεν θα χρησιμοποιήσουμε, ούτε χρειαζόμαστε τα Στενά». «Κάποια στιγμή θα ανοίξουν μόνοι τους». «Είναι ασφαλή, περάστε». «Δεν είναι ασφαλή, αλλά δείξτε θάρρος και περάστε». «Δεν χρειαζόμαστε τη βοήθεια του ΝΑΤΟ, μπορούμε μόνοι μας». «Αν δεν βοηθήσετε, θα είναι πολύ κακό για το ΝΑΤΟ». «Έχετε 48 ώρες προθεσμία». «Δίνω πενήνθημερη παράταση». «Διεξάγω συνομιλίες». «Δεν θέλω συνομιλίες», «είναι νωρίς για συνομιλίες», «είναι πολύ αργά για συνομιλίες». «Δεν θα στείλω χερσαίες δυνάμεις στο Ιράν». «Στέλνω χερσαίες δυνάμεις στο Ιράν» κ.λπ. Κι όλα αυτά τα... κατατοπιστικά, ταυτόχρονα ή με διαφορά ωρών! Να πρόκειται για διαπραγματευτική τακτική της μπλόφας και του αψιφιασμού ή για μια οδυνηρή ομολογία αδυναμίας, μπροστά

στην αναντιστοιχία μέσων και σκοπών;

Το επιχείρημα της «ωμής ισχύος» του... «πληγμένου θηρίου» της ζούγκλας αντικαθιστά, όλο και περισσότερο, τις «ανθρωπιστικές και εκπολιτιστικές» επεμβάσεις των ιμπεριαλιστών, με πρωτόγονες αναλύσεις από τις οποίες δεν γλυτώνει ούτε... ο Θουκυδίδης.

Ο πόλεμος είναι «δικός τους» και βρίσκεται στη διακριτική τους ευχέρεια η συνέχιση ή ο τερματισμός του. «Δικός μας» είναι ο πόλεμος μόνο όσον αφορά τις επιπτώσεις. Με το «ακριβό πετρέλαιο» ως αρχική απειλή (για τον «τρόπο ζωής» και τον «πολιτισμό μας», λένε!) και με βαρύ φόρο αίματος να πληρώνουν οι λαοί στη Μ. Ανατολή. Με τη δυνατότητα να εμφανίζονται ως ευρωπαϊκός χώρος «εκτός ιστορίας», μακριά από τις πολεμικές συγκρούσεις που διεξάγονται «αλλού», να λιγοστεύει. Καθώς μαίνεται ο πόλεμος στην Ουκρανία και γεμίζει φρεγάτες και αντιπυραυλικές ασπίδες η Μεσόγειος. Με τις προετοιμασίες πολέμου να εντείνονται σε όλα τα επίπεδα, πολιτικά, οικονομικά, ιδεολογικά.

Από τη σκοπιά των συμφερόντων του ιμπεριαλισμού και του κεφαλαίου, ο πόλεμος στο Ιράν (όπως και αυτός στην Ουκρανία) θα συνεχιστεί ή θα διακοπεί (για να συνεχιστεί στην ίδια περιοχή ή αλλού), ανάλογα με την πορεία των πολεμικών συγκρούσεων. Το ερώτημα, λοιπόν, «πότε θα τελειώσει ο πόλεμος;» δεν απευθύνεται στους εμπρηστές του πολέμου, απευθύνεται στους λαούς που υφίστανται τις συνέπειες. Όσοι ευελπιστούν σε έναν ιμπεριαλισμό-καπιταλισμό χωρίς πόλεμο ματαιοπονούν. Γιατί ο ιμπεριαλισμός-καπιταλισμός είναι συνώνυμο της βίαιης επέκτασης, της αρπαγής εδαφών και πόρων.

Πρέπει, λοιπόν, να «εμπλακούμε» στον πόλεμο από τη σκοπιά των λαϊκών συμφερόντων. Στο πλαίσιο αυτό αποκτά αυξημένη σημασία το διώξιμο των αμερικανοΝΑΤΟϊκών βάσεων, η αντίθεση στις κατάπτυστες συμμαχίες με τους φονιάδες των ΗΠΑ και το κατοχικό κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ. Τώρα, που φαίνεται καθαρά ότι δεν είναι οι στρατιωτικές βάσεις και οι «σύμμαχοι» που θα μας

προστατεύσουν, αλλά αντίθετα, είμαστε εμείς που καλούμαστε να θυσιαστούμε (να «προστατεύσουμε») τις βάσεις και τα συμφέροντά τους.

Η ανασυγκρότηση του μαζικού αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος δεν μπορεί να στηριχθεί σε γενικόλογες εκκλήσεις. Απαιτεί σαφή προσδιορισμό του πεδίου των ανταγωνισμών, την αναγνώριση του αντιπάλου, που είναι ο ιμπεριαλισμός και τα εξαρτήματά του. Για δεκαετίες, ένα μεγάλο τμήμα της Αριστεράς υιοθέτησε την έννοια της (φιλελεύθερης ή ιμπεριαλιστικής) «παγκοσμιοποίησης» σαν να ήταν μια σχεδόν φυσική διαδικασία προς ένα «πλανητικό χωριό», σχεδόν χωρίς σύννορα και με τις απρόσωπες πολεμικές και αγορές να καθορίζουν τις εξελίξεις. Οι πόλεμοι των τελευταίων δεκαετιών ανέτρεψαν τον μύθο. Τα κράτη, οι στρατοί, οι σφαίρες επιρροής και οι γεωπολιτικοί ανταγωνισμοί βρίσκονται με τον πιο ώμο τρόπο στο προσκήνιο. Η έννοια του ιμπεριαλισμού «επανερχεται» ως αναγκαίο εργαλείο κατανόησης του κόσμου. Όσο αυτή η πραγματικότητα θόλωνε πίσω από γενικόλογες αναφορές για «ολοκληρωτικό και αλληλοεξαρτώμενο καπιταλισμό», με πόλους που ανταγωνίζονται ή συνασπίζονται στη βάση «κοινών συμφερόντων», ήταν σχεδόν αδύνατο να οικοδομηθεί μια σαφής αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική γραμμή.

«Η διαπραγμάτευση με έναν λύκο δεν θα σώσει τα πρόβατα, δεν θα φέρει διαρκή ειρήνη. Απλώς ορίζει την ημερομηνία για το επόμενο γεύμα!», απαντά το Ιράν. Φυσικά, δεν χρειάζεται παρά στοιχειώδη εμπειρία για τη φύση του ιμπεριαλισμού για να διατυπωθεί αυτή η αλήθεια. Η κομμουνιστική Αριστερά, ωστόσο, δεν μπορεί να αρκείται σε τέτοιες διαπιστώσεις. Γιατί, σε αντίθεση με το θεοκρατικό καθεστώς του Ιράν (βλέπετε, το δυτικό και σιωνιστικό ιερατείο πολιτεύεται δια αντιπροσώπων), οφείλει να συνδέει την πάλη ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό με την προοπτική της κοινωνικής απελευθέρωσης. Οφείλει να έχει απελευθερωτικό -πολιτικό και κοινωνικό- όραμα. Ένα όραμα που διατρέχει και «καταδικεί» την ιστορία της ανθρωπότητας.

προσεγγίσεις